

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Magl. M.7.27 (a)

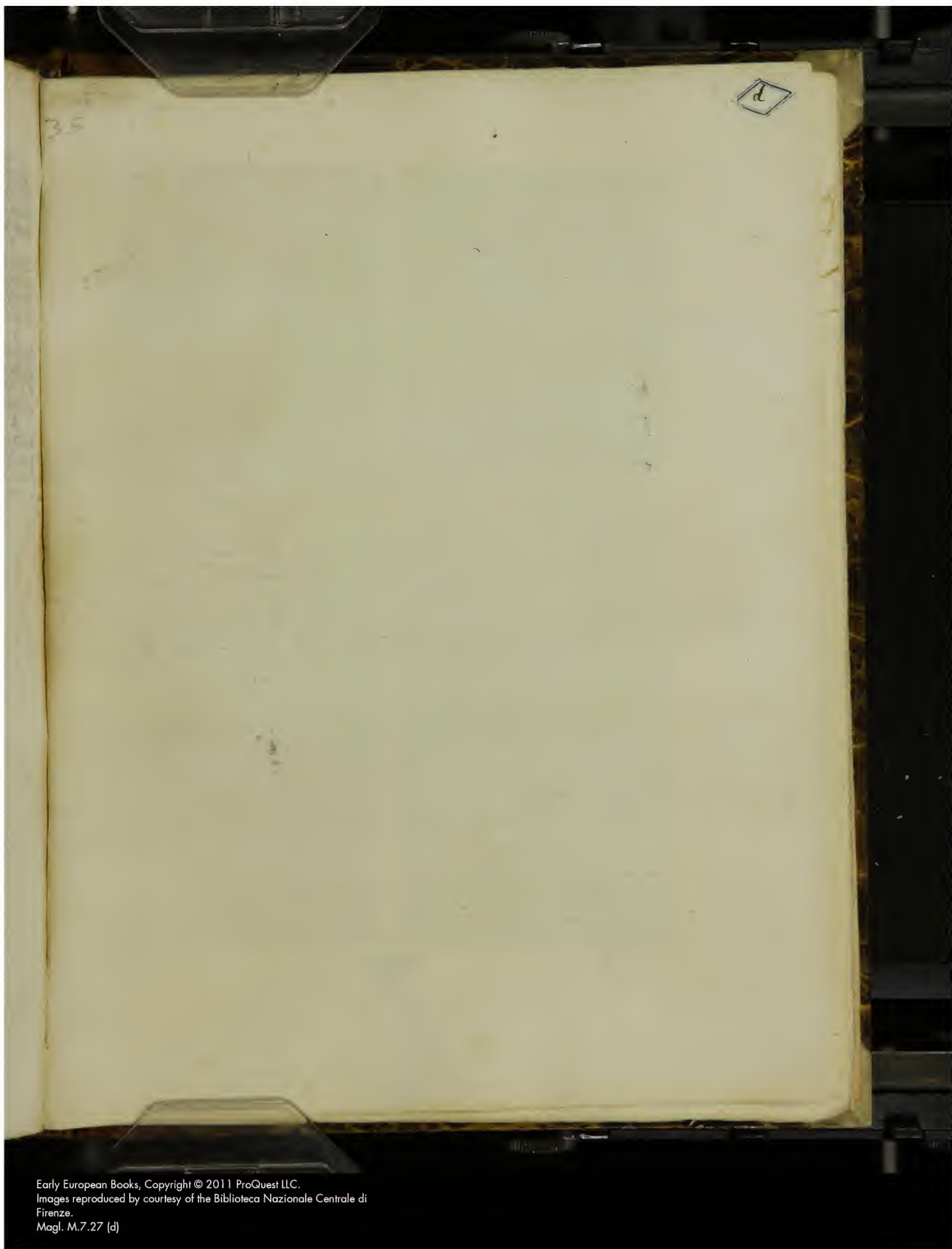
Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Magl. M.7.27 (a)

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Magl. M.7.27 (a)

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Magl. M.7.27 [a]

Incipiunt quedam obiectiones et an
notata super logica Pauli Tleneti edita p
egregium artium et medicum doctorem Ma
gistrum Jacobum riccium de Aretio.

Terminus est Signus ora
tionis constitutum et.
Circum diffinitio est notan
dum quod hic diffinitio est
etio terminus que est se
cunde intentionis habes so
lum significatum formale quod
se formaliter significat. et diffinitur per omni
suo significatio tam in voce et in scripto quam
in mente quod hec omnia sunt signa orationis co
stitutiva quod et terminus scriptis ab intellectu
fit oratio scripta ex vocalibus vocalis et ex
mentalibus mentalis. et pueretur hoc diffi
nitum cum diffinitione sequente sic quod ois
terminus est signum et. et omne signum orationis
et. est terminus. Circa diffinitionem nota
quod bona diffinitio debet conuertere cum diffini
to et habere aliquid pro genere et aliquid vel
aliqua pro differentiis. et sic est in ista quod con
uerteretur cum diffinito ut patet et est ibi ly signum
pro genere quod omnis terminus est signum. et
non e converso. Secundo est ibi ly orationis con
stitutivum pro differentiis prima per quam ter
minus differat a statutis et signis non consti
tutivis orationis. Tercio est ibi ly pro
pinquius eiusdem pro secunda differentia ut per istam
terminus differat a litteris et syllabis que non
sunt termini secundum magistrum eo quod sunt
partes remote et non propinquas orationis.
Pro quo nota quod duplex est pars. scilicet per
pinqua et remota pars propinqua est illa ex qua
inmediate fit aliquid ut partes et tectum respec
tu domus et littere respectu syllabarum. pars
remota est illa ex qua inmediate fit aliquid ut te
gule et lapides respectu eiusdem domus et lit
tere respectu orationis. ad propositum quod ex
litteris inmediate sunt syllabe et ex syllabis
dictiones seu termini et ex terminis orationes.
littere sunt partes propinquas syllabarum syllabe
termini et termini orationum. Et si arguitur
igitur syllabe essent simul partes propinquas
et remote quod propinquas respectu terminorum
et remote respectu orationis. Respondetur
quod non est inconsequens quod ly propinquius et
remotus sunt termini relativi quod possunt si

mul de eodem verificari respectu diversorum si
cut ly pater et ly filius. Contra diffinitionem
arguitur primo sic ly signum non puenienter
ponitur per genere igitur diffinitio mala tunc
et ante probatur quod ly signum aut est secunde aut
prime intentionis. non secundum quod tunc pueretur
tunc cum li terminus et sic non est genus nec sp
mum per duo. primo quod paulus in 2. cap. super
positionem dicit quod est 2. sed quod tunc logi
cus diffiniret per primas intentiones cuius opposit
um communiter dicitur. Secundo principaliter argui
tur contra ly orationis constitutum sic non ois
terminus est orationis constitutum igitur dif
finitio mala per 2. et ante probatur quod. de oppo
situm et arguitur sic. ois terminus est constitutum
orationis et ois oratio est terminus igitur
ois oratio est constitutum orationis per 3. et con
sequens est falsum quod igitur in infinitum igitur et
aliquod premissum et non minor igitur maior. Et co
firmatur quod ly constitutum dicitur actionem. Sicut
alia nomina terminata in iuuos. Sed nullus termi
nus iuvenitate facit orationem sed solum intelle
ctus vel sensus ex terminis igitur et. Tercio
arguitur sic littere et syllabe sunt partes propin
que orationis igitur frustra ponitur illa particula
per consequentiam et antecedens probatur quod sunt
subiectum ut in istis a. et littera b. et syllaba
Ad primum respondetur quod ly signum du
pliciter describitur uno modo sic. Signum est
quo apprehenso. id est quod si apprehendatur facit
nos venire in cognitionem alicuius et sic quod
liber ens mundi siue sit terminus siue non est
signum quod eo apprehenso venimus in cognitionem
alicuius puta ad minus sui ipsius et sic
ly signum est prime intentionis. Alio modo descri
bitur sic signum est illud quo apprehenso veni
mus in cognitionem alicuius pro quo potest in pro
positione supponere vel est unum quod potest ad
di per determinativum illi tanquam habes effi
ciam circa illud vel est aggregativum ex duobus
Exemplum primum ly homo et ois termini cathegore
matici exemplum secundum ly ois et termini sim ca
thegorematici exemplum tertium ly ois homo et ois
orationes tunc ad argumentum Respondetur
quod in diffinitione termini capitur primo modo
et in suppositioibus secundo modo. et cum dicitur quod
logica diffiniret per primas intentiones pcedi
tur et dicitur quod auctores dicentes quod logi
ca est de secundis intentionibus intelligatur quod

qd 3/4m

diffinit solum secundas intentiones ut pa-
ter non tamē negant quin quādoq; possit
eas diffinire per primas et hoc semel tātz
.s. i. diffinitione cōfīmi termini secūde intē-
tionis q est ly terminus et sic patet solutio.

¶ Ad scdm negatur quod illud cōsequē-
sit falsum. scōis oratio ē orationis cōstitutū
ua qz nulla ē oratio qn illa sit constitutiva
orationis longioris cui? ipsa sit pars. et cū
arguit quod ibitur in infinitum rñ. quod
nō itur nec ibitur neciri potest i infinitū ne
que cathegorematicē neq; sim cathegore-
maticē qz neq; a te neq; a me neq; ab alijs
iri pōt. bene tamē concedit quod nō repu-
gnat et imaginabile iri i infinitū i cōstitutū
do ut si ponat quod ora futura dividatur i
pres proportionales minoribus tminatis
versus finē et i qualibet parte pportionali
huic. hō est. copulet alia cathegorica tūc i
fine illud aggregatū foret vna copulativa
ifinita qz ex ifinitis cathegoricis cōposita.

¶ Sed ptra istā solutionē arguitur primo
sic illud aggregatū i fine hōrē nō cēt copu-
lativa igitur responsio mala 13^a et antecē-
dens probatur qz illud nō cēt propositio
quia nulli cēt significatūū veri vel falsi ex
quo nulli intellect? possit illud itelligere cū
sit ifinitū secūdo arguitur probādo quod in
fine illud aggregatū nō cēt copulativa infi-
nita qz vl i fine illud aggregatū cēt pstitu-
tiū oratiōis aut nō. si nō et illud pte ifine
cēt ppositio et oratio et tmin? igit aligs ter-
min? nō cēt pstitutū oratiōis. Si sic igit
cēt pstitutū vni? alter? quod hēret plu-
res ptes quā ipsuz et sic ipsuz n fuit ifinitū
quod fuit pbādū. ¶ Ad pmut negat qd
ifine illud n cēt ppositio et dī quod cēt signi-
ficatūū veri vl falsi. et tāquā seqns pcedit
quod dat intellect? ifinite virtutis i itelligē-
do. et si dī quod hoc ē falsum et ipossibile dī
quod n qz iā de facto intellect? divin? ē hu-
iusmodi. et dato ē quod hoc cēt f^m et ipossi-
bile hēt pcedi tāquā seqns expósito quod
est ēt ipossibile scdm cē et nō scdm imagina-
tionē. vnde amissō ipossibili scdm cē sicut
cēt hic n ē icōueniēs pcedere vñ aliud im-
possibile scdm cē s; bene scdm imaginatio-
nem. ¶ Ad scdm respondetur quod in fine
hōrē illud cēt propositio et pstitutū oratio

nis et cū arguitur quod cēt pstitutū vni?
habēns plures ptes negatur inodico qd
esset pstitutū vni? quod non haberet tot
ptes neq; plures neq; pauciores qz vtrūq;
esset infinitū et si arguitur omnis pars que
cēt in primo esset in scdo. et non econverso
qz esset addita vna igitur plures essent par-
tes in scdo quam in primo. Respondetur
quod non v3^a sicut non sequitur omnis
pars q est imedietate digiti est in toto et nō
econverso igitur plures partes sunt in toto
qz vtrūq; ifinite sunt ptes. ¶ Ad cōfir-
mationē scdi pncipalis. Respondetur quod
bñ probat nam sicut lapides non sunt pro-
prie cōstitutivi domus s; domificatoz sunt
tñ lapides illa ex qbus pstitutur dom? ita
termini n sunt proprie pstitutivi orat omis
s; sunt illa ex qbus ab intellectu orat omis
pstitutur oratio. et sic intellexit Paul^o. dici-
tur tñ quod illud quod assumitur in argu-
mento ē falsū. s. quod omnia terminata in
uius dicāt actionē qz ly visū? dicit passio-
nē. secūdo d aia s; hoc ē vt plurimuz sicut
etiam vt plurimū terminata imbilis dicit
passionē s; non semp vtq; de ly visibilis.

¶ Ad 3^m pncipale dicunt qdaz quod ly
a: et b: sumpta materialiter et pro se sunt ter-
mini et ptes propinq; s; sumpta formaliter
et pro quāto pstitutū dicit omes non sunt ter-
mini neq; ptes propinq; oratiōis et dicunt
quod magister intellexit scdo modo: s; cō-
tra dupliciter primo non plus significat ly a
duz materialiter capitur quā dū formaliter
capitur quia semper sō^m se ipsuz significat
igitur si vno modo est terminus etiā et alio
p3^a et aīo patet igitur et psequens. Secun-
do ly a. ex his incōpositione adhuc ē tminū
igitur rñ. p3^a psequētia et aīo pbat qz ly a.
i cōpositiōe ē signū et ē pstitutū orationis
vt p3^a ppiq; ex quo ly pstitutū dicit aptitu-
dine igit. et. ¶ Ideo alit rñ. et suppono
quod in logica nulla sit orō explicita nisi sit
grammatica. isto stāte dī quod ly a. n ē ps p-
pinq; orōis. et ad pbarionē dī qd ista. a. ē. a
n ē orō n3 ppo qz ly a n ē ps orōis sed se
hēt in isto cōplexo sic se hēt isti duo triāgli
i hac pictura itēposito xbo ē. vñ sicut illis
triāgul n ē datū qd significet et ideo n sunt
noia s; res ita p eādē rationē ly a. nō ē no /

me neq3 terminus. Siq3 tamē pōeret aliā
spēs orōnis preter grāmaticālē hēt dicere
qd nulla ē cifra aut pictura in mūdo q̄ non
sit terminus utz interposito xbo qd licet for
te sit verū nō tñ est secundū itētiōē magi
stri hic: **P**rima diuisio terminorum.

Terminorū rē. Circa p̄mā diffinitū
nota qd ē li t̄mīn⁹ p̄ se significati⁹
z ē secūde itētiōis hēns so^m signi
ficatū formale z diffinitū p̄ oīni tali z ex p̄n
te p̄ se z cūz illo p̄uertit diffinitio. Circa dif
finitōez nota qd intelligit p̄ se significati⁹
z ē ille. s. tius z pōit loco gēris
q̄ p̄ se sumptis. i. si solitarie z extra orōez su
mas ē significati⁹ alicui⁹ vt li hō z hoc b̄m
significati⁹ z personalem aut secundum si
gnificationem p̄ quā terminus ē tius q̄ idē
est. dicit autē hoc quia li oīs nō ē p̄ se signifi
cati⁹ z tñ p̄ se sūpt⁹ aliqd significat vt se
ipsū nō tñ secūduz significatiōez faciētem
ipsū eē terminū ē. n. li oīs terminus p̄pter
officiū z nō p̄pter significare se vtz. Si n.
eēt termin⁹ p̄pter significare se tūc oīs res
esset terminus ex quo omnis res significat
se. Circa secundū diffinitū nota qd ite
rum ē secūde habēs duo significata z non
diffinitū p̄ se aut sibi simili sed pro suo signi
ficato formali. z intelligit sua diffinitō sicut
p̄cedens. Cōtra istā diuisiōez arguit primo
probādo qd li termin⁹ nō potest diuidi p̄ se
significatiuum z non per se significatiuum
quia si se diuideretur oportet qd diuideret
i duas partes quarūz vna eēt per se signifi
catiua z alia nō p̄ se q̄na s^m qz li termin⁹ ē
vna dictio cui⁹ p̄ces nō signānt separe. **S**e
cūdo arguit sic aliqz termin⁹ q̄ neq3 ē p̄
se significatiuus nec nō p̄ se significatiuus.
igitur diuisio mala tenet p̄sequētia z aūo
probatur quia terminus qui diuiditur nec
ē p̄ se significati⁹ nec nō p̄ se significatiuus
z termin⁹ q̄ diuiditur ē aliqz termin⁹ igitur
rē. t3^a cū maiōri qz termin⁹ q̄ diuidi
tur ē li termin⁹ z maiōr probatur qz da tu
quod sit vnus illoz puta p̄ se significati⁹.
z arguitur sic termin⁹ q̄ diuiditur ē p̄ se si
gnificati⁹ z diuis p̄ se significatiū z nō
p̄ se significatiū igitur termin⁹ p̄ se signi
ficatiuus diuiditur p̄ se significatiū z nō
p̄ se significatiū z sic idē diuideret se ipsū

Tertio arguitur sic ex ista diuisiōe Seq
tur qd diuisus p̄tietur sub diuidēte igitur di
uisio mala patet p̄sequētia z ātecedēs pro
batur sic. oīs t̄mīn⁹ p̄ se significatiuus p̄ti
netur sub li t̄mīn⁹ p̄ se significati⁹ sed di
uisum ē t̄mīn⁹ p̄ se significatiuus igitur p̄
tietur sub illo qd ē diuidēs tenet p̄ cū mi
nori z maiōr probat qz oēs significati⁹ cōti
net sub suo significāte. **Q**uarto sic oīs
terminus ē p̄ se significatiuus igitur diuisio
nulla tenet p̄ aūcedēs probatur. oīs t̄mī
nus ē signū z oēs signū ē illd quo apphēso
deueniūz icognitiōē alicuius igitur oīs ter
minus ē illud quo apphēso veniūz icogniti
ōē alicuius z p̄ p̄sequēs omis terminus est
p̄ se significatiuus. **Q**uinto sic oīs termi
nus est p̄ se significatiuus igitur diuisio mala
patet p̄ aūcedēs probatur sic li oīs secū
dū significatiōē p̄sonalē quā iā hēt ē ali
cuius representatiuus igitur apari ratiōe gli
bz alius tenet p̄ aūcedēs probatur: z po
no qd li oīs sit a lōge z appareat sorti qd sit
ille t̄mīn⁹ hō sic qd deceptio p̄ illū appre
hēdat hoiez z sequitur itētiū. **C**ad p̄mū rē.
qd duplex est diuisio. s. realis z logicalis. di
uisio realis ē qd totūz vt caro sup scanno
diuiditur in partes q̄ vere p̄pōebant totū.
Sed logicalis est cū sub vno termino cōi
sumuntur duo aut plures termini quoz
nullus ē ita cōmunis sicut fuit ille p̄mus: z
qlibet illoz significat aliqd vel aliq̄ que si
gnificatur per illū z nō omnia z distictū ex
illis p̄uertitur cū diuiso exemplū dicimus
qd p̄sequētia diuiditur per bōam z malā
qz sub hō nomine p̄sequētia sumuntur istā
duo termini bōa z mala quoz p̄mus signi
ficat partem eorū q̄ signis per li p̄sequen
tia z nō omnia z sūt secūduz sed hō distictū
bona vel mala p̄uertitur cū li p̄sequētia
vt patet: z sic illud qd diuiditur nō diuiditur
in partes q̄ p̄pōant ipsum sed diuiditur in
terminos qui apellātur partes subiectiue
z ipsum diuisum appellatur totū vniuersa
le. ad propositū dico qd cū diuiditur termi
n⁹ in per se significatiū z nō per se signifi
catiū nō diuiditur vere z diuisiōe reali in par
tes p̄pōentes ipsum quaz vna sit per se si
gnificatiua z alia nō sed diuiditur diuisiōe
logicali sic qd sub hō qd dico terminus sumū

diuisio dupl.

tur duo termini minus cōco. .i. si p se signifi-
 catiuus et si n p se significatiuus quoz q
 lz significat aliq et n oia q significat p li ter-
 minus. un h xbu diuiditur. Secūdo modo
 sumptū ē terminus secūde limitas terminos
 ad stādūz p dictiōe vt si dicā cōsequētia
 diuidit i bonā et malā sen sus ē qd illa dic-
 tio psequētia diuidit p istas duas dictiōes
 bona et malā diuisiōe logicali et hoc ē verū
 et sic p3 solutio primi. Ad sū negat aho et
 ad pbandēz dicit qd illud diuisū ē illa di-
 ctio tmius q ē p se significatiua: et cū argui-
 tur illud qd diuidit ē terminus p se signifi-
 catiu? et diuiditur p per se significatiuus et
 non per se significatiuus igit terminus per
 se significatiuus diuiditur p per se signifi-
 catiu et n per se significat. m. quod n v3
 qz vt dictum fuit li diu: dicit limitat terminūz
 ad standū p se ipso et sic ista propositio ter-
 minus p se significatiuus diuiditur p per se
 significat. et n p se significat. significat qd
 illa dictio terminus per se significatiuus diui-
 ditur diuisiōe logicali per illas duas. .i. per
 se significatiuus et n p se significatiuus qd
 est. qz n dicimus. terminus aut terminoz
 per se significatiuoz alius per se significati-
 uus alius n per se significatiuus Sz bene
 cōceditur quod ex illo antecedente sequitur
 quod aliquis terminus qui ē per se significa-
 tiuus diuiditur per per se significat. et nō p
 se significat. et ex hoc n sequitur quod idē di-
 uidat se ipsum et multa ē differentia inter
 istas. terminus per se significatiuus diuidi-
 tur et. et aliq terminus p se significatiuus
 diuiditur et. qz prima est f. et secunda vera
 vt3 ppter limitationē factā i pma a li diui-
 ditur et n i secūda. Ad. iiii. dicitur qd dupli-
 citer aliquid p̄tinetur sub alio vno mō qn
 ipsuz ē terminus cois hēns supra se vnum
 terminūz magis cōm hēnt dicimus qd li
 bō p̄tinetur sub li animal et tūc p̄tine aut
 p̄tineri isto mō limita terminos ad stan-
 dū. p se ipso vt i exēplo sup̄iori alio mō di-
 citur aliquid cōtineri sub alio qz significat
 ab illo et sic dicimus quod veri hoies p̄tinē-
 tur sub li homo qz per ipsum significantur
 et iste modus cōtinētie ē valde i proprius.
 tunc ad argumētū dicitur distinguēdo istā
 diuisūz cōtinetur sub diuidēte qz vel loquitur

primo modo aut secūdo modo. .i. si primo ne-
 gatur ista: nec hoc sequitur qz diuisum n est
 minus cōmune quā diuidēs sed ep. Si se-
 cūdo modo pceditur illa qz diuisūz signifi-
 catur per mēbrū diuidēs nec hoc ē in con-
 ueniens immo quādo qz idē cōtinetur sub
 se ipso isto modo qz idē significat se ipsūz
 vt patet de li nomen. Ad quartū. Respon-
 detur qd aliqz terminūz esse per se signifi-
 catiuus ē duobus modis vno modo qz p
 se sumptus aliqz significat quomodocūqz
 significet. alio modo qz per se sumptus se-
 cundum significatiōē facientez ipsūz esse
 terminum aliquid significat. Primo mō
 omnis terminus ē per se significatiuus qz
 saltem se ipsum representat. sed si secundo
 mō et sic accipit magis vt patet supra. Sz
 dices qd ad ar. d. qd pcludit qd ois tmi-
 nus ē significatiuus primo modo quod n
 ē contra magistrū Ad quintum cōceditur
 tamquā sequens ex casu quod li omnis ē
 per se significatiuus qz significat hominē
 vt pōit casus et nego quod apari quilibet
 eēt per se significatiuus qz casus n ponit d
 quolibet. Et si arguitur p datur qd n sit ca-
 sus et arguitur sic multotiens aliquis deci-
 pitur i significatiōe et per terminum qui ē
 n per se significatiuus representat sibi ali-
 quid qz credit vnum terminū eē aliū qd di-
 cendum. Respondetur qd vbi sic eēt qd ali-
 quis deciperetur in terminis terminus ille
 sibi eēt p se significatiuus et alijs n. Sed
 dices contra nulla ē facta noua impositio.
 Respondez qd licet si sit facta impositio qz
 tamen ille credit qd in p̄cipio fuerit facta
 talis ipositio illi termino sibi est ac si fuisset
 facta et ideo sibi est per se significatiuus.

Secunda diuisio terminorum.
 Terminorum et cetera Circa primū
 diffinitum nota quod ē terminus
 secūde habens duo significata qz
 secūdam significatiōē facientez ipsum eē
 terminū non significat se et quo dlibet sibi si-
 mile et diffinitur pro omni significato for-
 mali et ex consequente pro se ipso in mente
 solum et in voce: Circa scdm diffinitum
 dicas similiter quod est secūde hns duo
 significata et diffinitur pro se ipso solum in
 voce vel in scripto. Sed arguitur cōtra

diffinitiones et primo contra primam sic li
omnis in scripto non est terminus natura
liter significatiuus ex quo non est mentalis
et tamen est apud omnes eiusdem represen
tatiuus quia ad min^o sui ipsius igitur dif
finitio mala. ¶ Secundo arguitur sic li ho
mo in mente mea est naturaliter significati
uus et tamen non est apud omnes eiusdem
representatiuus igitur diffinitio mala tenet
consequentia cum maiori et minor probat
quia li homo in mente mea nulli represen
tat aut representare potest nisi mihi. ¶ Ter
tio arguitur contra secundam diffinitionem
quia pono quod omnes homines i ponant
li bos ad significandum bouem et arguitur
sic li bos in scripto est ad placitum signifi
catus et tamen est apud omnes eiusdem re
presentatiuus igitur diffinitio mala. ¶ Pro
solutione est sciendum quod diffinitiones
date a magistro non sunt bone devinute ser
monis sed habet sic intelligi terminus na
turaliter significatiuus est ille. scilicet terminus
qui secundum significationem facientem
ipsum esse terminum quantum ex se et non ex
alio est apud omnes eiusdem representati
uus. Terminus autem ad placitum signifi
catus est ille qui secundum significatio
nem facientem ipsum esse terminum non
est quantum est ex se apud omnes eiusdem
representatiuus: Sed ex alio habet quod
sit significatus et sic intellexit magister in
de terminus qui est significatus natura
liter significat rem ex naturali convenien
tia quam habet secum sicut vestigium in
pulvere significat pedem. et terminus ad pla
citum significatus significat rem non ex
similitudine quam habeat secum sed pro
pter nostram vel antiquorum impositionem.
Isto stante rñ. ad argumenta. Ad p^m dicit
quod li omnis licet sit apud omnes eiusdem
representatiuus non tamen s^m significatio
nem facientem ipsum esse terminum vtz.
¶ Ad scdm dico quod li homo in mente est terminus
naturaliter significatus quia qst i^o est ex se s^m
significationem facientem ipsum esse terminum et apud
omnes et. et cum dicitur si potest representare nisi
mihi concedo tamen dico quod est representa
tiuus omnibus quantum est ex se Unde si
italis terminus poneretur in mente greci et

grecus de eo consideraret formaliter Se
quitur quod idem mihi et greco representa
ret non sic autem est de illo termino homo
in voce aut in scripto. Ad tertium dicitur quod
licet li bos in casu illo sit representatiuus
eiusdem apud omnes non tamen quantum
est ex se sed ex alio. scilicet ex impositione et patet
solutio. Sed hic sunt aliquae petitiones pri
ma an sit aliquis terminus qui nec sit signi
ficatus ad placitum nec naturaliter. rñ.
quod sic quia termini simpliciter hezematice
ut patet ex diffinitione magistri quia isti
sunt significatiui Secunda an isti termini
naturaliter significatiui sint. Responde
tur quod sic quia aliter tu non posses as
signare causam quare ante quam videres
me ego non representabar tibi distincte et
postea sic non quia ex mei presentia habes
terminum mentalem significantem me distin
cte quem non habebas. ¶ Tertia petitio
quod sunt isti termini respondetur quod sunt
quidam similitudines rerum i sensu vel intellectu
representatiue rerum quarum sunt similitudines.
¶ Quarta a quo causantur isti. rñ. quod a rebus
quarum sunt similitudines. ¶ Tertia divisio.
¶ Tercio quod dicitur cath. et. ¶ Circa pri
mum diffinitum nota quod est terminus
secunde habens s^m significatum
formale et diffinitur pro omni tali et ex p^{se}
quere pro se et sibi simili. Secundu vero dif
finitum est terminus habens duo significata
et diffinitur solum pro formali et ex p^{se} quere
non pro se ipso. Circa primam diffinitionem
dico quod sic intelligitur. terminus eac^o est
ille. scilicet terminus qui tam per se quam cum
alio. i. in oratione habet proprium signi
ficatum. i. habent significatum secundum
significationem facientem terminum esse ter
minum ut li homo. secunda autem sic intel
ligitur. terminus simpliciter est terminus ha
bens officium et per se sumptus nullius est
significatus secundum significationem
facientem illum esse terminum ut li omnis
et li et cetera. Prima petitio an li qui et li al
bus sint simpliciter hezematice rñ. quod li al
bus secundum dicta est terminus cathego
rematicus quia ut patet intelligenti sibi co
perit diffinitio illius quia ipse est significatus
albedinis ubique potest sed de li qui diffinitur

dum dicta qd est sumcac⁹ qz p se sumpt⁹ ni
hil significat z bz officiū referēdi. Alij tñ z
ñ male sed ñ fm dicta supiora dicūt qz li q
nec ē tminus catece⁹ neqz sume⁹ qz sibi non
puenit diffinitio tñi cathegoreatū vt pz ne
qz sim cathegoreatū qz probāt qz diffini
tio tñi sim cathegorematici vt dicūt dz sic
itelligi tñius sume⁹ ē tñius hñs officiū q
tñius p se sumptus nll⁹ ē significatiuus
nec ē cū alio isto stāte dicūt pmo qz li q nō
bz officiū qz referre añs ñ ē hēre officiū fm
eos bo dato qd referre ēē officiū sibi deficit
tñia cōditio qz li q cū alio sumptū aliqd si
gnificat. s. dū sumit cū ante z vtraqz via ē
bona. **S**ecūda petitio q differētia ē int
terminū p se significatiuū z cac^m z ñ p se si
gnificatiuū z sumcac^m. **T**ñ. tenēdo qz li
q sit sumcac⁹ vt dixit pma via qd nulla est
differētia int ista qz ois tñius p se signifi
catuū ē cac⁹ z eo⁹ z ois ñ p se significatiuū
est sumcac⁹ z eo⁹ z sic significata p mēbra
istaz diuisionū nullo mō differunt. Sed te
nēdo secūda viā dī qz ē aliq differētia qz li
cet ñ sit differētia iter p se significatiuū z ca
thegorematicū tñ ē differētia iter ñ p se
significatiuū z sim cathegorematicū qz ois
tñius sim cathegorematicū ē ñ p se signi
ficatiuus z ñ cōuerso vt patet de li q z sic
ñ significatiuus est cōius qz li sume⁹ Sed
ptra pma viā arguitur pmo qz si nulla cēt
differētia iter p se significatiuū zē. igr vna
illaz diuisionū cēt supflua. bo aliq est ter
minus ñ p se significatiuus q ñ ē sumcac⁹
igr ibi ē dīa tenet⁹ z asis probatur qz li
bus ē ñ p se significatiuū vt patet z ñ ē sim
cac⁹ ex quo nullū hēt officiū Ad pma ne
gatur psequētia z dī qd stat qd ex parte rei
nulla sit dīa int illa z tñ nulla illaz dīonū
sit supflua. z do tibi ex^m. Si arguit diuida
tur istos duab⁹ diuisionib⁹. s. aialū ali⁹ rō
nale ali⁹ i rōnale z aialū ali⁹ risibile aliū
ñ risibile qz tñcūqz mēbra istaz dīonū puer
tantur vtz tñ nulla istaz est supflua qz mē
bra istaz diuisionū licet sint puertibilia nō
tñ sunt sinonima z aliqd pnotatur p vnūz
mēbz puta p li rōnale qz ñ pnotatur p ali
ud puta p li risibile vtz. Silt in propōito
licet ois tñius p se significatiuus sit cac⁹
z cōuerso tñ aliqd pnotatur p istud mem

by cac⁹ qz ñ pnotatur p li p se significatiuū
qz p li cac⁹ pnotatur qz tal tñius pōt po
ni pro pdicato aut pte pdicati aliqd signi
ficādo qz ñ pnotatur per li p se significati
z ita dicatur de non per se significatiuū z
sim cathegorematico. z i b differt vna diui
sio ab alia. Ad fm dī qz li bus ñ ē tñius
sicut nec li aut pater supra z breuit⁹ dicatur
de vno sicut de alio.

Quarta diuio.
Terminoy zē. Circa pma diffinitū
nota qz ē li tñius pme intētiōis
q ē be intētiōis hñs duo significa
ta z diffinitur pro formali solū z ex psequēte
nō diffinitur pro se ipso. De bo diffinito dic
iter qz ē be intētiōis si sit in mte hñs duo si
gnificata z diffinitur pro formali. solū z ex
psequēte pro se ipso z quolibet sibi fili in mē
te z si in voce a vt scripto. **C**irca pma
diffinitionem nota qz in ea debet poni pro
parte li dato qz cēt qz pōitur ad b vt termi
nus pme differt a tmino be qz ista dīctio
noīū q ē be hñ significat rē q ñ ē terminus
qz nomina pterita z futura sed ñ significat
rē q ñ ē terminus dato qz cēt sed significat
solū: rē q dato qz cēt esset tñius qz signifi
cat rē q dato qz esset esset noīū vt patet igr
terminus. **S**ilt in bā diffinitione debet
pōi: dato qz esset sic vt dicamus tñius be
intētiōis est tñius mitalis significas so
lū mō tñiū dato qz esset z nisi apponere
tur illa particula esset diffinitio mala qz no
men be significat rem q ñ est terminus z ñ
terminū z ita nō significat solū mō tñiū.
Sed ñ significat ñ terminum dato qz esset
sed solū mō terminū dato qz cēt: Et ptra
istas diffinitōes sic intellectas de intētiōe
magis ñ pcedit vnū argumētū qz qdā faciūt
Chē sunt due petitōes. pma an sit aliq
terminus mitalis q nec sit prime nec be in
tētiōis. **T**ñ. qz sic qz termini ñ p se
significatiui exceptis relatiuis nec sunt pri
me neque be vt patet de li omnis q nec si
gnificat terminū nec rem. **S**ecūda peti
tio in quo differt ista diuio: a bā. **T**ñ.
qz ista continetur sub primo membro secū
de vt patet quia terminorum naturaliter si
gnificatiuorum quidam est prime intētiō
nis z quidam secun de.

Quinta diuio.

Erminox 22. Circa ista diffinita et diffinitioes repetere illa que dicta sunt in quarta: aliter iste diffinitioes non essent bone. et ideo pone ibi in vtriusque li dato quod esset quod ista diuisio in nullo differat quarta nisi quod membra illius significat terminos naturaliter significatiuos et membra istius terminos ad placitum significatiuos et sicut quarta diuisio contineretur sub primo membro scilicet sub li membro naturaliter significatiuus ita ista quinta continetur sub secundo membro scilicet sub li membro ad placitum significatiuus. Et si dicitur est ne aliquis terminus vocalis aut scriptus que nec sit prime in positione aut be respondetur quod sic quia termini non si significatiui ut dictum est in quarta.

Sexta diuisio.

Erminox 23. Circa ista diuisio nem nota quod li terminus pplexus est terminus be bñs solum forma le significatum et diffinitur pro omni tali et ex consequente pro se ipso. Sed li terminus in pplexus habet duo significata et diffinitur pro formali solum et non pro se aut sibi simili. Circa diffinitioes nota quod ipse non sunt diffinitioes quod non datur per genus et differentiam nec per aliquod loco generis aut loco differentie sed datur per unum simplex pueribile cum diffinitio dicitur enim terminus in pplexus est dictio et pplexus est oratio et ideo potius appellatur notificationes. Sed est una petitio. scilicet an li Petrus paulus in scripto sit terminus in pplexus vel pplexus et si li nihil. Ad istud dicitur quod difficile est soluere que situm sed in diffinitione propositionis tractabitur ista materia pro nunc tamen dicitur probatur quod li Petrus paulus est terminus simplex quod subordinatur uni conceptui simplici et li nihil est pplexum quod duobus conceptibus subordinatur. Sciendum est tamen circa diffinitiones precedentes istam quod ipse date sunt de termino simplici et non de pplexo.

Capitulum de nomine.

Nomen est terminus 22. Circa diffinitum nota primum quod ipsum est secundum de sicut et alij termini logicales et huius solus significatus formale et pro omni tali diffinitur et ex parte pro se et quolibet sibi simili. Secundo nota quod iterum pauli est quod hic diffiniatur

nomen pro eo quod potest poni pro subiecto aut pro propositione: ut patet ab eo in textu cum dicitur: quia de nomine et verbo ex quibus oratio componitur et propositio etc. et sic intentio sua est quod nullum adiectiuum sit nomen in logica: et similiter nullus obliquus ex quo nullum istorum potest esse subiectum aut predicatum ut infra patebit sed ut ista diffinitio sane intelligatur arguitur contra multipliciter: primo scilicet li nomen non potest diffiniri: igitur diffinitio nulla: patet consequentia et antecedens probatur: supposito quod diffiniantur termini pro suis significatis tunc sic nullus terminus secunde potest diffiniri: igitur li nomen non potest diffiniri: patet consequentia et antecedens probatur omne diffinibile debet habere genus supra se: et ex consequente coordinari in linea presentali sed termini secunde intentionis non coordinantur in presentali. igitur et cetera patet consequentia maiori et minori probatur per aristotilem in ante preteritis ubi vult quod termini coordinati in presentali sint prime intentionis. dicit enim sic singulum in complexorum aut significat substantiam aut quantitatem et cetera: et sic vult quod termini qui sunt in presentali significant rem que non est terminus. Secundo arguitur quod obliquus et adiectiuus sint nomina de intentione Pauli: quia illa sunt nomina quibus competunt diffinitio data a Paulo: sed istus ppetui diffinitio Pauli igitur etc. patet consequentia cum maiori: et minor probatur quia obliquus et adiectiuus sunt termini significatiui sine tempore etc. Tertio arguitur sic illud quod est predicatum est nomen: sed adiectiuus sunt predicatum: igitur etc. patet consequentia cum maiori: et minor probatur: quia dicendo foris est albus li albus est predicatum ut patet Quarto li omnis non est nomen et tamen est terminus significatiuus sine tempore etc. ex quo se ipsum significat: igitur diffinitio mala consequentia tenet cum maiori et minori est etiam nota. Quinto li dies est nomen et tamen significat cum tempore igitur diffinitio mala. Sexto li Petrus paulus est nomen et tamen partes significat separate igitur diffinitio mala patet consequentia et antecedens similiter. Ad ista Rñ. ad

diffio dupl.

primum dicitur quod duplex est diffinitio: una quod est proprie dicta et illa quod datur per verum genus et veram differentiam propter essentialitatem eius pro quo supponit diffinitum sicut si diceretur homo ista diffinitio: animal rationale et tali diffinitione non diffinitur nisi quidam species de primo substantie et de ista loquitur septimo in ethicis philosophice. **¶** Alia est diffinitio quod non est proprie dicta et est omnis illa quod non datur per verum genus et veram differentiam sed per aliquid quod tenet locum generis aut differentie. et tali diffinitione diffinitur talia quod sunt substantie quas accidentia ista statuuntur quod ar^m concludit quod illa non est diffinitio proprie sumpta: sed in prope quod datur per aliquid loco generis: et per aliquid loco differentie et non per genus et differentiam. **¶** Ad secundum negatur quod oblique adiectiva sint nomina de intentione Pauli: et contra probatur et dicitur quod eis preterit diffinitio data quia sunt termini significativi et rationis quod aliquem terminum esse per se significativum est dupliciter. scilicet quiescente et non quiescente termini significativi quiescentes sunt illi qui possunt reddere suppositum sicut substantiis in casu recto. Sed termini significativi non quiescentes sunt illi qui significant per modum dependentis et non possunt reddere suppositum sicut sunt adiectiva et oblique. tunc ad ar^m dicitur quod in diffinitione nominis debet iungi li quiescente de intentione Pauli et sic talis diffinitio non preterit illis ut patet. **¶** Ad tertium negatur minor. et negatur quod in ista. sor. est albus li albus sit predicatum imo dicitur quod ibi non est predicatum nisi sub intelligatur unum substantium sic. sor. est albus. i. sor. est sor. albus. ut patet ab eo in primo dubio argumento quanto. et sic predicatum erit li sor. albus et non li albus. **¶** Ad quartum negatur minor. scilicet quod li omnis sit significativus et. loquendo de significato proprie et eo modo quo logici. scilicet de eo quod est significativum alienius et hoc secundum significationem facientem ipsum esse terminum. **¶** Ad quantum negatur minor et ad probatorem dicitur quod est differentia inter significare tempus et significare cum tempore. Si significare enim tempus est representare res quod si esset cum tempore significare autem cum tempore seu temporaliter est representare per modum fluxus ut dicunt grammatici aut

sub alijs verbis per modum presentis preteriti vel futuri. Et tunc ad argumentum dicitur quod li dies et annus bene significant tempus sed non cum tempore. i. per modum fluxus et patet solutio. **¶** Ad ultimum rationem dupliciter primo dicitur quod diffinitio nominis ut verba sonant non est completa sed dum ibi ponitur quod partes nominis non significant separate sed sic intelligi quod partes nominis non significant separate aliquid quod per totum significetur. et sic patet solutio: quod licet partes illius dictiois Petrus paulus significant separate non tamen aliquid quod significaretur per totum quia totum significabat unum hominem. et li Petrus non illum sed alium et similiter li Paulus. non autem sic est de partibus orationis videlicet. Secundo potest responderi petendo an opponens velit quod li Petrus paulus subordinetur pluribus concepiuntur sicut li sor. plo. an unum tantum. **¶** Si per^m dicitur quod non est nomen sed duo nomina si secundum dicatur consequenter quod sue partes non significant separate ut patet ex casu. Et si dicitur ab opponente volo quod tibi subordinetur unum conceptum et platonem duobus dicis in isto casu quod illud vocale tibi est nomen et platonem est oratio quod duo nomina et ista solutio. apud mibi melior. Col ligendo igitur descriptio nominis erit ista nomen est terminus et hoc loco generis significativus. ut differat a non significativis quiescenter ut differat ab adiectivis et obliquis sine tempore. i. non per modum fluxus. ad differentiam verbi et participij: cuius nulla pars et. ad differentiam orationis Siquis autem velit quod illa descriptio comperat obliquis de mat de descriptione li quiescenter: Sed hic est una petitio quod est subordinari. rationem. quod quia sunt duo termini synonymi quorum unus est vocalis vel scriptus et alter mentalis dicimus illud vocalem aut scriptum subordinari mentali. i. ordinari sub mentali prius. non sunt termini metales quam vocales aut scripti et ita vocales subordinantur mentalibus et non e converso. Et breviter subordinari est significare ad placitum illud vel illa vel illo modo quod vel que vel quo modo significatur naturaliter per terminum mentalem sibi synonymum.

*qd sit significativus
et a tempore
in tempore*

subordinari

Capitulum tertium de verbo.

Verbum 2c. Circa diffinitum nota
qđ est scđe habens duo significata
7 diffinitur sō^m pro formali 7 non
pro se ipso quia ipsum est vnum nomen.

Circa descriptionem est notandū qđ in /
telligitur sic verbū est terminus 7 hoc loco
generis. significatiuus temporaliter. i. per
motū fluxus. 7 in hoc differt a noie 7 mul
tis alijs partibus orōis 7 extremorū vniti
uus. i. vnitiuus subiecti 7 predicati 7 p hoc
differt a participio. cuius nulla pars 2c. in
hoc differt ab orāōe.

Sed iusta istā de
scriptionē est bona dubitatio. s. an li amat
sit verbū. 7 arguitur quod sic quia est pars
orationis 7 non nisi verbū vt pz igitur 2c.
In o^m arguitur qz magister ista dicit copu
la autē semper est sum ea ē. C^o pro soluti
one istius dubitationis 7 vt idē appareāt
multe cōclusiones p suppono duo. p^m qđ oē
verbū est extremorū vnitiuus. i. subiecti 7 p
dicati istud patet per oēs scđo presuppono
quod si est aliqua propositio cathgorica
affirmatiua vera habens subiectum 7 p di
catū tunc subiectū 7 p dicatum supponunt
pro eodē. istud pmissum pz per multos lo
gicos 7 si negaretur probatur ratione nam
cū propositio cathgorica affirmatiua vt il
la hō ē al sit compositio 7 significet hoc esse
hoc aut igitur significat hoc esse hoc qz su
biectū sit predicatū aut hoc ē hoc qz illud
pro quo supponit subiectū sit illud p quo
supponit predicatum sed non primū vt pa
tet: qz dictio que est subiectū non est illa q
est predicatū igitur scđm istis stantibus.

Itē. ad dubium ponendo septē conclu
siones. C^o prima nullū verbum adiecti
uum in logica ē verbū probatur nullū ver
bum adiectiuū est vnitiuum extremorū igit
p^o vera patet p sequentia 7 antecedēs pro
batur qz si aliquid tale sit vnitiuū extremo
rum sit quod li creauit in ista deus creauit
celū: 7 arguitur sic li creauit non vni^o nisi
li deus 7 li celū Sed ista non sunt extrema
igitur 2c. p sequentia patet cū maiori 7 mi
nor probatur sic quādoqz in aliqua ca
thgorica affirmatiua vera sunt duo termi
ni qui non possunt supponere pro eodem il

li non sunt extrema sed in ista deus creauit
celū que est huiusmodi sunt duo termini q
non possunt supponere pro eodem. s. li de^o
7 li celum igitur illi non sunt extrema cō se
quentia patet cū maiori per suppositum 7
minor de se patet 7 sic patet prima p^o. Exi
sta seqtur p^{mo} hoc corolariū. s. quod solū
verbum substantiuum est verbum in logi
ca. probatur aliquod verbum est verbum
in logica 7 nullum adiectiuum est verbū
in logica: igitur solum substantiuū est hu
iusmodi. C^o scđdo sequitur quod ois ca
thgorica de verbo adiectiuo debet reduci
7 subordinari vni de substantiis probat.
omnis cathgorica debet habere verbū
per quod vniuntur extrema aut subordina
ri vni habenti ipsum: sed illa de adiectiuo
non habet verbum per quod vniuntur ex
trema quia per nullum sit ista vniō nisi per
substantiuum vt patet in cōclusionē: igit
omnis talis debet subordinari vni habenti
verbum substantiuum per quod vniuntur
extrema. tenet consequentia cum minori 7
maior probatur qz omnis cathgorica de
bet habere subiectū predicatū 7 copulā
principales partes sui simplicitate vel expli
cite per Paulū in littera. C^o tertio seqtur
quod in mente non ē verbū adiectiuū 7 sic
li. currit: li incipit. li promittitur non sunt i
mente licet apz. pz hoc intelligenti. C^o se
cunda conclusio li amat in voce subordina
tur hūc completo est amans probatur sic
ista propositio for. amat Johānez subordi
natur huic for. est amans Johannem per
tertium corolariū sed li for. subordinatur
solum illi termino for. 7 li Johānem illi ter
mino Johānem igitur li amat illi cōceptui
est amans. C^o tertia conclusio verbū logica
le non regit ob. Iquos probatur solū extre
ma reguntur a verbo sed obliqui nō sunt
extrema igitur p^o vera patet consequentia
cum maiori 7 minor probatur quia si non
sit vera da oppositum 7 sit gratia exempli
quod in ista deus est in celo li in celo sit ex
tremum 7 arguitur quod non sic quando
cunque in propositione affirmatiua vera
sūt duo termini q nō possūt supponere p eodē
illi nō sunt extrema sz li de^o 7 li i celo nō pos

col. 1.

27.

3.

2^a 9.

39.

sunt supponere pro eodem ut p3 igitur non sunt ex
 trema quod fuit probandum. Si autem arguitur de ista
 sor. et aliter. **E**x ista conclusio sequitur: primo
 quod si in propositione est aliquis casus obliquus ille re
 gitur a nomine vel ab alia parte orationis probatur quod
 ab aliquo debet regi et non a verbo logico igitur
 tur et. et ista est sententia. **B.** Augustini et al
 bertus et multorum aliorum. **S**ecundo sequitur quod
 oratio categorica quod p3 de extremo obliquo de
 bet reduci ad rectum probatur oratio categorica
 de hunc extrema: aut subordinari vni beati
 ti. Si illa de obliquo non habet extrema ut p3 in
 primo igitur de reduci: et subordinari vni ha
 beatis: p3 cum minori et maiori p3 per diffinitio
 nes propositionis categorice. **Q**uarta pro qua
 obliquus in propositione vocali precedit rectum rectus
 se t3 ex predicato ut gratia exempli in ista et p3 in
 milibus cuiuslibet hominis asinus currit li asinus
 se t3 ex prepositi probatur quod vna propositio vocalis
 subordinatur in tali modo quo terminus se t3
 in tali modo se t3 in vocali si ista cuiuslibet
 hominis asinus currit est vocalis et p3 neque subor
 dinatur huic in tali de recto quod hunc est hunc
 asinus currit igitur sicut li asinus se t3 in vna se t3
 in alia si illa in tali se t3 ex prepositi igitur et
 in vocali et p3 pro. **Q**uinta pro nulla propositio est
 de secundo adiacente in mente probatur oratio propositio voca
 lis subordinatur in tali quod est verbum vniuersale ex
 trema si vbi est verbum vniuersale extrema ibi non est
 propositio. de secundo adiacente si tertio igitur pro. **S**exta
 conclusio li et li est in istis vocalibus
 asinus est sortis et asinus est sortis non sunt finoni
 ma p3 quod li est prima subordinatur verbo et non
 et in secunda verbo tamen igitur et. p3 et asinus probatur
 quod ista asinus est sortis subordinatur isti asinus
 est asinus sortis ut supra. Et sic p3 solutio du
 bi quod dicitur quod li amat non est verbum logicale sed gra
 maticale. **A**ltima pro aliquid est categorica
 quod non habet verbum logicale p3 de ista sor amat pe
 trum. **S**ed arguitur contra propter quod non quanta proban
 do quod in mente sit propositio de secundo adiacente quod in
 mente est propositio de tertio si vbi est totum est quod ci
 pro igitur in mente est quod p3 propositio de tertio ad
 iacete si vna propositio est illa de secundo igitur pro falsa.
Secundo arguitur contra ultimum propter quod illa
 contradicere diffinitioni propositionis categorice vbi
 dicitur quod est illa quod habet subiectum primum et copulatur.
Ad primum procedit quod in mente est propositio
 de tertio adiacente si dicitur quod illa propositio non est propositio

quod si est propositio aut diuisio. **A**d secundum dicitur
 in diffinitione categorice. **E**t. 4. de oratione.

Ratio est terminus et. Contra ista de
 descriptione arguitur dupliciter primo sic
 ista diffinitio petit alteri a diffini
 to igitur non est bona p3 et asinus probatur quod li petr
 paulus non est oratio et tamen preter separe significat igitur
 et. **S**ecundo sic illa diffinitio si petit oratio
 non igitur est mala p3 et asinus probatur quod subordi
 nes li a huic sor. est hunc. et arguitur sic li a. est oratio
 et tamen nulla pars separata significat igitur et. t3
 cum maiori quod est oratio perfecta et minor est p3 quod li
 a non habet preter. **A**d primum istorum rationum. sic est deum
 diffinitione notis. **A**d secundum dicitur ista in dif
 finitione categorice. **S**onum alia et. con
 tra istas diffinitiones arguitur sic istis datis se
 quod quod nulla est oratio perfecta aut imperfecta nisi vocalis
 se quod falsus et pro. probatur quod nulla gene
 rat preter aut ipsam sensum in auctorio
 nisi illa quod auditur igitur tamen vocalis erit perfecta aut
 imperfecta. **E**t. breuit quod vtrique diffinitio est
 falsa de virtute sermonis sed debet sic dici
 oratio perfecta est illa que est apta generare
 perfectum sensum in auctorio. i. intelligitio.

Capitulum quintum de propositione.

Repo. et. Circa diffinitionem nota quod
 est secundum intentionem habet duo signifi
 cata sicut. li oratio et diffinitio solam pro
 formali et non pro seipso quod ipsum est vnum nomen.
Contra istam diffinitionem arguitur multipliciter
 primo sic ista sor. currit: interrogatiue teta est
 oratio indicatiua vix vel falsum significans et tamen
 non est propositio igitur diffinitio mala propter quod cum minori
 quod illa non est oratio perfecta et non est vera vel falsa et maior
 probatur quod est oratio indicatiua ut p3 et quod signi
 ficat vix vel falsum probatur sic quod signi
 ficat p illa sor. currit non interrogatiue teta si
 quod p illa interrogatiue teta sed vix vel fal
 sum signum p illam interrogatiue tentam igitur
 vix vel falsum signum p illam interrogatiue te
 tam propter quod cum minori et maior probatur quod il
 le orationes sunt finoni ut p3. **S**ecundo ar
 guitur sic li deum et est propositio et tamen non est oratio in
 dicatiua igitur diffinitio mala p3 cum mio
 ri et maior probatur sic quicunque sunt due
 orationes sic se habentes quod quicquid signum p vnam
 signum p aliam et e converso tunc si vna est pro
 positio apara alia est propositio sed li deo est et
 li deo et sunt huiusmodi quia vtrique signi

fiat deū ēē vt pz igit si vna ē ppō 7 alia si
 militer s3 illa de⁹ est ē: ppō igitur 7 illa deū
 esse tenet psequētia cū minori 7 maior argui
 tur qz si nō detur eā diuersitatis. **T**ertio
 sic ista canis currit. ē oratio indicatiua 7 ē
 tñ n̄ est ppositio igitur 7 ē. psequētia pz cū
 minori 7 maior pbat qz ē equoca 7 ita nō
 est ppō. **Q**uarto sic illa ego velle mille
 ducatos ē ppō 7 tñ n̄ est indicatiua igit 7 ē.
 psequētia pz cū minori 7 maior pbat. qz
 illa est 7 a ab oib⁹ pcederet. **Q**uinto sic
 subordinet ly a huic hō est al 7 sequitur qd
 ē ppō 7 tñ n̄ est indicatiua igitur 7 ē. **A**d
 ista rñ. 7 pmo ad p̄mū dī quod ar^m 7 balī
 pcludit s3 n̄ ptra sensū diffinitionis qz diffi
 nitio sic intelligitur. propō est orō indicati
 ua vep⁹ v^l f^m significās qesēt 7 sic pz solu
 tio qz dī qd li forcurit interrogatiue n̄ signi
 ficat vep⁹ v^l f^m qesēter. **A**d 1^m dī sū
 qd illa orō deū esse l3 significet vep⁹ n̄ tñ qe
 scēter vt pz ex grāmatica. nec sequitur quic
 qd significatur p istā de⁹ est significatur p
 istā deū esse 7 illa de⁹ est propō igitur 7 illa
 deū esse. s3 oz in ascedente pōere qd idez 7
 eo dē mō significēt quod si ponatur nega
 tur aīo. **E**l dicatur alī ad vtrūqz qd ma
 gister loco de ly vep⁹ v^l f^m intellexit 7 e vel
 falsē 7 tñ pz solutio qz l3 ista deū esse signi
 ficet vep⁹ n̄ tñ 7 e 7 mō 7 o cū n̄ sit orō pfe
 eta. **A**d 3^m dī qd illa canis currit est pro
 positio equoca q̄ n̄ est propō vna s3 propō
 plures qz subordinatur plurib⁹ vñ audita
 ista canis currit i mēte generatur iste tres
 sine nota. s. latrabile currit. marin⁹ currit. sy
 d⁹ celeste currit. q̄ sunt vnū aggregatū 7 n̄
 ppō s3 ppōnes 7 ita de vocali dī 7 cū dī qz
 ipsa ē orō negatur 7 dī qd ē orōnes. **A**d
 qrtū rñ. duplicat. pmo qz illa ego velle mil
 le ducatos n̄ ē ppō 7 ē 7 a neqz fallā. s3 orō
 imperfecta nisi aliō sub intelligatur. s. aīo cō
 ditional⁹ puta hoc si posses. **S**cdo dī qd
 illa est propō 7 negatur qz n̄ sit indicatiua
 qz cōmunit in illo pplexo ly vellez subordi
 natur 7 bo indicatiuo. s. illi 7 bo volo mō il
 lud qz sub ordinatur 7 bo indicatiuo ē ver
 bū indicatiuum: Sigs dicat qz si sic subor
 dinatur qz de hoc n̄ possumus disputare te
 neat hoc: Si aut teneat qz n̄ sit propositio.
Ad quintū 7 vltimū dicitur infra.

De propositione cathégorica.

Propositio cathégorica est illa 7 ē.
Cōtra istā diffinitōez arguitur
 sic qz ista p̄ scripto for. currit for.
 amar 7 obhānez: For. est alin⁹. for. est bon⁹
 est cathégorica 7 tñ p̄me deficit p̄dicatū 7
 scde sūl⁹ qz obliqu⁹ n̄ pōt esse p̄dicatū 7 tñ
 deficit subiectū qz est ibi obliqu⁹ 7 q̄te de
 ficit p̄dicatū qz adiectiua n̄ sunt p̄dicatū
 igitur diffinitio mala tenet psequētia cū ma
 iori 7 minor probatur qz ipse sunt orōnes i
 dicatiue significātes vep⁹ v^l f^m qesēter igit
 tur sunt propōnes 7 nō hyppotetice igitur
 cathégorice. **A**d istud ar^m dicit magist^r
 i textu quod illa for. currit est cathégorica 7
 dicit quod hēt p̄dicatū iplicite 7 hoc sufficit
 qz ista for. currit resoluitur sic for. ē curres.
S3 dubitaret aliqui q̄lī i ly currit in scri
 pto ē ly currens iplicatū nā hoc nō videtur
 vep⁹ vt pz ad sensū. **E**t iō dī de intētiōe
 magistri in 2° argumēto p̄mi dubij qz pro
 tato dicimus quod in ly currit inscripto est
 ly currens qz ly currit subordinatur huic ē
 currens: 7 sic dicim⁹ quod in ly currit est 7
 bū 7 p̄dicatū iplicatū: tñ i veritate ly curres
 n̄ est i ly currit nec sequitur ista for. currit ha
 bet p̄dicatū iplicite igitur habet p̄dica
 tuz. s3 sequitur oppositū. s. quod n̄ habet p̄e
 dicatū 7 subordinatur vni habenti est igit
 tur diffinitio propositiōis cathégorice scdm
 magist^r talis propositio cathégorica est il
 la q̄ hēt subiectū p̄dicatū 7 copulā p̄es p̄n
 cipales sui explicite vel iplicite. i. est illa q̄
 habet ista tria v^l subordinatur vni habenti
 7 ex hoc pz solutio aliaz dī. n. qz ista for. est
 nō habet p̄dicatū sed subordinatur vni ha
 benti 7 hoc sufficit 7 ita dicatur de illa for.
 est bon⁹ 7 de similib⁹. **S**ed cōtra solutio
 nem magistri arguitur qz ea data sequitur
 quod ly ecōuerso in illa for. est hō 7 ecōuer
 so est propositio cathégorica cōsequēs ē f^m
 7 consequētia p̄batur qz omne habens
 f^m p̄dicatū 7 copulā p̄ncipales p̄es sui
 explicite vel iplicite est propositio cathe
 gōrica sed ly ecōuerso habet hec omnia im
 plicite igitur est cathégorica tenet psequētia
 cum maiori per magistrum 7 minor etiam
 patet quia ly ecōuerso subordinatur vni
 habenti. **Q**uic argumēto respōdet magi

ster argumēto q̄dragesimo sexto p̄mi dubij
 pcedēdo q̄ ly ecōuerso ē ppositio ⁊ ista est
 itētio sua exp̄sse ⁊ p̄ pauli p̄gulēsis ⁊ petri.
 2^a. i. cap. p̄uersionū vbi dicit quod ly a da
 to q̄ subordinet ppositiōi ē ppositio ⁊ ita
 scdm istos negat p̄sequē ē ē. **¶** 3^a. cir
 ca dicta istoz doctoz monēt talis q̄stio. s.
 an ly ecōuerso vocale ⁊ li a. in casu supioze
 sit p̄plexū ⁊ arguit qd n̄ auctoritate ⁊ rōne
 qz hēusber sophismate vigesimoprio ⁊ ali
 q alij sunt hui⁹ opinionis: S3 arguit rōne
 p̄mo sic illud qd ē pura dictio n̄ ē p̄plexum
 S3 ly ecōuerso vocale ē pura dictio vt sen
 su p3 igit n̄ ē p̄plexū t3 p̄sequētia ⁊ a n̄o pro
 bat. qz pura dictio ⁊ o3 ex oppositio distigu
 tur. **¶** Et p̄firmat qz si li ecōuerso sit cōple
 xū da ex qb⁹ ⁊ n̄ poterit dici ex qb⁹. **¶** In
 opposituz arguit auctoritate illoz doctoz
 ⁊ ratiōib⁹ p̄mo sic ly ecōuerso ē o3 ⁊ p̄pō
 igit t̄min⁹ p̄plexus p̄sequētia p3 ⁊ a n̄o pro
 bat qz ly ecōuerso hēt subm̄ p̄dicatū ⁊ co
 pulā p̄ncipales p̄tes sui explicite vel iplici
 te igitur ē p̄pō tenet p̄sequētia de itentioe
 istoz doctoz ⁊ a n̄o est v3 igit ⁊ p̄sequē.
¶ Secōdo arguitur sic nullū i cōplexū ē ve
 rū vel f^m sed ly eo⁹ ⁊ ly a est v3 vel falsū
 igit illa nō sūt i cōplexa p3 ⁊ cū minori qz
 ly a i casu cōcederet sicut ly eo⁹ ⁊ minor ē
 ari. in āte p̄stio. **¶** Tertio sic omne cōcedē
 dū aut negādū est affirmatiū aut negati
 uū cū intellectus ei assentiat aut dissentiat:
 sed ly a. est cōcedādū aut negādū igit est
 affir^m vel negatiū: tūc vltra oē affirmati
 uū vel negatiū ē cōplexū a ē huiusmodi
 igit ē p̄ple^m igit nō in p̄plexū p3^a prima ⁊
 scda silr: arguit ei⁹ maior p̄ ari. i. a n̄ p̄stio
 vbi dixit qd nullū i p̄plexozū f^m se est affir
 matio vel negatio. **¶** Quarto sic oē qd ē
 nomē ⁊ verbū ē cōplexū: sed ly a i casu vbi
 subordinaret isti sor. ē ē nomē ⁊ h̄bū: igit
 cōplexū p3^a cū maiori ⁊ minori probatur
 sic. illud qd subordinat nomini ⁊ h̄bo col
 lectiue est nomē ⁊ h̄bū sed ly a: ē huiusmo
 di igitur q̄. t3^a cū minori ⁊ maiori proba
 tur qz non potest assignari causā q̄re aliqd
 sit nomē nisi qz subordinatur nomini ⁊ ita
 apari non potest assignari causā quod ali
 qd sit nomē ⁊ h̄bū nisi qz subordinatur no
 mini ⁊ h̄bo. **¶** Quinto: Si ly a esset i cōple

xū apari dato qd ly vel subordinaretur hu
 ic hō ē sor. cēt i p̄plexū p̄sequē ē falsū igitur
 ⁊ illud ex quo sequitur: qd p̄sequē sit falsum
 probat qz ly vel nō ē pars oratiōis igit
 tur n̄ i p̄plexū p3^a ⁊ a n̄o probatur qz si cēt
 ps o3ois cēt cōiunctio S3 arguitur qd non
 sit p̄iunctio qz si cēt p̄iunctio ista cēt i cōgrua
 sor. ē hō ⁊ vel q̄ t̄n nō ē i cōgrua igitur q̄.
¶ Sexto sic si li a cēt i p̄plex^m maximi cēt
 nomē s3 n̄ ē nomē igitur n̄ ē i p̄plexū p3^a cū
 maiori ⁊ minor probatur sic oē vocale q̄ est
 nomē subordinatur solo nōi s3 li a. n̄ sub
 ordiatur solum nōi igitur n̄ ē nomē p3^a cū
 minori ⁊ maior ē p3. Sed forte negatur illa
 maior ⁊ dē q̄ ad h̄ q̄ aliqd sit nomē sufficit
 qz subordinatur nōi ⁊ n̄ requiritur qd subordi
 netur nomini solum: S3 p̄tra istā r̄n. argui
 tur qz ca data sequitur qz li currat vocale ē p
 ticipium probatur qz subordinatur partici
 pio. **¶** Et illa data sequitur qz li a apari ē h̄
 bum qz subordinatur h̄bo licet n̄ soli h̄bo
 qz si pceditur arguitur h̄ ē falsum sic nullū
 nomē ē h̄bum sed li a ē nomē igitur li a n̄ ē h̄
 bum p3^a cū minori p̄ter maior probatur
 sic nihil qz significat h̄uc tpe significat cum
 tpe sed oē nomē significat sine tpe ⁊ oē h̄bū
 cum tpe igitur nullum nomen est h̄bum.
¶ Septio arguitur sic li nihil ē p̄plexū igit
 tur ap̄ li a ⁊ li eo⁹ in casu supiori p3^a ⁊ a n̄o
 p̄bat qz si n̄ datu opposituz. s. qz li nihil
 sit in complexum ⁊ sequitur qz ipm cēt nomē.
 Sed arguitur h̄ ē falsū qz capio istā nihil
 ē chimera in scripto ⁊ arguitur sic. si li nihil
 hic cēt nomē aut cēt nomē h̄bō hic officū
 vniuersalizādū aut n̄ h̄bō hic officium vni
 uersalizādū sed nec p̄mum nec scdm igitur
 n̄ ē nomē qz si p̄mum probatur qz si hic hē
 ret tale officium aut supra se aut supra aliū
 t̄minum sed n̄ supra se vt p3: nec supra ali
 um t̄minum qz nullū ē ibi aliud t̄minum a
 p̄te subiecti igitur q̄. qz nō scdm probatur
 qz si cēt nomē n̄ h̄bō hic tale officū igitur
 ista n̄ cēt v̄ aliis nihil ē chimera qd o3 n̄
 negāt. **¶** Ultimo arguitur sic sicut se hēt li
 petrus paulus dato qz subordinetur vni cō
 ceptui ad cē simplex ita li a ⁊ li ecōuerso ad
 esse complexum sed li petrus paulus: in tali
 casu est simplex igitur ⁊ li a ⁊ li ecōuerso
 cōplexum cōsequētia patet cū maiori ex cō

uenienti similitudine et minor est de ite de marfilij
i an pntis et apparebit vera consideranti.

Esta dubitatio pp rones et auctoritates est
multu difficil' i'o difficile e sine distinctioe sol
ueri rñ. tñ dupliciter pmo sine distinctioe se
cundo cum distinctione primo sine distincti
one dicitur quod ly econuerso est propo
tio et coplexum: et ad ar^m i opposituz dñ ne
gādo maiorē. s. qd ly econuerso sit para di
ctio imo dñ q ly econuerso e nom aut nomia
et hū collectiue: et tñ nec e nom nec e hū:
et rō e qz subordinat illis collectiue et nō di
uisiue et sic nō e pura dictio: Et ad cōfirmatio
nez cū dñ dñ ex qb' e pplexū: dñ q ad hoc
qd aliqd sit pplexū nō requiritur qz pponatur
ex duab' aut ex plurib' pñb' orōnis s; re
quiritur qz pponatur ex duab' aut pluribus
pñb' orationis aut sit due vel plures ptes
oratiōis collectiue sumūdo et sic i pposito
de ly e^o et iō e pplexū. S; ptra istā solutio
nē arguitur pmo sic si ly e^o e pplexū igitur
oratio igitur tmin' cui' aliq ps aliqd sepa
rata significat psequē salūm igitur illd ex
quo sequitur. Secūdo arguitur sic si ly econ
uerso sub ordinatur nōi et hū et plurib' p
ñb' orōnis igitur ly econuerso erit equocu
igitur nō erit ppropō cuius oppositū diceba
tur. **E**ad pñm rñ. qz diffinitio ofonis e in
pplexa s; itelligitur sic sedz pñm oratio
e tmin' cui' aliq ps aliqd sepa significat
vl' e illud qz subordinatur vni tali: et sic est in
ppropo qz licet ptes de ly econuerso nō si
gnificēt sepa tñ subordinatur vni cui' aliq
ps sepa significat et ita sibi ppetit diffini
tio ofonis et est oio. **E**ad scdm cū dñ si ly
econuerso subordinatur: duab' pñb' ofonis
et nō vni tñ igitur e equocu nego psequētiā
et adducitur istā qz ista hō e subordinatur
duab' pñb' et tñ nō e equoca: **E**n ista e dis
ferētia inter ly econuerso et tmin' equocum
puta ly canis qz ly econuerso subordinatur
pluribus ordine quodā: S; ly canis nō cū
ordine vt pz: Secdo et melius ad dubiū rñ.
distingūdo de pplexo et i pplexo qz duplex e
pplexū. s. grāmaticale et logicale. Coplexū
logicale est illud qz e aggregatiū ex pluri
bus pceptibus vl' subordinatur pluribus
conceptibus ordine quodā. et sic loquendo
de pplexo ly hō e al' i mte e pplexū qz e ag

gregatū ex pluribus. et ly hō currit et ly ni
hil et ly econuerso in voce aut scripto sunt cō
plexa qz lz nō sint pposita ex pluribus cōce
ptibus eo qz sunt vocalia tñ subordinatur
pluribus pceptib' ordie quodā. S; p op
posituz i pplexū logicale e illd qd nō e cōpo
situz ex pluribus pceptib' n; subordinatur
ordine quodā vni cōposito ex pluribus. et
sic ly hō tā i voce quā i scripto e i pplexū lo
gicale. S; pplexū grāmaticale e illud qz e
aggregatū ex pluribus quoz aliq tenetur
pzo dictiōibus in grāmatica siue istud tale
subordinatur pluribus cōceptibus siue nō
ex^m dicimus qd ly hō e al' siue i voce siue i
scripto siue i mte est pplexū grāmaticale. et
s; ly pñm paulus et ly leopardus in vo
ce e pplexū grāmaticale. et hō siue ly pñm
paulus subordinatur pluribus pceptibus
siue hō: et hō qz ly pñm paulus ppositur ex
pluribus quoz aliq in grāmatica tenentur
prodictiōibus s; ly pñm i pplexū grāmati
cale e illud qz nō e scdm ex pluribus quoz ali
q cōiter tenentur prodictiōibus i grāmati
ca: seu qbus grāmatica cōiter vtatur tāquā
dictiōibus et isto mō loqndo li hō. e i cōple
xuz grāmaticale: s; li leopardus et li pñm
paulus e pplexū qbus subordinantur sim
plici pceptui et hō qz grāmaticus cōiter vt i
tur illa pte leo et illapre pñm prodictiōibus
et eas dñnat. et s; ly illa dictiōe pñm et illa
dictiōe pñm. **E**t si dicitur quod cognō
scas si grāmaticus vtatur pñm alicuius
prodictiōibus aut nō: dñ qz qñ grāmaticus
attribuit ill' pñb' accidētia q cōiter tribuit p
ñb' ofois. s. cāuz aut gen' aut psonā aut
moduz: aut alia tunc dicas qz vtatur ill' pro
pñb' ofonis vt i pposito de li pñm pau
lus. ex qbus pz solutio ad dubiū: dñ. n. qz li
e^o e i pplexuz grāmaticale et pplexuz logi
cale. et p oppositū li pñm paulus e pplexū
grāmaticale et i pplexū logicale dato qz vni
pceptui subordinatur. Et sic poteris soluere
argūta scā supius cum ista distinctiōe. Et
si dñ quod accipit magist' coplexum qñ dicit
qz ofo e tmin' pplexus dñ qz capit logica
liter et nō grāmicalr. **P**ñm diuisio

Propositionis categorice.
Propositionum categoricarum.
Circa istas diffinitiones scias

quod sic debent limitari. propositio cathegorica affirmativa est illa in qua uerbum principale affirmatur idest non negatur per negationem existentem in ea vel est illa que subordinetur uni tali. p^{ri}m^o dicitur pp^{ri}a p^{ri}a ceterum istius nullus homo est qua est affirmativa et t^{er}ci^o uerbus negat a ly nullus sed non a ly nullus ex^{is}tente ip^{ri}acete v^{er}z secundum dicitur pp^{ri} ly a. posito quod subordinetur illi homo est asinus. Similiter li mite / tur diffinitio negatiue.

Secunda diuio.

Propositiuum cathegoricarum alia vera et. Contra istas diffinitiones arguitur dupliciter primo sic aliqua est propositio vera cuius primarium et adequatum significatum non est verum igitur diffinitio mala p^{ri}m^o a^{no} p^{ro}batur de ista nulla chimera est cuius significatum nec est verum nec falsum quia non est. Et confirmatur quia ista chimera est. est falsa et t^{er}ci^o suum significatum non est falsum ex quo non est forte dicit aliquis quod suum significatum est falsum quia ly falsum idem sonat quod non ens sicut ly v^{er}z. Contra ista responsio concedit quod illud significatum. scilicet chimera esse est. non ens scilicet ista propositio implicat contradictionem in logica quod cumque capiatur ly ens igitur responsio nulla. Secundo arguitur sic datis illis diffinitionibus sequitur quod illa duo contradictoria sunt simul vera. scilicet aliquis homo est. et non aliquis homo est consequens falsum et consequentia probatur sic significata istarum sunt simul vera. igitur ista sunt simul vera tenet consequentia per diffinitionem et a^{no} p^{ro}batur quod significatum prime est verum ut diceret posito ex quo ipsa est vera scilicet quicquid est significatum prime est significatum scilicet et ex^{is}terio igitur significatum scilicet et est verum tenet consequentia cum maiori et minori probatur sic quicunque sunt due propositiones sic se habent quod omnis termini significati qui sunt in una sunt in alia et ex^{is}terio tunc quicquid significat per unam significat per aliam scilicet est in proposito de istis quod omnes termini significati qui sunt in una sunt in alia et ex^{is}terio igitur quicquid significat per aliam consequentia patet cum maiori et minori probatur quia nihil plus est in una quam in alia nisi ly in modo ly non. non est terminus significati igitur et. Et istis argumentis po-

teris arguere contra diffinitionem propositio necessaria et possibilis. Et t^{er}ci^o specialiter arguitur contra diffinitionem propositio necessaria quia ista chimera si est necessaria et t^{er}ci^o suum significatum si est necessarium quod si est igitur et. Et t^{er}ci^o loquendo arguuntur o^{mn}es declarare diffinitiones propositio vere false et necessarie. dico igitur quod diffinitio propositio vere sic intelligitur. propositio vera est illa cui^{us} primarium et adequatum significatum est verum. id est significatum verum eo modo quo representat per propositionem tale. Et si est illa cui^{us} primarium et adequatum significatum est f^{alsu}m. id est significatum f^{alsu}m eo modo quo representat per illa. et ita de necessaria dicat. Istos tamen ad primum dicitur quod illa nulla chimera est. et vera et quod significatum suum est verum et quod nulla chimera esse est verum. id est significatum verum. et ulterius negatur ista consequentia nulla chimera esse nihil est igitur non est si significatum verum quia li significatum verum verum ampliat usque ad imaginabilia. Et ad confirmationem nego quod significatum istius chimera est non sit f^{alsu}m et cum probatur arguitur. non est. igitur non est nego primum quod ly ampliat ut v^{er}z ad imaginabilia. Ad secundum conceditur quod idem est significatum duorum contradictoriorum et nego quod duo contradictoria sint simul vera et ad probandum conceditur quod ista est vera aliquis homo est. Sed nego quod ista sit vera si aliquis homo est. et cum arguitur ei^{us} primarium et adequatum significatum est uerum igitur ipsa est vera de quod non valet p^{ri}m^o. Sed o^{mn}es sic arguere ei^{us} primarium et adequatum significatum eo modo quo representatur per illa est v^{er}z igitur illa est vera et tunc negatur a^{no}. Ad t^{er}ci^o conceditur quod ista est necessaria chimera non est et significatum est necessarium. et cum arguitur chimera non esse nihil est igitur non est necessarium negatur p^{ri}m^o quia li necessarium ampliat v^{er}z ad imaginabilia ex quo includit ly v^{er}z et ly v^{er}z includit ly intelligi ipsam v^{er}z ad imaginabilia. Sed o^{mn}es hoc dicit alibi. Sed hic tu quod res quo cognoscit ego si significatum eo modo quod significat per propositionem sit v^{er}z vel falsum: r^{es}. quod quod intellectus adequitur per illa propositionem illi si significato tunc illud significatum eo modo representatum erit v^{er}z quod veritas est adequo intellectus ad re. Et sic ut v^{er}z quod adequitur intellectus rei per propositionem r^{es}. quod quod intellectus per aliquam pro-

que est aut erit: aut posse esse vel intelligi qd
eē pōt aut intelligi: vel etiā non eē qd nō est
aut nō fuisse qd nō fuit tunc adequatur rei z
ipse intellectus ē verus z intellectio vera z p
positio vera qz p illā adequatur rei z res ē
vera qz adequatur intellectui s^m intellectōez

De propositione vniuersali.

Propositio vniuersalis zc. **C**Mo
ta qd ista definitio habet sic limi
tari. propositio vniuersalis ē illa i
q subiecti termin⁹ cōmunis de terminat⁹
signo vniuersali. i. stās distributine mobi
liter ratione signi exstis in ea: vel est illa q
subordinatur vni tali z sic solues oēs istan
tias. **C**hic sunt due petitiones prima qd
est subiectū i ista vterqz hoium ē animal.
CRi. quod ista definitio habet scripta non
habet subiectū qd probat qz si hēret ma
xiū cēt li hoium sed id nō ē subiectū igitur
nō habet p³ p³ cū maiori z minor probatur
sic omne subiectū regit a verbo s³ li hoium
non regit a vbo qz ē obliqu⁹ z expresse p³
qd regit a li vterqz igit⁹ zc. sed bñ dicit qd
ista subordinat vni habenti subiectū puta
isti vterqz homo ē aial. **C**Sēda petitiō q
differentia ē iter istas vterqz hominū currit
z glūbet hō currit. **C**Ri. qd ex prima seq
tur scōda z nō econuerso probatur qz seqtur
vterqz hoium currit. z glūbet hō ē alter hō
minū igitur glūbet homo currit s³ econuer
so nō seqtur qz posito qd non sit nisi vnus
hō i mundo z currat ista cēt vera quilibet
hō currit z ista s³ vterqz hoium currit. qz po
nit plures eē hoies Sed arguit⁹ p³ra tertiā
figuraz de sensu cōposito. p³bādo qd si stet
vt iacet duo p³radictoria sunt simul s³. z ar
guitur sic ista sunt simul s³ necesse est te eē
asinus p³tingens ē te nō eē asinus: z ista sunt cō
tradictoria igitur zc. p³ p³ cū minori p³ ma
gistr⁹ z maior probat qz prima ē falsa vtz:
z scōda filit qz non ē p³tingens quod tu nō sis
asinus z illa sic adequare significat igit⁹ illa
ē f³ p³ p³ cū minori z maior probat qz ne
cesse ē te non eē asinū igitur non p³tingens ē
te nō eē asinū. **C**hic argumēto dicit ma
gister i dubijs qd loco de li cōtingens debet
poni li possibile z sic p³ rñsio ad ar³ qz dici
tur quod illa ē vera p³tingens ē te non eē asi
num. i. possibile ē te nō eē asinū qz iā non eo

asinus. **C**Sed adhuc arguitur probando
duo p³radictoria eē simul vera qz ista sunt
simul vera necesse est aliquod ens fuisse, z
possibile ē aliquod ens non fuisse: z ista sūt
contradictoria igitur zc. p³ p³ cū minori
z maior probatur nam illa ē vera necesse ē
aliquod ens fuisse vtz officiando. z scōda
similiter. i. possibile est aliqd ens non fuisse
quod probatur qz ista propositio ē possibi
lis aliqd ens non fuit z ista adequate signi
ficat sic igitur possibile ē aliquod ens non
fuisse patet p³sequentia cū minori ab officiā
tibus ad officiataz z maior probat sic hoc
non fuit demonstrando istans p³ns z hoc ē
vel fuit aliqd ens igitur aliqd ens non fuit
patet consequentia a resoluētibz ad re/
solutaz z asis ē possibile igitur z consequēf
quod fuit probanduz. **C**Ad istud argumē
tum dicitur quod bene probat⁹ qd ille sunt
simul vere sed negatur quod sint contradi
ctorie. pro quo nota quod ad formandā ter
tiam figuram o³ summere istos q³tuor ter
minos. i. necesse ē impossibile: possibile z pos/
sibile z tres primi debent semper cadere su
per vno z eodez dicto sed quartus super di
cto propositionis contradictorie ex^m dice/
mus sic. necesse ē aliquod ens fuisse impos
sibile ē aliquod ens fuisse. possibile ē aliqd
ens fuisse. possibile est non aliqd ens, fuisse
seu nullum ens fuisse z sic patet qd ille po
res adducte i argumento non sunt cōtradi
ctorie ideo non mirū si sint simul vere Sed
iste bene sunt cōtradictorie necesse ē aliqd
ens fuisse z possibile ē non aliqd seu nullū
ens fuisse que vt patet neqz possunt simul
eē vere neqz false z patet solutio.

Capitulum de equipollentijs.

Equipollentiary zc. **C**Circa hoc
capitulu nota quod causa quare h
cap^m ē iuentuz z c⁹ vtilitas ē quia
multoties in propositione ponunt multe
negationes pp quas talis propositio fit ob
scura z difficilis intellectu quantum ad sui
veritatem vel falsitatem vt igitur plures ne
gationes reducantur ad nullaz vel ad vnā
so^m iuentum ē hoc capitulum. **C**Ex quod
sequitur quodā propue z conuenienter dici
mus quod ista non omnis homo non cur
rit equialet isti aliquis homo currit z nō
b

*probat qd duo contra
dictoria p³ sit
falsa que vtrū.*

Equipollentia
duplex.

perientes - 1.

reconuerso qz propositio difficilior reducit
ad faciliore et n reconuerso vnde si alius pe
tat cui equiuat ista aliquis ho currit dices
nulli s; si petra cui equiuat ista n quilibet ho
n currit dices isti aliquis ho currit. Et vt
tollamus vba dicimus qd equipollentia est
duplex. s. propria et impropria. Equipollē
tia propria describitur sic. equipollentia e pro
positionis ignotionis ratioe negationis aut
negationis ad propositione notioem i figu
ra equivalencia. In propria aut sic descri
bitur equipollentia e equivalencia, ppositiois
ignotionis ad notioem i figura vel econuer
so v; negationis vel negationis. Et si di
citur quo loquitur magister de equipollentia.
Dicitur quod pmo modo et hic e qd ipe
n posuit regulam de sub contrariis qz post
ponendo negationem huic aliquis ho e al
non dicimus proprie quod equiualeat illi
aliquis ho non e al qz vna non e difficilior
alia sed sinonima. Paulus autem pergu
lensis loquutus e de secunda equipollentia
et ideo posuit regulam in sub contrariis vt
patet ab eo. Sed hic sunt qtuor petiti
ones. Prima pp quid negatio proposita
huic nullus homo currit facit equipollere
suo contradictorio. s. huic aliquis ho currit.
Et n. quod vt dicit sanctus augustinus et
auctor modor negatio destruit qquid in
uenit et oppositum ponit. cu igitur negatio
ibi inueniat vniuersale negatiua destruit et
ponit particulare affirmatiua. Secunda
petitio pp qd negatio postposita huic qui
libet ho currit facit equipollere contrario. s. huic
nullus ho currit. Et n. qd negatio post
posita n habet vim destruedi vniuersalem
sed bene affirmatione verbi et ideo restabit
vniuersalis negatiua. Tertia petitio pp
qd negatio pposita et postposita huic aliq
ho currit facit equipollere suo sub alterno. s. hu
ic quilibet ho currit. Et n. quod e qz p^a ne
gatio. s. pposita inueniebat affirmatiuam
particulare et destruebat oia ponendo vni
uersalem negatiuam. Sed secunda negati
uo. s. postposita inuenit vniuersalem nega
tiuam et n potuit destrueri vniuersale quia
erat postposita Sed bene destruxit negati
onem verbi ideo restat ibi vniuersalis affir
matiua. Quarta petitio q dicit e inter di

cere sinonimū. conuertibile et equipollens.
Et n. quod loquendo de terminis inco
plexis illi sunt sinonimi qui sic se habet qd
non significatur aliquid vel aliqua vel ali
qualiter per vnum qn significetur per aliū
et sic li ho in libro meo e sinonimum. cu li
homo in libro tuo et similiter li omnis et ge
neraliter omnis terminus vocalis e sinoni
mus cum mentali cui subordinatur. Et li
vero termini dicuntur conuertibiles qui
sic se habent quod pro quocunq; in propo
sitione supponit vnus supponit alter siue i
porret aliquid plus huc non: et sic dicimus
quod li ho et li rationale sunt conuertibiles
qz pro quocunq; stat vnus in propositione
stat alter non tamen sunt sinonimi quia per
vnum puta per li rationale notatur ani
ma que non connotatur per li ho vt patet.
Et sic omnes termini sinonimi sunt con
uertibiles et non econuersi. Sed dices qd
de equipollentibus. Dicimus quod in
logica non dicimus proprie quod termini
simplices equipollent. Si vero loqua
mur de propositionibus dicitur qd ille pro
positiones sunt conuertibiles q sic se habet
qd vna infert aliam de forma et econuerso
vt ho currit et roale currit. Ille vero sūt
sinonime q sic se habent qd ab vna ad aliā
v3^a de forma et vltra hoc qquid importatur
per vnam et eo nio quo importatur iporras
p aliam vt patet de istis ho currit in libro
tuo. et ho currit in nio. Propositiones
autē equipollentes loquendo coiter de eq
pollentia sunt ille q sunt in figura et vi nega
tionis vel negationum ab vna ad aliam
v3^a de forma et econuerso. vt nonnullus ho
currit et aliq homo currit. Et ex hoc p3
qd pueribile diuiditur per sinonimū et eq
pollens sicut animal per rationale et in rati
onale et est superius ad illa.

Capitulum conuersionum.

Conuersio et. Circa diffinitum no
ta quod conuersio dupliciter accipit
s. formaliter et malit. Conuersio for
maliter e duo actus vnitui aliquar inten
tionum transpositar vel duo actus vnitui
aliquar intentionum transpositar cu duo
bus actibus negatiuis vel vnum subordi
natum illis. Et sic conuersio isto modo non

9

tiones magistri arguitur primo qd sequitur istam eē conuersionez simplicitez omnis hō ē al' trā al' ē homo probatur qz est transpositio zc. manente eadem q̄litate z q̄sitate. i. suppositione si p q̄sitatez intelligit suppositionem psequens ē falsum qz illa non est vniuersalis negatiua aut particularis affirmatiua z sic nō debet conuerti simpliciter. ¶ Secundo data ista rñ. sequitur qd a singulari ad vniuersalem v3^a de forma pbat qz illa psequentiā ē de forma for. est omnis hō igitur omnis hō ē for. cum sit puerio sim⁹ plex per magist^r. ¶ Tercio sequitur qd oīs cathégorica eēt pueritibz simpliciter vel p accidens pbat omnis cathégorica sic se habet qd potest fieri in ea transpositio subiecti in ptūm z conuerso vel manente eadem qualitate z q̄sitate vel mutata q̄sitate sed si primū ipsa ē conuertibilis simpliciter: si secundū p accidens igitur zc. ¶ Ad primum cōcedo qd illa secundum intentionem magistri z ocham z aliorum est cōuersio simplex neqz illud est in psequens: z cōceditur qd vniuersalis affirmatiua puerit⁹ simpliciter z etiam ppositio nō quanta vt exclusiua. z dicitur qd ille versus scī simpliciter nō ponitur pro regula sed. p exemplo a discipulis. ¶ Ad secundum pceditur qd vniuersalis sequitur de forma ex singli sed nō de tali forma a singulari ad vniuersalē sed de tali a pueria ad pueritētem neqz incōuenit qd vna cōsequentiā^m vnam regulam sit de forma z secundum aliam non. ¶ Ad 3^m nego psequentiā qd multe sunt cathégorice nō pueritibz vt ille qd nō habent ptūz vt statim patebit conceditur tamen qd oīs cathégorica sic se habet qd ipsa vel illa cui subordinat ē pueritibilis simplr vel p accides data diffinitōe mgrī. ¶ Hic se q̄tuor petitiōes. pma pp qd ē iuerū bz cap^m rñ. qd ideo ē iuerū vt sillogismi nō euidētes q. i. nō sūt scī i q̄tuor modis pmo sine figure reductā ad q̄tuor pmos. prime figure vt patet infra. Secda petitiō qd sūt ille. ppōnes qd nullo mō possūt pueri rñ. pmo qd nulle p pōes hypoteticę possūt pueri lz bñ cathegoricę iū et rñ. Secdo nlla vocal' pot' pueri qz trāsit. Tercio nlla cathe. q. ē. ppō p subor'diatōez vt li es^o. Quarto nlla d' obliq'

9 m³.

Ln.

1. periglio

2-

b 2

extremo. **Q**uinto nulla de verbo adiecti
uo qz iste nō habent extrema sed bene dici
tur qd ille qbus subordinantur sunt pueri
biles. **T**ertia petitio qz propositiōes o3
vt sciamus puerere nī. qd pp reductionē
sillogismo3 expedit vt omne3 propositio
nes pōibiles i sillogismo vel ille qbus sub
ordinant puerantur a nobis i istaz ppo /
sitionū aliq3 puerantur simpliciter vt vni
uersalis negatiua z particularis affirmati
ua z valet cōsequentiā ab vna ad aliam z
econuerso. z aliq3 p acciden3 vt vniuersa /
liter affirmatiua z valet cōsequentiā ab illa
ad puerente3 lz nō econuerso. z hoc suffi
cit nobis quantuz ad intentionem capituli.
Quarta petitio q sunt pōideranda cū of
fertur propositio a nobis puerēda. nī. qd
multa pmo si ē ibi verbum adiectiuū redu
cas ad substantiuū vt for. currit dic for est
curres z post puerre. Secūdo si ē ibi casus
obliqu3 reducās ad rectū qz alr illa nō ē
pueribilis ex^m fortis asin⁹ ē aīal reducās
sic. for ē for. cuius asinus est animal deide
puerre. **T**ertio sua i puerente cōsimilē
suppō3 gñalē que fuit i pueri. ex^m chime
ra ē dictio dicas dictio ē li chimera similē
nī signuz ē terminus dicas termin⁹ ē li nō
sig^m sic qd li chimera z li non signum sēt i
vtraq3 malr. Itē sua ampliatiōes z appel
latiōes ex^m for. fuit al puerre sic qd fuit al
ē vel fuit for. similiter albū videbit nigrū
dic qd erit vidēs nigr⁹ ē vl erit albū. S3 di
ces quō cōueriā istaz i currit for. curē dico
qd ista nō ē locabilis i sillogismo ideo nō
expedit puerre illā z i veritate nī video qd
possit puerri qz mibi subordinat vni byppo
teticē z credo qd etiā ubi sic subordinetur
qd nī pōt probari z idē ē dicēdm de mul
tis alijs ppositiōibus exponibilib⁹ que
apparent cathegorice z non sunt.

De propositiōe hyppotetica.
Propositio hyppotetica zc. Circa
diffinitū nota qd ē terminus scde
habēs duo significata z diffinitur
nī pro se s3 pro oib⁹ sigtis formalib⁹. **C**ir
ca diffinitionē itelligē eā sic. ppō hyppote
tica ē illa i q3 pūngunt plures cathegorice
p notā pōitiōis copulatiōis vel disunctio
nis vel ē illa i q3 pūngūt plures ppositi

ones qrum aliq vel aliq3 icludūt cathegori
cas vel ē illud qd subordinat vni tali. dixi
scdm pp istam si tu volas tu habes alas z
si tu es asin⁹ tu nī es hō q ē copulatiua z ta
men i ea nī cōiungunt plures cathegorice
p notaz copulatiōis s3 p aliam notā vt pa
ter s3 i ea pūngunt plures oratiōes qrum
aliq vel aliq3 icludunt cathegoricas. Dixi
3^m pp li a z li econuerso q dato qd subordi
nent hyppoteticē sunt hyppoteticē secūdu
magistrū argumēto. xlvi. pmi dubij z tñ i
eis nī cōiungunt cathegorice sed bene sub
ordinant vni tali z sufficit. Tres sunt spēs
hyppoteticaz zc. itellige sic qd sub hoc coi
hyppothetica imēdiate ponunt tres termi
ni min⁹ cōs. s. li pōitiōnalis copulatiua: z
disunctiua: quoz nullus significat aliqd
qd significet p alium z qlibet illo3 signat
aliq q significat p li hyppothetica z nī oia
s3 isti tres disunctiue sumpti puerunt euz
li hyppothetica z ideo qlibet illo3 de p se
appellat spēs isti tres disunctiue sumpti cō
uertāt cū li hyppothetica z ideo qlibet illo
rum de p se appellat spēs Ad veritatē pōi
tiōnalis affirmatiue zc. Cōtra istud arguit.
z pmo sic sit ita de facto qd illa tu es al nō
habeat o^m z arguit. sic. ista pōitiōnalis ē bo
na si tu es hō tu es al⁹ vt p3 z tñ o^m pūtiō
nī repugnat aīti ex quo ipm nī ē igit diffini
tio mala. **S**ecdo arguit sic ista pōitiōnalis
ē p⁹ z affirmatiua ptingit si tu es hō tu es
al⁹ z tñ o^m pūtiō repugnat antecedēti igit
diffinitio mala p⁹ p3 cū minori z maior. p
bas qz necessario si tu es hō tu es al⁹. vt p3
exponēdo. **T**ertio ista ē bona pōitiōnalis
si tu es hō tu es al⁹ Et tñ oppositū psequen
tis nī repugnat aīcedēti igitur zc. p⁹ p3 cū
maiori z minor pbat qz ista nī repugnāt
tu es hō z nī es al⁹ qz sunt o3des iperfecte
Quarto subordinet li a vni cōditionali
ne tūc li a ē vna pōitiōnalis z tñ oppositū
psequēti nī repugnāt aīcedēti. **A**d ista
dicatur qd diffinitio ista o3 limitari sic pōi
tiōnalis nā ē illa i q3 oppositū psequēti indi
catue sumptū ē aptū natū repugnare ante
cedenti idicatiue sumpto. i. facere cū illo co
pulatiua ipossibile vel ē illa q3 subordinet
vni tali z sic itelligēdo p3 solutio ad p^muz
qz dicitur quod oppositū psequēti ē aptū

natum repugnare antecedenti licet non sit per
etiam rati. ad tertium quod dicitur quod debet
illa summi indicatiue. Ad quartum dicit
quod si a subordinatur vni tali et hoc sufficit
et per hoc posset etiam rati. ad tertium. Ad
secundum aut dicitur quod duplex est conditio a
liis. scilicet categorice probabilis ut illa addu
cta quod probatur ratione de li ptingenter expo
nibiliter et de ista non tenet diffinitio data.
Alia est hyppothetice probabilis. scilicet quod proba
ri habet ratione sue note: Sicut esset ista si
tu es homo tu es albus: Luitus primum. terminus
probabilis est si tu es ista et diffinitio magis.

De copulatiua capitulum.

Copulatiua et. Circa diffinitiones
positas In hoc capitulo et etiam in capitulo
diffinitive sunt ponende quod dicitur limi
tationes super positae in conditiōali ut per te ip
sum videbis Sed arguitur contra diffinitio
nem copulatiue negatiue et arguitur sic in
ista non tu si es asinus et tu si es bos nega
tur nota copulatiōis ut per 3 et tunc ista non est
negatiua igitur diffinitio mala per 3 et cum ma
iori et minori probatur quod ista equaliter vni quod
nulla est negatio. scilicet huic diffinitive facite de
partibus oppositiōis tu es asinus vel tu es
bos igitur ipsa est affirmatiua. Secundo ar
guitur contra diffinitioem copulatiue vere et
falsae Quia ista est falsa necessario tu es homo et
tu es albus et tunc quibet pars principalis est vera
igitur diffinitioes nulle per 3 et cum maiori ex
ponendo illam et minori per 3 de se. Tertio
arguitur contra diffinitioem diffinitive vere
et falsae quod ista est falsa contingens tu es vel tu
non es Et tunc vna pars est vera igitur diffinitio
ones nulle per 3 et cum minori et maiori probat
quod necessario tu es vel tu si es igitur non con
tingenter. Quarto arguitur contra diffini
tiones diffinitive ptingentis In quod dicitur
quod est illa est quibet pars est ptingens et vna
alteri non repugnat nec contradictoria partium
repugnant. Contra ista est contingens deus si
est vel ego scribo Et non tunc sunt ille pditiones
igitur diffinitio mala per 3 et cum maiori quia
illa est vera et quod quod crit falsa. scilicet me non scribere
et minori probatur quod ibi deficit prima et ha
pdictio ut per 3. Ad ista rati. ad primum dicit
negando minorem. scilicet quod illa non sit negati
ua Et ad probationem cum dicitur ista puer

titur cum vna affirmatiua Igitur non est nega
tiua negatur persequentia et dicitur quod in hypp
pothetice non est inconueniens quod ex negatiua
sequitur affirmatiua imo est satis pueniens ut in
multis exemplis videre poteris. Ad secundum
conceditur quod illa est falsa: Necessario tu es
homo et tu es albus Et cum dicitur quod quibet pars est
vera proceditur et dicitur quod argumentum ver
baliter probat sed non contra mentem regule quod re
gula si datur de copulatiua. Sed de copu
latiua affirmatiua hyppothetice probabilis
et si categorice cuiusmodi est illa. Ad tertium
rati. arguitur quod illa est falsa contingens tu es
vel tu si es et dicitur quod arguitur verbaliter co
cludit quod ista diffinitio et regula datur de di
finitiva hyppothetice et si categorice p
babilis. Ad quartum dicitur quod illa si sit diffi
nitio non est bona ut probat arguitur Et magister h
cognouit ideo posuit aliam regulam in qua est sta
dum. scilicet quod diffinitiva ptingens est illa cui
copulatiua de partibus oppositis est etiam con
tingens ut per 3 in textu. Sed hic sunt due
petitiones per 3 quod ad veritatem copulatiue re
quiritur qualibet partem esse veram et ad veri
tatem diffinitive vnam rati. Quod est ex na
tura note quod copulatiua est quod copulat tam
sensum quam verba ut dicit grammaticus et di
finitiva est quod quauis voces coniungat sensus
tamen disiungit. Secunda quod est quod ad negandam
hyppotheticam oportet negare notam. rati. quod sic
in categorica ad hoc ut esset negatiua eo
quod verbum erat principalior pars oportebat
negare verbum ita in hyppothetica eo quod no
ta est principalior pars oportet negare notam.

Capitulum de predicabilibus.

Predicabile et. Contra illa quod dicitur
in hoc capitulo arguitur. Et per persequentia
diffinitionem predicabilis proprie sum
pta sic li albus i vate est predicabile proprie et tunc
non est vniuocum igitur diffinitio mala et per 3 et cum ma
iori et minori probat quod li albus autem pplexum
aut in complexu si primum non est terminus vni
ut per 3 Si secundum: Item non est vniuocum quod tunc esset vniu
simplex subor plures pceptibus puta huic
omni homo albedine loquendo de albedine suffi
cienter denotare Secundo arguitur per 3 diffini
tione generis sic li colorat est genus et tamen non
predicat in quod si quod quale ut quod est corpus est colo
igitur diffinitio mala. Tertio arguitur contra

b 3

diffinitiones speciei sic li album ē spēs colo
 rati vt patet ⁊ tamen n̄ predicatur in quid
 sed in quale vt patet igitur diffinitio mala
 Quarto arguitur contra diffinitionem spe
 cialissime sic li al' predicatur in qd de plurib⁹
 differentibus numero sōm ⁊ n̄ non est spēs
 specialissima igitur diffinitio mala t3 2^a cū
 minor ⁊ maior probatur qz li al' predicat
 de for. ⁊ pla. qui differunt numero sōm seu
 sōm numero qz differunt sōm differētia nu
 merali vt p3 Quinto arguitur cōtra diffini
 tionem differentie sic aliq̄ est differentia q̄
 non predicatur in qle essentielle igitur diffi
 nitio mala t3 2^a ⁊ aīo probatur Ma3 diffē
 rentia albedinis non p̄et in qle essentielle
 qd̄ probo sic nihil qd̄ caret p̄ibus essentia
 libus h3 diffērentiā predicabilem in qle es
 sentiale s3 albedo caret illis igit̄ n̄ h3 diffē
 rentiā predicabilem in qle essentielle t3 2^a
 cum minori qz albedo n̄ componitur ex in
 sia ⁊ forma q̄ sunt partes essentielles ⁊ ma
 ior probatur qz predicari in qle essentielle ē
 cōnotare partem essentialem. Sexto argui
 tur cōtra diffinitionē proprii sic risibilitas
 est proprium vt p3 ⁊ tñ non predicatur in
 qle vt3 qz nō dicimus q̄lis est for. risibilitas
 igitur diffinitio mala Septimo arguitur 2^a
 diffinitionem accētis sic albedo est accētis
 qz ad est ⁊ ab est p̄ter subti corruptionem
 ⁊ tñ non predicatur in qle vt p3 s3 in qd de
 tua ⁊ de mea albedine igitur diffinitio ma
 la. Ultimo arguitur p̄tra diffinitiones diffē
 rentie proprii ⁊ accētis simul ⁊ arguitur sic
 nullus istoz ē predicale igitur diffiōs male
 t3 2^a ⁊ aīo probat ⁊ capio ista tria. s. albū
 risibile. ⁊ rōale Et q̄ro vlt̄ ista sunt adiectiua
 vel substantiua. si adiectiua igitur si sunt p̄
 dicabilia qz adiectiua nō possunt ēē p̄tūm
 vt p3 supra si dicitur qd̄ substantiua: Iteruz
 si sunt p̄dicabilia qz sunt complexa ex quo
 subordinantur cōplexio. Et p̄firmatur qd̄ n̄
 possit ēē substantiua nā li rōnale dum ē diffē
 rentia n̄ est sub^m igitur t3. t3 2^a ⁊ aīo pro
 batur nā in ista diffinitione hō est al' rōale
 li rōale est differentia ⁊ tenetur adiectiue vt
 p3 q̄ si tenetē substantiue tunc tenetur op
 positue ⁊ ēē sensus hō est al' rōale. i. hō ē
 al' eo hñs rōnem qd̄ est s^m. ¶ Pro soluti
 one argumentoz quozū aliqua mihi sunt

difficillima sunt ponēda sex notabilia. Pri
 mum aliquē terminū ēē complexum est du
 pliciter. s. grāmaticaliter ⁊ logicaliter vt p3
 supra inde propositione cathēgorica ex^m s
 mi li cōclusio vocale ex^m secundi li hō Se
 cundo notandū qd̄ aliqui terminū ēē predi
 cabilem proprie ē dupliciter. s. vel qz pōt es
 se totale p̄tūm vt li hō ⁊ li al' ⁊ li albedo Al
 qz potest ēē pars p̄ti aliquid signō sicut li
 albus ⁊ li risibilis adiectiue Tertio notan
 dum quod isti duo termini. s. genus ⁊ spēs
 semp sunt secunde intentionis limitantes
 sibi ad stādū materialiter vt si dicā albe
 do est spēs aut color ē genus Quarto notā
 dum quod iste terminus diffērentia capitur
 dupliciter. Vno modo logicaliter ⁊ sic ē ter
 minus secunde ⁊ describitur sicut describit
 a magistro. s. diffērentia est termin⁹ vniuo
 cus ⁊c. Et sic li diffērentia limitat ad stādū
 materialiter vt si dicā rōnale est orla sensus
 est quod li rōale est diffērentia: Alio modo
 capitur li diffērentia realiter: Et tunc est ter
 minus prime ⁊ li limitat subiectuz ad stan
 dū materialiter ⁊ describitur sic diffērentia
 est illad p̄ quod vna res differt ab alia ⁊ sic
 dicimus quod diffērentie p̄ quas tu differs
 a coruo sunt multe qz tu differs p̄ tuā aiam
 intellectiua a coruo p̄ tuū corpus p̄ tuā ma
 num p̄ tuā accidentia puta p̄ tuā albedi
 nem vel grāmaticā ⁊ sic p̄ceditur ista qd̄ al
 bedo ē diffērentia vbi li albedo ⁊ li aia stāt
 p̄sonaliter: Simili modo distinguitur de li
 accidēs quod accipitur dupliciter Vno mō
 logicaliter ⁊ sic est terminus secunde limitās
 sibi ad stādū materialiter Et tūc describit
 vt dicit magister in textu Alio mō realiter
 ⁊ tunc ē terminus prime Et describitur sic
 accidens est ois forma. q̄ potest ad ēē alicui
 subiecto Tam quo non facit per se vñ Et n̄
 implicat p̄tadictionem ipsam separari ab
 illo Et eius oppositū in ēē ⁊ sic loquendo di
 cimus quod nigredo corui ē accētis qz ad ē
 coruo ⁊ cum illo nō facit vñm qz ex nigre
 dine ⁊ coruo non fit vñs. Nā ex substantia
 ⁊ accidente non fit vñū vt p3 ab Aristotele
 in ante p̄tūm dicente quod partes substan
 tie sunt substantie Et vltra hoc non implicat
 p̄tadictionē nigredinē separari a coruo ⁊ i
 ēē sibi albedinē vt p3 ⁊ eodē mō distinguat

aliquid predicari de alio est dupl²

de proprio. Quinto notandus quod ali-
que terminum predicari in qd de alio est du-
pliciter. Uno modo proprie. alio modo in-
proprie. Ille proprie predicatur in qd qd vere
et affirmatiue predicatur de alio et ultra hoc si
pnotat aliquid quod sit pars essentialis aut
extrinsecus illi pro quo supponit ille terminus
de quo predicatur si ipsozati primo totum et sic
dicimus quod si h^o et si al^o predicatur in qd d^o
forte et si color de si albedo ut p³ sed non di-
cimus quod rationale predicatur de for. In qd
nec etiam si albus qz primum connotat par-
tem essentialis sortis. et secundum albedi-
nem sortis. Ille autem terminus predica-
tur in quid in proprie qui vere predicatur
de alio et affirmatiue et pnotat aliquid quod
est pars essentialis sortis. et extrinsecus illi pro
quo supponit ille terminus de quo predica-
tur sed tamen illud pnotatum non est extri-
secum illi pnotato p subiectum sed id cum
illo et sic dicimus quod si coloratum predi-
catur In quid de si album connotando colo-
rem qui est extrinsecus rei pro qua stat si al-
bum non tamen est extrinsecus albedini q
connotatur per si album. Ultimo notan-
dum quod aliquem terminum esse genus
aut species est dupliciter. f. proprie vel in p-
prie. Ille terminus e proprie genus aut spe-
cies qui pprie predicatur in quid sicut si h^o
et si animal et si albedo et si color Ille autem
terminus est in proprie genus aut species
qui i proprie predicatur in quid ut si albū
et si coloratum. Istis stantibus rñ. ad ar-
gumenta Ad primū dicit. p. 1°. quod si al-
bum in voce est in complexum et negatur
quod sit equiuocum et cum dicitur qd sub
ordinatur pluribus conceptibus hoc negat
et dicit quod subordinatur vni conceptui et
non orationi et sic est in complexum tam lo-
gicaliter quam gramaticaliter et patet solu-
tio. Sed quia alij tenent quod si album. su-
bordinatur completo rñ. alr ad argumen-
tum Cum petitur an si album in voce sit in
complexum dicitur quod est in complexu
gramaticaliter et cum dicitur si album sub-
ordinatur pluribus conceptibus igitur est
equiuocum negatur p³ quia subordinatur
illis ordine quodam et vni in recto alteri in
obliquo sed si subordinaretur eque primo

pluribus conceptibus in recto aut plurib³
in obliquo bene esset equiuocum. Ad se-
cundum cum dicitur quod si coloratum est
genus distinguo quia vel loqueris de ge-
nere proprie dicto aut in proprie si p³ nego
ans ut patet ex notabili quinto. si secundū
concedo quod si coloratum est genus et cuz
dicitur quod predicatur in quale concedis
sed magister non intellexit de isto sed de feri
psit genus proprie sumptum quia gñs in
proprie sumptum siml predicatur in quid
et in quale respectu diuersorum et in proprie
non debet dici gñs sed poti³ accñs. Ad
tertium cum dicitur si album est species et
rñ. distinguendo d spē scilicet sicut de genere i
solutione argumenti. Ad quartum dicitur
qd illud argumentum concludit licet q
dam patet qd non et dicitur qd diffinitio il-
la est diminuta et in ea opz ponere bis si so-
lum vnum super li pluribus di rebus aliud
super li numero ut dicatur species specialis
sima est ille terminus qui predicatur in qd
solum de pluribus differentibus soluz nu-
mero. et sic intellecta non conuenit illi termi-
no animal nam licet ille terminus animal
predicetur de differentibus seu de his que
differunt solum numero ut dicit argumen-
tum non tamen predicatur solum de disse-
rentibus seu solū de his que differunt so-
numero sed etiam de differentibus specie ut
p³. Ad quintum negatur quod aliq sit
differentia que non predicetur in quale eēn-
tiale loquēdo de differentia logicaliter et p
priissime dicta et ad probationem negatur
p³ quia arguitur ab inferiori ad suūz supe-
rius negatiōe post posita sine debito medio
sed oportet sic arguere differentia albedi-
nis non predicatur in quale et. et differentia
albedinis ē differentia igit et. et tunc negat
minor quia albedo non hz differentiam es-
sentialem et que predicetur in quale eēntia-
le. i. pnotet partē eēntialem albedis ex quo al-
bedo non habet illas ut probat argumen-
tum. Ad sextum rñ. distinguendo illam
risibilitas est propriū quia vel li propriū
accipitur realiter pro termino prime inten-
tionis sic quod li risibilitas a parte subiecti
licet personaliter vel li propriū accipitur
logicaliter pro termino secunde sic quod

li risibilitas stet materialiter si p^m dicitur
 quod magister nō loquitur de tali proprio
 et tale propriū ē res que non ē terminus et
 sic nō ē p^mdicabile nec i qd nec i quale si aut
 dicitur secundū negatur illa risibilitas est
 propriū qz ista significat quod li risibilitas
 ē propriū quod ē f^m qz f^m coia dicta nō pre
 dicatur i quale sed bene li risibile ē propriū
 um et predicatur in quale. p^mposset etiā di /
 ci aliter scilicet quod li risibilitas ē propriū
 et quod p^mdicatur in quale si bene notabis
 notāda supiora. ¶ Ad septimū dicemus
 quod ista est distinguēda albedo ē accidēs
 qz vel li accidēs accipit realiter pro termi
 no prime itentiois : aut logicaliter pro ter
 mino secūde si p^m pceditur p^mpo qz li albe
 do stat p^msonaliter et ē sens^{us} quod res illa q
 ē albedo ē accēs. i. vna forma que pōt ad
 esse alicui subiecto cū quo nō facit p se v^m
 et. et hoc est verū et cum dicitur quod nō pre
 dicatur i quale pceditur et dicitur qd nullo
 modo predicat qz res que nō sunt termini
 nō predicatur nec hoc ē contra magistrū qz
 magister nō diffinit accēs realiter sed logi
 caliter. Si aut li accidēs sumat logicaliter
 p termino secūde negat ista albedo ē accēs
 quia li accidēs limitat subiectū ad standū
 materialiter. Et est sens^{us} quod ille terminus
 albedo ē accēs. i. terminus p^mdicabilis i qle
 accēs nō p^muertibiliter qd ē f^m quia p^mpo
 p^mtr in quid et ē spēs. ¶ Ad vltimū potest
 dupliciter rēspōderi vno mō tenēdo illa
 tria p^mdicabilia esse substantia et tūc rē. sic
 rē. ē in primo argumēto. Alio mō tenēdo
 illa ēē adiectiua sicut credo et cū dicitur qd
 non sunt p^mdicabilia qz adiectiua nō predi
 catur dicit quod nō sunt p^mdicabilia capi
 endo p^mdicabile p eo quod potest esse tot^m
 p^mre^m tū sunt p^mdicabilia capiēdo predi
 cabile p^m eo quod potest ēē p^m pti aliquid
 significādo vt patet i secūdo notato et hoc
 sufficit f^m magistrū. ¶ Sed hic sunt peni
 tiōes p^a an poito quod li albus subordinat fit p
 dicabile cū sit rē p^mplex^m rē. quod tenēdo
 quod li alb^m sit substantiā et subordinet cō
 plexo in veritate tū duo p^mdicabilia sunt
 vere et logicalit i p^mplexa. i. gēus et spēs alia
 sunt tū vocaliter et grāmaticalit i p^mplexa

et sic dicitur quod illud cui subordinatur ē
 p^mdicabile et licet i veritate nō sit i p^mplex^m qz
 tamen f^m institutionē atquā grāmaticoꝝ
 ei cō rēspōdet vnu et i p^mplexū in voce potest
 dici p^mdicabile et sufficit qz etiā nostri logi
 ci dum dixerūt quod omne p^mdicabile est
 terminus simplex attendebāt magis ad vo
 cem quam ad mētē. ¶ Secūda petitio
 si gēus et spēs sunt termini vt li al^m et li hō
 quomodo sunt vere iste p^mpositiōes gē^{us}
 est de essentia spēs : et de quiditate speciei et
 pars speciei : et gēus cōstunt speciei rē. qd
 prima p^mposiō sic intelligitur gē^{us} p^m essen
 tialiter et specie vt hō est animal Et secūda
 intelligit sic gēus p^mtr i quid de specie Et
 3^a sic gē^{us} ē pars nō spēs s^{ed} diffinitiois spe
 ciei vt p^m dicendo hō est animal rōale. Et
 quarta sic intelligitur gē^{us} et diffērentia p^mtr
 tuūt spēs i. diffērentia spēs 3^a quia istoz termi
 norum significat plura. s. an li hō an li ani
 mal rē. quod neuter qz vterqz infinita signi
 ficat Nam li hō oīs hoīes p^mtes p^mteriti
 tos et futuros et imaginabiles significat et
 ita infinita significat s^{ed} li animal Unde
 generalit qū sunt duo tūi cōmunes null^{us}
 significat plura quāz alter Et sic dicitur igi
 tur vnu nō erit coior et supior ad aliū qd
 est f^m rē. negādo p^msequētiā. quia ad hoc
 quod termin^{us} sit supior ad aliū nō requi
 ritur qd significet plura s^{ed} quod predice
 de eo in quid et vltra hoc oia que significā
 tur per aliū significantur p istū et nō euerfo
 Acrbigfa iste termin^{us} animal ē cōmuni^{us}
 isto termino hō qz omnia que significātur
 p li hō significant p li animal et nō euerfo
 Quarta petitio quō li rationale logi^{co} lo
 quendo sit diffērentia cū per illum terminū
 nō diffērat hō ab asino rē. qd res ad extra i
 veritate nō diffērūt per diffērentiā logicā s^{ed}
 s^{ed} per diffērentiā realē puta p partes suas
 aut accidētia aut per se ip^sas Et dato quod
 nō esset ille terminus rationale adhuc diffēreret
 hō ab asino per aiām intellectūā s^{ed} li rati
 onale duplici de causa dicitur diffērentia p^m
 mo qz significat et p^mnotat illud p quod res
 distingūtur essentialiter puta qz p^mnotat ra
 tionē. i. aiām intellectūā per quā hō dif
 fert spēs ab asino Secūda causā ē qz li ratio
 nale est mediū pcludēdi i sillogismo vna

negatiua in qua remouetur vna species ab alia exemplū. Si formauero hunc sillogismū Nullum rationale est eiusdem speciei cum asino. quilibet homo est rationalis igitur non homo est &c. patet quod li ratioale est ibi medius terminus & ideo dicitur differentia logicalis. Quinta petitio an in omni pñto sunt differentie essentialis. i. predicabiles in quale eēntiale seu pnotantes partes eēntiales. rñ. quod i nullo pñto sunt iste tales nisi in pñto substantie qz res aliē a substantia non habent partes essentialis & ita non habent differentias essentialis. Ex quo sequitur quod si omnis bona diffinitio debet dari per genus & differentiam essentialē nullus terminus de pñto accideat cum est proprie diffinibilis sed solum species specialissime vel sub alterne de genere substantie signēs tantum modo res cōpositas ex materia & forma sunt diffinibiles vt li homo li animal & li bos &c. & hoc est quod dixit. 7°. septimo methaphysice qd solius substantie est diffinitio & solius species est diffinitio non tamen dixit qd omnes species de predicamento substantie essent diffinibiles & multe sunt que non diffiniuntur puta ille que significant res carentes partibus essentialibus idest materia & forma.

Capitulum sillogismorum.

Sillogismus &c. Circa hoc capitulum notandum est primo quod sillogismus capitur tripliciter vno modo capitur sillogismus vt dicitur isti formaliter sicut etiā li propositio & li cōsequētia & sic sillogismus non est nisi quidam actus. i. operatio intellectus discursiua per quā intellectus ex copulatiua duarum premissarum in modo & in figura infert conclusionem & sic sillogismus est quoddam simpliciter categorematicum & in complexum quia est nota rationis tantum Secundo modo capis sillogismus pro aggregato ex copulatiua duarum partium & conclusionem cum nota rationis in modo & figura & isto modo sumit sillogismus mali. Tercio modo sumitur sillogismus p copulatiua ex duabus pmissis tantum que antecedit notam rationis & isto modo omnis sillogismus est propositio copulatiua. & non cōuerso. Et de isto locutus est Aristoteles in libro proprium

dicens quod potestas sillogismi ē plura cōcludere. i. due premisse possunt plures pñtes concludere ex^m iste due omnis homo currit omne rationale est homo possunt cōcludere istam omne rationale currit Et ista etiam aliquod rationale currit vt patet.

Secundum notandum quod hic diffinitur li sillogismus secundo modo sumptum & est terminus secunde habēs duo significata & non diffinitur pro se sed pro suis significatis personalibus que significata sunt quodam propositiones rationales que in logica sunt hypothetice & nō distinguuntur a cōditionalibus. Tercio notandum quod sua descriptio intelligitur sic. Sillogismus est oratio in qua positis in modo & in figura & processis quibusdā vt duabus propositionibus. i. si ponatur & cōcedatur due propoēs premisse necesse est aliquid aliud euenire per ea que posita sunt & concessa. i. necesse est per viam pñtie tertiā in propoēm que est pñ se qui & bene aduertentem illam saltem mente concederet vt si concedantur iste omnis homo est asinus & tu es homo supposita debita aduertentia & intellectione concedetur etiam ista tu es asinus. Quarto notandum quod omnis sillogismus cōstat ex tribus propositionibus. s. maiore & minore & conclusionem Et ex tribus terminis capiēdo terminum non generaliter sed pro termino categorematico: qui est subiectū vt pñtz quorum terminorum quilibet bis repetitur & ille qui repetitur ante conclusionem ē medius terminus ille autem qui est cū medio termino in maiori propositione est maior extremitas & ille qui est cum eodem in secunda propositione est minor extremitas vt patet in textu. Contra diffinitionem sillogismi arguitur pmo sic hec cōpetit alteri a diffinito igitur nō ē bona pñ 3^a & 2ª añs probat Et capio istam consequentiam. homine animal est corpus & sor. est homo igitur sor. ē corpus & arguitur sic ista consequentia nō est sillogismus quia nō est ex tribus terminis tantum sed quattuor. & tamē ei cōpetit diffinitio sillogismi quia est oratio in qua positis & concessis necesse est &c. Secundo arguitur sic subordinatur li a vni sillogismo & sequitur qd li a est sillogismus & tamen nō

est oratio in qua quibusdam re. igitur dis-
 fo mala. Tercio arguitur contra figuras
 pbado quod sunt quattuor argumto ma-
 gistri q: iste sillogismus. Omnis hō ē ani-
 mal Et omne animal ē substantia igitur ois
 hō est substantia est bonus et nō est aliqua
 figura vt patet discurrendo igitur re. Quar-
 to arguitur contra modum q: iste sillogism⁹
 est in prima figura omne animal est substā-
 tia Omnis hō est animal igitur aliquis hō
 est substantia et tamen nō est i aliquo modo
 vt patet igitur re. Sz forte dicitur quod ē
 in baralip-ton. ptra q: baralip-ton pcludit
 i directe et iste direpte vt p3. Ad p^m rñ.
 negādo quod hec diffō cōpetat alteri a dif-
 finito et ad probatōem pceditur quod illa
 psequētia assumpta nō ē sillogism⁹ et neq: al-
 quod ei pperat diffinīto filli q: diffō filli
 nō est oratio in qua quibusdā positus et cō-
 cessio nec ē aliquid euenire sz ista oratio
 in qua quibusdā positus et concessio in mō et
 in figura necesse est re. qualiter nō est in p-
 quētia data q: ipsa nō ordinatur in figura
 et sic p3 solutio. Ad sec^m patet solutio ex
 dictis supra. Ad tertium dicit magister
 quod ille sillogismus ē i prima figura et sic
 non datur quarta figura vnde sillogismus
 prime figure secūduz magistrū est quādo
 illud qd est subiectu3 i prima ē predicatu3
 in secūda vel ep^o et sic est in isto ideo est pri-
 me figure et in barbara sed cōtra magistrū
 arguitur dupliciter pzo sic sequitur quod
 filli facū in barbara pcluderet in directe
 pñs cōtra ipsu3 et cōsequētia p3 de sillo da-
 to quem dicitur esse in barbara. Secundo
 et forti⁹ arguitur sic quia data sua rñ. sequi-
 tur quod iste filli est bon⁹. s. oē animal est
 substantia et aliqua substā. ē lapis igitur ali-
 quis lapis est animal pñs f^m q: premisse
 sunt vere et p^o f^m et p^a probatur q: cēt unda
 rñ cūseruetur f^m ip^m ordo prime figure et
 sint ibi cetera requisita. Ad quartū et
 am dicit magister quod ille sillogismus est
 in barbara mediate quia ille duc premisse
 omne animal est substantia et ois hō est ani-
 mal in mediate concludit istam ois homo
 est substantia ex qua sequitur quod aliquis
 hō est substantia ideo ille sillogismus est in
 barbara mediate. Sed cōtra magrū ar-

guitur q: istud nō soluit quia queratur an
 esse i barbara mediate facit vnū modū di-
 stinctum a barbara vel nō si p^m igitur da-
 buntur plures modi in prima figura quā-
 nouē si secūduz igitur baralip-ton non erit
 modus distinctus a barbara q: premisse i
 barbara cōcludūt mediate p^o nem baralip-
 ton vt videbatur statim infra et generaliter
 nullus mod⁹ reducibilis ad quattuor pri-
 me figure preter barocco et brocardo face-
 ret moduz distinctū ab illis q: pmissē i bar-
 bara pcludūt mediate p^o nes illorūz modo-
 ruz vt patebit infra et sic nō essent nisi quat-
 tuor aut ad plus sex modi in his tribus si-
 guris quod est ptra illū et ideo credo quod
 melius cēt ponere plures figuras et plures
 modus quā posuerit magister sicut posuit
 p. 28. Sed hic sunt quinq: petitiones
 prima que sunt seruāda ad vidēdum boni-
 tatē aut falsitatē sillogismi rñ. quod oblato
 sillogismo et vñs pmissis veris et p^o ne fal-
 sa statim dicēduz est ipsum nō esse bonuz et
 quod nō est in mō et figura quātuncūq: tibi
 appeat et p cognoscēda ei⁹ fallacia habes
 notare multa que possunt ēē causa erroris.
 Primo aduertere si i sillogismo tuo sit ca-
 sus obliqu⁹ et reducas ad rectu3 quo facto
 patebit error istius sillogismi qui apparet
 i darapti cuiuslibet hois asin⁹ currit et cui⁹
 lz hois asinus quiescit igit quiescens ē cur-
 rens dicit. n. quod nō est bon⁹ et quod pmissē
 se in casu isto quod quilibz hō habeat du-
 os asinos vnus currentē et aliuz quiescētē
 sunt vere et p^o f^m et cā erroris ē quia maior
 extremitas. n. predicatur de minori i p^o ne
 vt p3 reducēdo sic quilibet hō ē hō cuius
 asinus currit et quilibz hō ē homo cuius asi-
 nus quiescit ex quibus pēndi debet igitur
 hō cuius asinus quiescit ē hō cuius asin⁹
 currit. patet ēē falsitas isti⁹ in qualz ciuita-
 te est lapis tu es in ciuitate igitur tu es la-
 pis dicitur. n. quod plus ptūr i minori quā
 subiciatur in maiori. vt p3 resolūendo sic.
 Quēlz ciuitas est ciuitas i qua ē lapis et tu
 es in ciuitate igitur tu es es i ciuitate et sic
 ē pl^o p pto minoris: sed minor deberet ēē
 ista et tu es ciuitas. Tertio patet error isti⁹
 cuius licet contradictionis altera pars est
 vera homo est asinus est contradictionis

altera pars igitur homo est asinus ē vera dicitur. n. quod plus p̄tur in minori quam subiciatur in maiori vt patet reducēdo ad rectum. ¶ Quarto patet error istius cui⁹ libet hoīs asinus currit. brunellus ē asin⁹ hominis igitur brunellus currit quia dicitur quod p̄t p̄tū in minori quam subiciat in maiori & sic etiam de multis dicere poteris. ¶ Secundo auerte si in sillogismo sit verbum adiectiuum & quia tale posset esse causam erroris reduces ad substantiuum & sic patet quod iste sillogismus n̄ est bon⁹ q̄ apparet & celarent Nullū rudibile differt ab asino omnis homo differt a rudibili igitur nullus homo differt ab asino. Si n̄ aliter & iste alius nullus denari⁹ valez argentum omnis floren⁹ valez denarium igitur nullus floren⁹ valez argentum sunt. n. premisse vere & conclusiones falsę. Et hoc ideo qz plus p̄tetur in minori quam subiciatur in maiori quia in prima maiori subiectum ē li rudibile & p̄tū minoris li differēs a rudibili vt patet resoluēdo sed deberet sic argui Nullum rudibile est differens ab asino & omnis homo est rudibilis igitur nullus homo est differens ab asino & minor erit falsa & similiter de secundo sillogismo dicatur & consimilibus. Tercio respice si in premissis aliquis terminus stet materialiter & in conclusione personaliter aut econuerso & p̄ hoc patet quod sillogismi infra scripti non erunt boni & premisse erunt vere & conclusiones falsę. eo qd̄ minor extremitas in minori stabit materialiter & conclusio personaliter illi sunt isti. Omne nomen est ens chymera est nomen igitur chymera est ens. Sed debent concludi igitur li chymera ē ens. Similiter nullū nomen est animal homo est nomen igitur homo non est animal. Omne nomen est n̄ homo homo est nomen igitur homo est n̄ homo. Omne significans est chymera est significans igitur chymera est similiter & isti infra scripti non erunt boni quia econuerso minor extremitas stabit in minori personaliter & in conclusione materialiter. Exemplū Nullus animal est species homo ē animal igitur homo non est species. Similiter nullum sensitiuum est genus animal est sensitiuum

igitur animal non est genus & sic de finitis dicere poteris. ¶ Sed si voles recte concludere iunge subiectis conversionum signis personalitatis sic vt dicas igitur aliquis homo non est species vel aliquod animal non est genus. ¶ Quarto caue ne terminus sententię ampliatue in premissa & conclusio non aut econuerso & sic videbis qd̄ iste sillogismus non est bonus. Quicquid heri vidisti nunc tu vides sed laicus heri vidisti igitur laicum nunc vides & hoc quia laicum in minori stat ampliatue & non in conclusione & premisse sunt vere posito qd̄ heri videris solum sortem qui tunc erat laicus & nunc videas solū eundem qui sit papa & conclusio est falsa sed debet concludi igitur illum qui est vel fuit laicus tu vides si militer nec iste est bonus omne preteritum est adam est preteritum igitur adam est si militer nec iste omne significatum est chymera esse est significatum igitur chymera esse est & hoc qz termini in minori stat ampliatue & n̄ i p̄ne qn̄ ē terminus & i p̄ne staret ampliatue & non in premissis non valet sillogismus & propter hoc non valet iste. Nihil quod est animal fuit in Archa noe omnis homo est animal igitur nullus homo fuit in archa noe & premisse sunt vere & conclusio falsa sed debet concludi igitur nullus homo qui est fuit in archa noe similiter neque iste valet. Omne quod currit curret omnis homo currit igitur omnis homo curret qz premisse i isto casu scilicet quod omnis homo qui est currat & curret per horam decide cras nascatur sor. qua nunquam curret sunt vere vt patet & conclusio falsa quia significat quod omnis homo qui est vel erit curret quod est falsum pro sorte. Similiter nec iste valet omne disputans est disputaturus omnis homo est disputans igitur omnis homo est disputaturus & hoc patet in casu si multi & ē quia li homo in conclusione stat ampliatue & non i premissis & sic de multis dicere possumus. ¶ Quito caue ne esset ibi aliqua premissarum non quanta & sic patet falsitas huius oīs homo est alius risibile ē homo igitur nū risibile est al. Sili patet de fictis huius oīs quod est sor differra capra

solus seu tantū for. est for. igitur solus for.
differt a capra sunt enimz premisse vere ⁊ cō
clusio falsa ⁊ minores nō sunt alicuius q̄
titatis. iste etiam non valebit. Nullo homi
ne currente nullum risibile currit sed for. est
homo currentes igitur for. currente nullum
risibile currit ⁊ hoc ideo q̄ maior n̄ est quā
ta nec vniuersalis q̄ subiectū n̄ stat dūtri /
butine mobiliter quod regitur ad vniuer
salem sunt etiā ⁊ alie regule particulares s̄
poteris ex te cognoscere quāz vna ē quod
minor in p̄ma figura n̄ debet eē negatiua ⁊
sic n̄ valet iste ois hō est al' brunellus nō ē
hō igitur brunellus n̄ est aial ⁊ nō m̄z q̄ a
n̄ est in mō similiter est alia regula. s. quod
i sillogismo debet esse aliq̄ vniuersalis ⁊ h
voluit Aristoteles dicens quod sillogismi
regulantur per dici de oi vel de nullo. i. i eis
d̄z esse vniuersalis affirmatiua aut negati
ua ⁊ sic n̄ valebit iste tu q̄rebas aliquē ho
minē ⁊ for. erat hō igitur tu querebas forte
⁊c. s̄z bñ valebūt oēs isti. Quicqd̄ emisti
p̄cedisti carnes crudas emisti igit' carnes
crudas comedisti. Silr q̄cqd̄ ptūr i a. ptūr
in b. dato quod a sit ista asin' est asinus Et
b. ista: hō est asinus sed ideoz de se ipso ptūr
in a. igitur idem de se ipso ptūr in b. similiter
q̄cūqz dicit te esse al' dicit ver' ⁊ q̄cūqz di
cit te esse asinū dicit te esse al': igitur q̄cūqz
dicit te esse asinū dicit ver'. Et in p̄mo p̄mis
se ⁊ 2° sunt ꝑc q̄z li carnes crudas stat am
pliatiue ⁊ in secūdo maior ē falsa ⁊ minor ē
falsa duplici de causa yr p̄sideratū patebit:
⁊ in tercio minor est f̄. Mā sensus illius mi
noris est qd̄ q̄cūqz dicit illā m̄ es asin' di
cit etiā istā tu es al' q̄z li dicit limitat ad sup
positionē materialē qd̄ etiā p̄tingebat de li
p̄dicatur in maiori secūdi sillogismi nec h̄
est fugere arg^m sed soluere: donec ille dēte /
gat errorē suū sed de hoc forte dicitur ista.
Secūda petitio qd̄ est dicere quod oēs mo
di incipientes a. b. reducunt ad Barbara
rñ. quod duplex est sillogismus p̄fectus ⁊ i
p̄fectus p̄fectus est ille cuius bonitas stati
intellectus terminis est nota nobis bñ ad
uertentib' sic qd̄ intellectus n̄r naturaliter
iēlnat assentire illi ⁊ iste erit ois sillogisim'
fact' in vno ex q̄ttuor p̄mis modis p̄me
figure ip̄fectus aut est ille q̄ bonus est s̄z

eius bonitas n̄ est nobis multū euidentis: ⁊
huiusmodi sunt oēs sillogismi facti i alijs
modis ab illis q̄ttuor: Reducere igitur sil
logisimū nū aliud est quā p̄ sillogisimū per
fectum q̄ fiet in vno q̄ttuor modoz ostende
re bonitatez sillogismi ip̄fecti exemplū
in prima figura Iste sillogismus est bonus
Omne album est coloratum nullum nigrū
est album igitur coloratum non est nigrū
⁊ si debet ostendi eius bonitas ostenditur
reducendo ad sillogisimū in ferio p̄ro cui'
⁊ alioz reductione suppono istas regulas
Quicqd̄ sequitur ex p̄equentē p̄ne bone
sequitur etiam ex antecedente: patet a Stro
do. Secunda a p̄uersa ad cōuertentem
simplicem valet 2^a p̄z q̄ sequitur hō est al'
igitur aial est hō Tercia a p̄uersa per accēs
que est vniuersalis ad cōuertentes valz 2^a
pater q̄ sequitur ois homo est aial igit' ali
quod al' est hō. Quarta qñ ex contradi
ctorio p̄tis cum aliqua p̄missā sequit'
cōtradict' antecedentis illa cōsequētia ē
bona Quib' stantibus oīdo bonitatē p̄e
dicti sillogismi ⁊ sūmo istas duas p̄missas.
Omne albū est coloratū ⁊ nullū nigrū est
albū Et arguitur qd̄ ex hīs sequit' qd̄ colo
ratum n̄ est nigrum quia sequitur omne al
buz est coloratū ⁊ nullū nigrum est albuz
igitur nullum albū est nigrum ⁊ aliqd̄ colo
ratum est albū igitur aliquod coloratū n̄ ē
nigrū. Tūc sic ex p̄missis p̄mis sequit' alie
due tanquā a cōuersis ad cōuertentes ⁊
ex illis sequitur illa conclusio inferio qui ē
sillogismus tibi notus ⁊ quez tu non nega
res ⁊ quicquid sequitur ex consequente se
quitur ex ante igitur illa eadem conclusio
sequitur ex p̄missis duabus p̄mis. ⁊ ille
fuit sillogismus in sapēsimo igit' sillogisim'
factus in sapēsimo est bonus ⁊ sic p̄r sillo
gismum inferio ostendo bonitatem sillogis
mi in sapēsimo. Simili modo reduces sillo
gismum secūde figure exemplum iste sil
logismus est in camēstres omnis homo est
animal. nullus lapis est animal igitur nul
lus homo est lapis ⁊ est bonus ⁊ eius bo
nitas ostenditur p̄r sillogisimū factum i
celare sic quia capio illas duas p̄missas
. s. ois hō est animal nullus lapis est al'. Et
probo qd̄ seqtur ex illis ista p̄clusio nullus

homo ē lapis qz sequitur. ois hō ē animal z nullus lapis ē al' igitur nullū al' ē lapis z ois hō ē al' igitur nullus homo est lapis. Tūc sic ex duab' p'mis p'missis sequit' alie due vt pz: qz nihil ibi mutatur nisi qd vna cōuertitur simplr z ex illis alijs sequit' illa p'clusio icelarēt z qeqd sequitur ex p'nte seq' ex antecedēte igitur illa vltima p'clusio seq' ex p'missis p'mis z ille fuit silogismus in camestres igitur p' silogismū icelarēt q' est tibi notus z euidēs z quē tu n' negares ostenditur bonitas silogismi facti i camestres simili etiā mō reduces silogismū tertie figure.

Tertia petitio qd ē baroco z brocardo reduci ad Barbara p' impossibile rñ. quod ē ostendere bonitatē istoz silogismoz ex eo qd argumentādo a p'radictorio p'ntis cū vna p'missa sequit' o'm' altm' p'misse i barbara z sic sequitur p'radictio. Ex'm ois hō ē al' lapis n' ē al' igitur lapis n' ē hō. iste silogism' ē i baroco z ē bon' qd p'bo qz si n' igit' stat qd aīa sit vep' z p'seq'na f'm' ponatur igitur i cē z deduco p'radictionez p' silogismū factuz i barbara qz sequitur aīa p'dicti silogismi ē vep' z p'seq'na f'm' igitur illa mior ē hō. lapis n' ē aīa. Sed arguitur qd cūa sua cōtradictoria sit hō qz si aīa p'dicti silogismi ē vep' z cōseq'na f'm' igitur illa maior. s. ois hō ē al' ē hō z etiā o'm' p'ntis vep' s. qui libet lapis ē hō. Sz ex his duab' s. ois hō ē al' z qlibet lapis ē hō sequitur quod qlibet lapis ē aīa i barbara igitur ista qlibet lapis ē al' cēt etiā hō tenet p'seq'ntia qz ex hō n' sequitur nisi vep' Et ita sequitur negato silogismo i baroco quod duo p'radictoria sūt simul hō quod ē impossibile Et ita p' barbara ostēditur eius bonitas. Simili mō dicatur de brocardo.

Quarta petitio An oīs modi icipientes a. b. reducant ad barbara z a. c. ad celarent rñ. quod non qz iste ois asinus ē rudibilis z for. non ē rudibilis igitur for. n' ē asin' q' ē i baroco si pōt reduci ad barbara vt pz qz erūt ibi due singula res. Sz sufficit quod educatur p' impossibile ad aliquē modū p'ime figure. Et sic ē qz reductur ad darii sic ois asinus est rudibilis que fuit maior Sor ē asinus que ē o'm' p'dictionis igitur for. ē rudibilis qd ē o'm' minoris.

Quinta petitio. An oīs moi imper

fecti possint reduci p' impossibile ad aliquē illorū quatuor rñ. quod oīs poterūt sic reduci n' patebit volēti iquirere qz semper ex opposito p'ntis sequitur o'm' aīa.

Tractatus suppositionum.

Suppositio ē rē. **C**irca diffinitio ne nota quod intelligitur sic suppositio ē acceptio termini. i. termin' accept' i propositione ab ipso intellectu vel virtute cognoscitiua p' aliquo vel pro aliquibus. **E**bi primo ponitur genus. s. li terminus acceptus. **S**ecundo ponitur ista differentia. s. in p'positōe vt differat a terminis acceptis extra p'positionē q' nō supponunt. **T**ertio ponitur li p' aliquo vel pro aliquibus vt p' istā differat a terminis simpliciter semanticis q' non supponūt si p' sonaliter sumantur vt ē li omnis i ista oīs homo currit. Sed dices quomodo accip' terminus i p'positione vocali aut scripta ab intellectu nunquid ponitur in intellectu.

Rñ. qd non. sed terminum accipi in p'positione ab intellectu ē terminum existentem in p'positione siue vocali siue scripta representare intellectui: Et sic terminus supponit tam in voce z in scripto quā in mente lz p'p' in mente. **E**x qua diffinitione sequitur primo quod omnis terminus catholicus semanticus ext'is in p'positione supponit patet de se. **S**ecundo sequitur qd li suppo ē suppo patet in illa p'pōne suppositio ē acceptio. **T**ertio sequitur quod li suppositio ē terminus secunde habēs solū significatū formale Et dist' pro omni tali z ex p'sequenti pro se z quolibet sibi simili. **S**ecundo notādum quod isti tres termini se habent secūdam sub z supra. s. significat. suppoit. z verificatur sic quod sequitur iste termin' verificatur igitur suppoit z significat z sequitur iste terminus suppoit igitur si significat z n' everso sequitur iste terminus significat igitur suppoit vt pz de termino extra p'positionē nec etiā sequitur iste terminus supponit igitur verificatur pz nam in p'positionē s' aut in ista homo est asinus li asinus supponit vt patet z n' verificatur quot probatur qz verificari de aliquo ē vere z affirmatiue de illo p'dicari sequitur etiā iste terminus verificatur pro hoc igit' sup

pro chimera Sz ptra dupliciter pmo chime
ra nihil igitur li chimera n̄ supponit pro
chimera, secūdo qz si supponeret p chime
ra 7 n̄ supponit nisi pro eo quod est i^m regu
las appellationum igitur iaz chimera ē qđ
ē ipso sibile. ¶ Quarto arguitur ptra de /
scriptōes datā d̄ significare sic termini sūm
cathegorematici n̄ significāt aliqualiter p
sonalit sumpti igitur frustra pōitur illa pe
cula psequētia sz 2 aūs probatur qz da tu
oppositū. s. quod significant aliqñli 7 argui
tur sic significāt aliqualiter igitur significant
aliquid aliqualiter pz psequētia sicut se q
tur isti hoīs vident aut audiūt aur intelli
gunt aliqualiter igitur vidēt aut intelligūt
aliquid aliqualiter 7 sic posito qđ termini sūm
cathegorematici significēt aliquid sequi
tur quod isti termini significēt aliqd cuius
om̄ dicebat. Et cōfirmat qz li significat i^m
sui naturaz regit post se accusatiuū igitur si
isti termini significāt vt tu dicis aliquali
ipsi significabūt aliquid aliqualiter. ¶ Ad
ista rñ. ad p^m dicitur quod argumētū vez
cludit ex deis. 7 ideo pcedit illud ad quod
deducit n3 ē in pueniēs sz appet ptra ma
grum Diffinitio n̄ hāret hoc p pueniēti de
mat de diffinitōe illa li pro aliquo vel ali /
qbus 7 dicat sic suppo est acceptio termini
.i. terminus acceptus i propōne. ¶ Ad se
cūdū duplex ē respōsio dicūt quidā quod
i illa ois hō albus ē animal li hō n̄ suppo
nit vt probat ar^m 7 tenet qđ pars extremi
nō suppoat qñ qz. sz bene totū extremū vt
pnta li hō albus 7 rēpondēdo ad ar^m dice
rēt quod diffinitio magistri 7 dimiuta Sz
oz eaz sic intelligere suppositiuo ē acceptio
termini qui est totale extremū p aliquo vel
per aliquibus. Ista respōsio nō ē de intēti
onē magistri in capitulo relatiuoz nec de i
tentione petri mantuani nec etiā mihi pla
cet qz si recte cōsiderabitur difficile erit te
nere quod terminus talis accipiatur i pro
positione 7 n̄ supponat. ¶ Ideo aliter re
spondetur 7 dicitur quod li hō stat distribu
tue mobiliter n̄ absolute: sz in respectu ad
suaz determinationem. s. i respectu ad adie
ctiuū. Et dicitur quod sub li hō si debet de
scendi absolū ē sz i respectu 7 debet summi
debitū med ū si: 7 isti sūt om̄s hoies albi

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Magl. M.7.27 (d)

Sed tu dices stat neli hō in ista oīs hō est animal pro pluribus quā in ista omīs hō albus ē animal. n̄. qd nō imo dicitur qd pro tot p̄cise. qz pro omnibus presentibus i vtraqz s̄ bene pro pluribus distribuitur in p̄ia quā in secūda. Unde aliud ē dicere iste terminus sup̄pōit aut stat pro plurib⁹ et distribuitur pro pluribus stat pro omnib⁹ et distribuitur pro omnibus In ista. n. hō ē animal: stat li hō pro omnibus hominibus presentibus vt p̄z qz stat pro omnibus hīs ad quos lz descendere distīctiue s̄ ad dēs lz descendere igitur stat pro omnibus et n̄ li hō nō distribuitur et similiter ista omnis homo albus ē animal sed in ista omīs hō ē animal stat li hō pro omnibus et distribuitur pro omnibus valz igitur ista cōsequētia iste terminus distribuitur p̄ omnibus igitur sup̄pōit pro omnibus s̄ si eodū verso s̄ de hoc forte dicitur infra: Ad tertiū ne gatur qd in ista chimera currit li chimera nō supponat et dicitur qd supponit pro chimera. Et cum arguitur chimera nihil ē igitur iste terminus chimera non supponit p̄ chimera negatur p̄sequentia qz li supponit ampliat vtz ad imaginabilia ex quo est verbū p̄cernens actū mentis sicut li ligat. Aliū sicut n̄ sequitur Adaz nō ē igitur ille terminus adam n̄ significat Adam. Ita n̄ sequitur chimera n̄ est: igitur ille termin⁹ chimera n̄ sup̄pōit pro chimera Et ad secūdam in probationē cū dicitur supponit pro chimera igitur sup̄pōit pro chimera que ē igitur iam ē chimera qd potest dupliciter respōderi vno mō negando secundā p̄sequentia. s̄ li chimera supponit p̄ chimera q̄ est igitur iam chimera ē qz in ista ppōne chimera que ē non fuit li chimera que ē supponit p̄ chimera que ē vtz et n̄ nulla chimera ē. Aliiter potest dici negando primaz consequentiam. s̄ li chimera supponeret supponeret p̄ chimera que est: Sed dicitur quod supponit pro chimera que est vel potest esse vel potest intelligi denotando chimera n̄ esse et hoc est quod vult regula illa appellationum. Ad q̄rtum dicitur qd i ueritate termini simcathegorematici nō significant et cum dictum fuit quod significat aliquāliter ex hoc nō habere quod signifi-

cent sed per hoc non intelligo nisi quod habent officium circa terminum significatē. Unde li significare aliquāliter ē terminus distrabens et nō sequitur iste termin⁹ omnis significat aliquāliter igitur significat s̄ sequitur igitur habet officium circa terminum significantem rā. igitur formaliter ad argumentum negatur ista p̄sequentia iste terminus significat aliquāliter igitur significat aliqd aliquāliter et ad similitudinem. ga tur similitudo et causa est qz significat aliq̄liter n̄ ē significare: Sed videre aliquāliter bene ē videre et ad p̄firmationem cum dicit li significat regit accusatiuum cōcedo s̄ dē qd t̄mini simcathegorematici n̄ significat.

De significato personali.

Significatū p̄sonale et. Circa hoc nota quod magister pōt duas regulas ad cognoscendū significatū p̄sonale. Quay p̄ia pōt iacē duob⁹ modis vno mō sic significatū p̄sonale ē illud quod t̄minus significat et de eo dē est verisificabilis affirmative et. et tūc n̄ esset bōa qz tūc fere oīs t̄minus significaret se formaliter qz verisificatur de se ipso lz n̄ pro se ipso vt dicēdo hō ē hō for. est for. et. Secundo mō pōt sic intelligi significatū persona le est illud qd terminus significat et dē eodē ac p̄ eodē ē verificabilis affirmative et. et sic intelligēdo regula ē bōa. Secūda regula est illa signūz p̄sonale ē illud de eo p̄ noie demōstrāte et. et illud qd significat a t̄mino et de p̄ noie demōstrāte tale signūz s̄ verificabilis tal t̄min⁹ affirmative et. Pōt et addi 3^a regula. s̄ signūz p̄sonale alie t̄mini est illud qd significat a t̄mino q̄ significatōez faciēt ipm eē t̄minū et signūz mōle est illud qd significat a t̄mino et n̄ significat p̄ significatōez faciēt ipm eē t̄minū ex^{mo} iste t̄min⁹ n̄ hō significat se et qd lz sibi sile: et n̄ pp id qd se et qd lz sibi sile significat dē esse t̄min⁹ qz b̄ fac oīs res mūdi: et t̄n̄ n̄ qd res mūdi est t̄min⁹ iō ipemz et qd lz sibi sile est signū mōle sui. s̄ ite idē t̄min⁹ hō pp id qd hōs hoies significat vt for. et pla. b̄ ē t̄min⁹ et iō et hoies s̄ significata p̄sonalia cuiusdēz. Sz arguit cōtra secūda regulā sic alie ē significatū p̄sonale et t̄n̄ t̄min⁹ n̄ est verificabilis dē p̄nomine demōstrante illud igitur et

gula s^a p^asequentia p³ z a⁹s p^batur q¹ ve
ra chymera ē significatūz personale istius
termini chymera z tamen li chymera n̄ ve
rificatur de pⁿomine demonstrante illā ad
intellectū dicendo hoc ē chymera vtz igit
zc. Ad hoc n̄. quod diffinitio ē diminuta z
debet suppleri sic significatū personale est
illud de cuius pⁿoie demonstrante ē talis
terminus verificabil^r affirmatiue supposito.
q^d tale significatū sit z talis p^po de pⁿo
mine demonstrante sic signis sit vel cē possit
z tūc dico quod vera chymera ē significatū
pⁿonale istius termini chymera q¹ si tale si
gnificatūz cēt z cēt talis p^po sic signis hoc
ē chymera formaliter z nō solū ex impossi
bilis segtur illā cē verā simili modo potest
argui contra significatum materiale s³ ex
te solues.

De suppositione māli z p^sali.
Autē cognoscat In hoc capitu /
lo magis pōit septē regulas cōtra
q^s arguitur z p^umo contra primā vbi di
citur terminus habens vnum signū sem
per stat personaliter cōtra q¹ dicēdo li ens
ē li ens stat li ens materialiter z tūc habet
vnu signū igitur regula s^a p^asequentia t³
cū miori z maior probat q¹ vel hⁱ ens pōt
suppōere materialiter aut n̄ si sic z ei addi
tur dictio materialitatis igitur stat materia
liter Si n̄ igitur ista cēt i p^pria li ens est li
ens probatur p^asequentia o¹o p^po in qua
l³ hⁱ ens off^m additur t¹o circa quē nō pōt
exercere suū off^m ē in p^pria sicut p³ in illa
omnis ego curro sed ista ē huiusmodi cū i
eq¹ ponatur li li iuxta terminum n̄ potētem
recipere officiū suū vt tu dices igitur ista
est in p^pria. Et confirmatur q¹ nisi li ens
staret materialiter tunc iste p^positiones cō
trarerētur li ens est ens z ens est ens patet
q¹ subiecta z predicata p^uertūtur z termi
ni seruant eādē suppositiōem z est p^simi
lis de nominatio p^positionūz vt patet. Ad
primū dicitur quod li ens stat personaliter
z quod p^positionis illa n̄ est impropria z cū
arguitur omnis p^positionis in qua zc. conce
ditur sed negatur minor z dicitur quod of
ficiū illius p^positionis li n̄ est limitandi ter
minum cui additur ad standum materiali
ter s³ ad stādum p^po se aut sibi simili z hoc

off^m ibi exercet vt p³ z si dicit quod q¹ q³
facit stare materialiter conceditur s³ hoc ē
per accidens. s. cum additur termino habē
ti duo significata z ad cōfirmationem ne
gatur quod ille cōuertatur z dicitur quod
licet subiecta z predicata conuertantur zc.
ex hoc tamen si sequitur quod ille cōuertā
tur quia strictius stat z s³ articulatur li ens.
i prima quā i secūda q¹ i prima stat p^po se
vel sibi simili z i secūda p^po omnibus ētib⁹
z ē ex^m simile i istis quibz hō currit z quelz
hō currit vbi li hō de articulatur i vna p^p
masculi z n̄ i alia quātūcūque li hō z li hō
conuertantur. Tertia regula zc. Cōtra istā
arguitur sic extrema istius adā est ens sunt
p^uime z tamen subiectum stat materialiter
igitur regula s^a patet p^asequentia cū maiori
z minor probatur q¹ predicatū verificatur
de subiecto z hoc p^po significato materiali
tantū igitur subiectū suppōit materialiter
patet p^asequentia q¹ verificari ē inferius ad
supponere z ideo segtur verificatur mate
rialiter igitur supponit materialiter ab in
feriori zc. Secundo arguitur cōtra qui
tam p^simili fundamento q¹ dicēdo p^po
est terminus dicit regula quod ambo stat
personaliter cōtra predicatum verificatur
de subiecto tā p^po significato materiali quā
p^po personali vt patet igitur subiectū sup
ponet vtroque modo. s. formaliter z mate
rialiter. Tercio arguitur contra sextā si
mili modo q¹ dicēdo ens ē oratio p^p regulā
li oratio stat personaliter s³ arguitur quod
materialiter q¹ li oratio verificatur de sub
iecto z hoc p^po significato materiali ip^sius
predicati. Quarto arguit^r p¹ra septimā
q¹ dicendo homo qui legit est nomen stat li
homo personaliter z tamen per regulā de
beret stare materialiter igitur regula s^a p³
p^asequentia cū minor z maior p^batur q¹ ni
si staret personaliter n̄ adderetur ei p^ueniē
ter relatiuum in masculino. Quinto ar
guitur contra eandē q¹ ea dato sequitur
quod idē significatum ē personale z ma
teriale. p^asequēs videtur s^m z p^asequentia p^p
batur q¹ capio istam homo ē nomen z ar
guitur sic per regulam subiectum stat ma
terialiter z predicatum formaliter z p^po
est vera z affirmatiua igitur subiectū z p^uim

stant pro eodē et ultra subiectū et ptūz stant
pro eodē et qdāz p quo stat subiectū ē signi-
ficatum male et qdāz p quo stat ptūz ē for-
male igitur idēz ē significatū formale et mā-
le. ¶ Ad ista nū. ad p^m dī negando qd in
ista adā ē eno ptūz significetur de subiecto p
signito māli ipsius subiecti. Imo dī qd ptūz
nillo mō significatur de subiecto et ppō ē sim-
pliciter f^a et loici acceptant eam p f^a et sic nū
segitur qd supponat li adāz māliter et breui-
ter li adam stat psonālī qz loici ex coi p fuc-
tudine et ex mō intelligendi et nū absqz rōne
si acceptant quod p dīcata pme intentiōis
limitant subiectum ad standū materialiter
¶ Ad scdm dī sūl negando quod i illa p
positiō ē terminus. ptūm significetur de sub-
iecto p vtroqz significato Sed nū p signi-
ficato formali et b qz loici ex pfuerudie cō-
cipiunt p illam quod xā ppō ē terminus.
¶ Ad 3^m nū. eodem mō pceise. ¶ Ad qd
rum dī quod in ista hō q legit est nomen li
hō stat psonālī et ppositiō ē f^a. et cum dī
quod ē contra regulam dī negādo qz regu-
la dicit quod qn subiectum ē prime et ptūz
secunde et subiectum nū significat formaliter
se. i. habet duo significata nec ei addatur li
mitatio limitans ad suppoēz psonalē tunc
subiectum stat materialī mō hic additur li
mitatio. s. illud rlm q in masculino quod li
mitat ad suppoēm psonalem vt p3. ¶ Ad
qntum cōceditur totum nec ē incoueniens
quod idem sit significaturz formale et māle
respectu diuersoz nam li hō est significatū
materiale sui ipsius et formale illius termi-
ni nomen vt p3. ¶ Sed circa dicta sunt pe-
titiones prima vnde ē quod xi hoies sunt
significata psonalia istius termini hō et ille
dictōes hō sunt significata māli. Rn. qd b
ideo ē qz xi hoies significant ab illo termi-
no hō scdm significatiōē psonalē seu faciē-
tem terminū ēē terminū seu formale q oia
pro eodē habeo. Sed ille dictōes hō signi-
ficant ab illo termino hō non scdm signifi-
cationem facientē illū ēē terminū aut secu-
dum significatiōē psonalēz. ¶ Pro quo
ē notandum quod ille terminus hō et quili-
bet alius terminus cathegorematicus hēt
duplicē significatiōē vnam p quaz signifi-
cat tū se et qdāz sibi simile et p istam non ha-

bet ille terminus hō qd si finitus sicut ne-
res illa q ē sōz. habet pp id quod significat
se et qdāz sibi simile qd sit terminus et ista si-
gnificatio dī significatio materialis illi⁹ ter-
mini. Alia significatio ē p quaz iste termin⁹
hō significat aliud pter se et ista appellatur
formalis et psonalis. vt puta significatio q
significat vos hoies et hic ē qd significata
p primā appellant materialia et p secundā
formalia Sed dices qre secūda significatiō
appellatur formalis et prima materialiter.
nū. qd sicut in naturalibus omne illud ap-
pellatur forma qd est cōplēmentum rei sicut
aia intellectiua ē forma hois qz ē illud per
cuius aduentum in materia p supposita fit
hō et illud p suppositū aie appellat materia
ita in proposito qz p secundam significatiōē
nez superuenientem prime terminus sit ter-
minus sicut hō fit hō p aiam. secūda signi-
ficatio dicitur formalis et prima materialis
¶ Secunda petitiō an sicut li hō h3 duo si-
gnificata. ita lius terminus infinitus. s. li si
hō habeat duo. ¶ Rn. qd non imo dicat
pro regula qd semp aut quasi semp ois di-
ctio cathegorematica habēs vno significa-
ta. infinitata habebit vnu tū patet de li hō
et li non hō et 2° ois dictio cathegoremati-
ca habens vnu significatū infinitata habe-
bit duo sicut patet de li terminus et li nō ter-
minus. ¶ Tertia petitiō an li eno sit signi-
ficatū māle sui ipsius. Rn. qd nō sed psonale. qz
signū formale dūm ē qd ē illud qd signifi-
catur a termino scdm significatiōē facien-
tes terminū ēē terminū mō sic ē in propo-
sitiō. qz li eno significat se scdm significatiōē
facientē ipsum ēē terminū. Nam secundū il-
lam significatiōē significat oia entia. sicut
li hō oēs hoies et ipmet ē vnu eno Ideo
secundū talē significatiōē significat se ipz
Et si dī qd a pari ē materiale etiam qz signi-
ficat a se ipso secundū significatiōē nō fa-
cientē ipsum ēē terminū dicitur quod non ē
significatū materiale n3 valet consequētia
ista li eno significatur a se s^m significatiōē
non facientē ipsum ēē terminū igitur est
signū materiale sui sed oportet sic argui si
bene aduertio dicta superiora li eno signifi-
catur a se et nō significatur secundū signifi-
cationē facientem ipsuz ēē terminū igitur est

significatum materiale sui sed antecedens
est falsum vt patet.

De suppositioe materiali. Capitulum.

Quoniam sequitur et contra illa q
dicuntur in h cap. **A**rguitur et
p contra diffinitiones suppositionis
Arguitur sic subiectu istius propositionis
talis ho currit demonstrato for. albo no sup
ponit discrete: et tn accipitur ibi cum prono
mine demonstratio singularis numeri igit
diffinitio mala p^a tenet cum minori qz li ta
lis est pronomen demonstratiuū et maior p
batur qz li ho suppoit coiter qz pro oibus
talibus et sibi for. vt patet. **S**ecundo
arguitur ptra diffinitionem determinate sic.
subiectu in ista omnis ho est al' A stat deter
minate et tn sub eo licet descendere de forma
ad oia supposita disiunctiue igitur diffinitio
mala p^a tenet cum maiori quia li ho stat di
stributiue et minor probatur qz sub illo su
biecto licet descendere copulatiue igitur a
fortiori disiunctiue. **T**ertio arguitur con
tra diffinitionem cōfuse tñ mobilis sic sub
iectum in ista ho est al' n stat cōfuse tñ mo
biliter ex quo stat determinate. et tn sibi cō
petit diffinitio suppeis cōfuse tñ mobilis
igitur diffinitio mala p^a tenet cum maiori
et minor probatur qz sub eo lz descendere de
forma ad oia sua supposita disiunctiz vt pz.

Quarto arguitur contra cōfusam tñ in
mobilem sic in ista necessario ho est al' stat
li ho cōfuse tñ in mobiliter et tn sibi n com
petit diffinitio mgfi: igitur illa diffinitio est
mala p^a tenet cum maiori et minor probat
qz diffinitio mgfi est ista suppo cōfusa tñ i
mobilis est acceptio et. sub quo no licet de
scendere disiunctim tñ si liceret. i. si cēt dem
ptum impedimentū descenderetur disun
ctim mō sub illo subiecto. s. sub li ho nō lz
descendere disiunctim vt patet n3 si cēt de
ptum impedimentum descenderetur disun
ctim sed disiunctiue vt patet qz restaret pro
positio indefinita igitur et. **Q**uinto ar
guitur ptra diffinitionem distributiue sic. su
biectum in ista ho est al' n stat distributiue
vt patet et tn lz descendere copulatiue vt pz
igitur diffinitio mala. **S**exto et ultimo
arguitur ptra illā regulā in q dī qd cuiuslz
proposi vniuersaliter affirmatiue pdicatu

stat cōfuse tñ mobiliter. **C**ontra ptn in ista
ois ho est hec substantia vl' hec substantia et.
n stat cōfuse tñ et tn est pdicatum proprois
vniuersalis affirmatiue et est capax cōfussio
nis igitur diffinitio mala p^a tenet cum ma
iori qz dato oppo. s. quod statet cōfuse et. se
quitur quod sub eo liceret descendere in mfi/
nitum et minor probatur qz si illud ptn nō
cēt capax confussionis h ideo cēt qz ipm cēt
terminus discretus sed h n obstat qa illud
ptm est terminus cois supponens pro tot
pro quot supponebat ille terminus substantia
na in ista sub cuius pdicato descendebatur
.i. ois ho est substantia. **P**ro rñ. ad ista ē
sciendum quod diffinitiones date a mgfo i
h cap^o sic intellecte vt rba sonāt n sunt bo
ne et ideo opus est limitare illas qbus limi
tatis patebit solutio argumentor. **P**onen
do igit diffinitiones limitatas p ordinem de
quod suppositio discreta est acceptio termi
discreti in propōne aut cois cuz pronoe de
monstratio substantie singularis numeri. **E**t
suppositio cois est acceptio termini cois in
propōne sine tali pronoe **S**uppo aut cois
diuiditur qz qdā est determinata qdā cōfusa.
Suppositio determinata est acceptio ter
mini et. sub quo licet descendere ad oia sua
supposita. i. singularia disiunctiue et econ
so ascendere exemplum dicimus quod in
ista ho est albus li ho stat determinate qa
sub eo licet de forma descendere cum debi
to medio ad oia sua supposita disiunctiue et
econuerso ascendere idest ex propositione i
qua est li homo licet cum debito medio de
forma inferre vnam disiunctiuam et econ
uerso ex illa disiunctiua inferre illam pro
positionem exemplum licet sic arguere ho
mo est albus et isti sunt omnes homines igi
tur iste homo est albus vel iste homo est al
bus et sic de alijs et eo^o iste ho est albus vel
iste ho est albus et. et isti sunt oēs hoies igi
tur ho est albus. **S**ed suppositio p^a fusa ē
acceptio termini et. sub quo no licet descen
dere de forma ad oia sua supposita disiuncti
ue vel si licet descendere n licet eo^o ascēder
ex^m dicimus quod in illa ois ho est albus
li ho stat cōfuse et n determinate qz licet sub
eo liceat descendere disiunctiue sic ois ho ē
albus et isti sunt oēs hoies igitur iste ho est

albus
dēre
vel
bonie
ante
sum
dū
et
fusa
quo
lo
p
omn
est
licet
sub
p
cell
non
mo
dē
la
que
stru
in
p
et
omn
lis
as
sed
alē
mal
dū
in
fusa
dē
plu
an
cor
et
dē
fusa
et
dē
fusa
omn

albus vel iste hō est albus &c. n̄ tñ lz ascen-
 dere sic iste hō est albus vel iste hō est alb⁹
 vel iste homo est albus & isti sunt omnes
 homines igitur omnis homo est albus. qz
 antecedens est verum & consequens fal-
 sum vt patet. ¶ Suppositio confusa diui-
 ditur quia quedā est confusa distributua
 & quedā confusa n̄i. ¶ Suppositio con-
 fusa distributua est acceptio termini &c. sub
 quo iā licet descendere copulatiue & eōuer-
 so ascendere. vel si iā non licet licebit dem-
 pro impedimento signi non distribuentis il-
 lum terminum exemplum in veraqz istarū
 omnis hō est animal & necessārio omnis hō
 est animal stat li homo confuse. qz sub vno
 licet descendere & ascendere. s. sub primo &
 sub secundo iā non licet sed licebit dem-
 pro signo non distribuentis. s. dempro li ne-
 cessārio. ¶ Et notanter dixi dempro signo
 non distribuentis quia in ista nō nullus ho-
 mo currit li homo non stat confuse & tamen
 dempro li nō licebit descendere copulatiue
 ¶ Suppositio autem confusa tantum est il-
 la que est confusa solum sic quod non est di-
 stributua Suppō confusa distributua di-
 uiditur quia quedā est mobilis & quedā
 in mobilis mobilis est illa sub qua iā lz
 descendere copulatiue & ascendere de forma
 vt omnis homo est animal. ¶ Immobili-
 lis autem est illa que est confusa distributi-
 ua sed iā sub ea nō licet descendere sic &
 ascendere vt necessārio omnis homo est ani-
 mal. ¶ Suppositio confusa tantum diui-
 ditur quedam enim est mobilis & quedam
 in mobilis. ¶ Mobilis est illa que est cō-
 fusa & non distributua & sub ea licet descen-
 dere disiunctiue & eōuerſo ascendere exem-
 plum de predicato istius omnis homo est
 animal Immobile autem est illa que est
 confusa & non distributua & sub ea non li-
 cet descendere disiunctiue & ascendere sed
 dempro in pedimēto licet descendere & ascē-
 dere disiunctiue vel disiunctiue Et sic intel-
 lexit Paulus istam vel aliter suppositio p-
 fusa tantum in mobilis est illa que est cōfu-
 sa. & non distributua & sub ea nō licet descē-
 dere disiunctiue de forma. statibus istis dif-
 finitionibus quāquam licet aliquē non sint
 omnino satisfaciētes sunt tamen satis bo-

ne. ¶ Rñ. ad argumēta ad primū p3 solu-
 tio quia dicitur quod illud pronomen de-
 monstratiuum non est pronomen substan-
 tiæ & sic argumentū non procedit. ¶ Ad
 secundum dicitur quod li homo stat distri-
 butiue & non determinate & dicitur quod
 quāuis liceat descendere disiunctiue nō
 tamen licet eōuerſo ascendere. quod re-
 quirebatur quia non sequitur iste homo ē
 albus vel iste homo ē albus igitur omnis
 homo est albus. ¶ Ad tertium dicitur qd
 in illa homo est animal li homo stat deter-
 minate & cum dicitur quod stat confuse n̄i
 mobiliter quia licet descendere disiunctiue
 dicitur quod vltra requiritur quod licet cō-
 fuse vt patet i diffinitōe. ¶ Ad quartū di-
 citur quod in ista necessārio homo est ani-
 mal li homo stat confuse tantum in mobi-
 liter & cum probatur quod non quia dēpto
 impedimēto n̄ licebit descendere disiuncti-
 ſz di-
 ſiunctiue dicitur quod magister p- disiunctiue
 intellexit disiunctiue vel disiunctiue. ¶ Ad
 quintū dicitur quod subiectum istius ho-
 mo est animal stat determinate & cum dici-
 tur quodlibet descendere copulatiue respō.
 quod hoc non est de forma quod require-
 batur de intentione magistri. ¶ Ad vlti-
 mum dicitur quod illud predicatū suppo-
 nit discrete & supponit cōmunitē Sed cū
 ea solutionem huius vltimi argumēti mo-
 uetur talis questio an scilicet p̄m in ista
 vniuersali omnis homo est hec vel hec vlt-
 hec substantia sit terminus communis vel
 discretus & qualiter in ista propositiōe sup-
 ponat & arguitur ad partes & primo probā-
 do quod ille nō sit terminus discretus & ap-
 pellatur illud predicatū. a. & arguitur sic
 primo illud quod non est terminus nō est
 terminus discretus sed. a. non est termin⁹
 igitur non est terminus discretus consequē-
 tia tenet cum maiori & minor probatur Hā
 aggregatum ex lapidibus non est igitur a
 simili aggregatum ex terminis non est ter-
 minus. ¶ Secūdo sic nullus terminus di-
 discretus verificatur de termino communi di-
 stributo habente plura supposita sed li. a.
 verificatur de termino cōi distributo & hāte
 plura supposita igitur n̄ est termin⁹ discre-
 tus 2^a t3 cū maiori qz alit vñ cēt mltā &

m. noz patet in illa ois hō ē hec vel hec vel
 hec substantia. **T**ertio arguitur sic illud
 qd supponit pro multis si ē termin⁹ discre-
 tus sed a. suppoit pro multis igitur zc. cōse-
 quentia patet cū maiori z minor probatur
 qz. a. significatur de subiecto suo pro multis z
 possēt pfirmari arg⁹ facto supra. **Q**uarto
 ille terminus q ē supra aliū non ē termi-
 nus discretus sed. a. ē supra aliū igitur nō ē
 terminus discretus p³ p³ cū maiori z mior
 probat p logicos dicētes disunctū cē supe-
 rius ad quāz sui partē. **Q**uinto nullus
 terminus stās cōfuse ē terminus discretus
 sed. a. stat p fuse igitur zc. p³ tenet cū maio-
 ri z minor probat qz. a. non ē resolvable i di-
 sunctiā cuius nllā potest assignari causa
 nisi qd stat p fuse vt patet Sexto. a. ē vnus
 purus terminus z non ē purus termin⁹ di-
 cretus igitur erit cois p³ tenet cū minori z
 maior probatur ois terminus cōplexus est
 vnus purus terminus. a. ē terminus cōple-
 xus igitur zc. p³ tenet cū minori z maior p-
 batur z suppono quod termini se habeant
 in orandne sicut lapides in cumulo quo stā
 te arguit sic qz lapis aggregatus i cumu-
 lo ē lapis igit qz terminus cōplexus ē ter-
 minus. tenet p³ ex similitudine z aīis pro-
 bat qz sit ille cumulus scūs ex lapidib⁹ al-
 bis z arguit sic qz lapis aggregatus ē al-
 b⁹ igit qz talis ē lapis alb⁹ z vltra igit q
 libet talis ē lapis z vnus lapis quia lapis
 z vnus lapis conuertuntur **O**mnes conse-
 quentie sunt note pter primā q est de inten-
 tione magistri arg⁹ qnto primi dubij vbi
 vult qd ista for. ē alb⁹ subordinet isti for. ē
 for. alb⁹. **I**n omni arguit si. a. si ēēt termi-
 nus discretus cū sit terminus igit ēēt termi-
 nus cois psequēs f³ igitur z aīis quod cō-
 sequens sit f³ probat qz si. a. ēēt terminus
 cois tūc p funderetur cōfuse tñ z ires in infi-
 nitū vt argutū ē supra. **S**exto arguit sic
 a. si est terminus cois z ē terminus igit est
 discretus p³ tenet cū minori z maior pbat
 sic cuiuslibet termino cōi substantiuo in propo-
 sitione potest cōgrue addi signū distributi-
 uum nullo alio sub intellectu sed. a. nō con-
 grue pōt addi sig⁹ tale igitur si est cois p³
 tenet cū maiori z minor probat qz nō con-
 grue dī ois hec substantia vel hec substan-

tia vel hec substantia ē hō nisi sub itelligat
 ens sicut nō cōgrue dī ois for. vel plo. vel ci-
 cero ē al. **T**er. ad istud dubiū pmitto qd
 tuor distinctiones prima duplex ē termin⁹
 proprie dictus z cōiter seu i proprie dictus
Terminus proprie dictus ē ille q ē sim-
 plex logicaliter loquendo de simplici vt
 li hō Terminus cōiter dictus ē ois termin⁹
 siue sit cōplexus siue in cōplexus. **S**ecū-
 da distinctio duplex ē terminus cois. s. pro-
 prie sumptus z cōiter sumptus terminus
 cois proprie sumptus ē ille q ē simplex seu
 in cōplexus logicaliter z significat mltā sz
 terminus cois cōiter sumptus ē ille q signi-
 ficat multa z h siue ipse sit pplex⁹ logicalr
 siue nō sicut ēēt istud disunctū for. vel pla.
 siue in voce siue in mente qd ratione partiū
 significat multa z p multis i propōne sup-
 ponit z³ distinctio ē qd a sili duplex ē termi-
 nus discretus. s. pprie sumptus z ē ille q ē
 i cōplex⁹ logicalr z significat tñ vnū vli
 for. z cōiter sumptus ē ille q cōponit ex mlt⁹
 tis terminis discretis pprie sumptis vli
 for vel pla. **Q**uarta distinctio ē illa aliqz
 terminū suppoere cōiter aut discrete ē duo-
 b⁹ modis. s. ppe z i propē z h iuxta psonā
 tiā tmini cois aut discreti ppe vli i propae
 sumpti. **I**stis visis ponat qtuor p⁹ nes
 pma illud disiectū nō ē ppe tmin⁹ p³ ex pri-
 ma distinctione z pbat rōne **N**ā sicut aggre-
 gatū ex lapidib⁹ nō ē lapis sz lapides ita ag-
 gregatū ex tminis qle ē illud disiectū nō ē ter-
 minus sed tmini. **C**or. a. nō ē termin⁹ cois
 nō discretus propē pbat qz propē nō ē ter-
 minus igit zc. **S**ecunda p⁹ n. a. ē termi-
 nus cois in propē pbat ois tminus cōple-
 xus stās i ppōne pro multis ē cois i ppe
 a. ē b⁹ igit zc. p³ tñ cū minori z maior p³ ex
 distinctioe secūda. **T**ertia p⁹. a. ē terminus
 discretus i ppe. pbat oē cōplexū ex terminis
 discretis ppe sumptis ē termin⁹ discret⁹ in
 ppe. a. ē huiusmodi igitur zc. p³ tenet cum
 minori z maior p³ ex z³ distinctioe. **C**or. illd
 disiectū. s. a. i ppōne suppoit cōiter z discre-
 te loquēdo de suppositionib⁹ i proprijs p³
 ex secūda z tertia clusioe. **Q**uarta p⁹
 a. supponit collectivē plurib⁹ supponib⁹
 discretis proprie sumptis z nō vna pbat
 oē cōpositū ex plurib⁹ terminis categori-

maticis quorū quilibet est discretus supponit multis suppositionib⁹ discretis et in una sed. a. ē huiusmodi igitur et. 2^a et cum mi / nori et maiori p³ ex diffinitōe suppois. Ma / cum suppo sit acceptio termini. I. terminus acceptus in ppōne segtur quod quicūq; i ppōne ponetur unum d. sanctum ex mul / tis terminis discretis ubi erunt multe sappō nes discrete et illud disunctū supponet mul / tis suppositiōibus discretis. Et his segtur rā. ad argumenta. Ad 1^m d^r quod pro bat quod. a. inuicem et pprie n̄ est termi nus nec cois nec discretus et quod pprie n̄ est terminus quod pceditur et dicit p³ia 2°. Ad 2^m d^r quod maior illa. s. nullus terminus discretus verificatur de termino coi et. n̄ est vera absolute sed tñ de termino discreto pprie sumpto q̄le n̄ est illud dis / unctuz. Ad 3^m d^r silr quod illa maior si est absolute et. Sed h³ xitatem de termino discreto pprie sumpto. Ad 4^m rā. silr oino. dici tñ posset qd disunctum n̄ est pro pte supius cum non sit in pñto sed ista so / lutio non irer ad viz argumentū. Ad 5^m d^r quod illa maior h³ xitatem de termino discreto pprie sumpto q̄le n̄ est illud dis / unctum de quo dici potest qd supponit coiter et cōfufe tātū mobiliter et si arguitur igitur licet descendere disunctum negatur 2^a qz si subquolibet termino stante cōfufe tātū mobiliter lz descendere disunctum sed bñ subquolibet termino coi pprie sumpto qua liter n̄ est in proposito. Ad 6^m negatur quod a sit vnus purus terminus et ad pro bationē negatur minor de virtute hmonis .s. a est terminus complexus sed bñ pcedit quod a est cōplexuz ex terminis illud vo lunt logici cum dicit qd a est terminus cō plexus. Ad argumēta etiā post o^m rā. tenendo qd a sit terminus cois. Ad 1^m patet solutio ex solutione sexti argumenti. an o^m. Ad 2^m d^r qd illa maior h³ xita tē determino coi pprie sumpto et nō absolu te. Sed dubitatur p³ia primā pclusionem pbandū qd illud disunctū. s. ista substantia vel ista substantia vel ista substantia ē pro prie terminus primo sic illud disunctū est de et pprie oratio igitur ē vere et pprie ter minus tenet 2^a ab inferiori ad suū superius

affirmatiue. Secundo illud disunctum ē vere sig^m oratiōis pstitutiū vt pars et. igitur ē vere terminus tenet 2^a et añs pba tur qz ē vere illud quo apprehenso venim⁹ et. Tercio illud disunctū ē predicatū igitur ē vere et pprie terminus tenet 2ª itē ab inferiori ad suū superius. qz nō tenem⁹ predicata nisi terminos. Quarto illud disunctum subordinatur vere vni termino simplici et vni intentioni igitur ē vere termi nus tenet 2^a et añs probatur sic quicūq; subiectum alicuius propois ē intentio aut subordinatur intentioni simplici etiā pñā. ē huiusmodi sed subiectū istius vocalis. s. ois hō ē ista substantia vel ista substantia et. subordinatur vni intēioni simplici igitur pñā. Ad ista rā. ad 1^m negatur ista 2^a ē de oratio et pprie igitur ē tñm⁹ pprie cū d^r qd arguitur et. negat. Inio dicitur quod termi nus pprie sumptus non est superius ad orationē et si dicitur oratio diffinitur per ter minū dicitur quod non sed p terminū cui⁹ aliqua pars aliq d separate significat sic qd tota illa descriptio sonat hoc oratio ē com plexum ex terminis si bene considerabis. Ad 2^m negatur quod illud disunctū sit vere signū sed ē signa nec ē illud quo appb hēso de terminis in cognitionēz alicuius Sed bene ē illa qbus appbēis et. Ad 3^m dicitur pro nunc negando illam psequē tiam illud disunctum ē predicatum igitur ē terminus pprie sumpt⁹ et dicitur quod terminus pprie sumptus non ē superius ad li predicatum. Ad 4^m silr negatur il la 2^a subiectum subordinatur vni simplici intentioni igitur et p³dicatū et sic p³ solutio.

Capitulum de signis confundentib⁹.
Dico maiori euidentia et. In h cap^o magister poit. xij. regulas qrum p ma ē ista omne signūz vniuersale affirmatiū confundit terminū in mediate sequentē cōfufe distributiue et mediate se quentē si sit capax cōfusione cōfufe tātū mobiliter. Et p³io cum nota ē sciendū quod ista signa vniuersalia affirmatiua. s. bigratiua li ois et li quibet hñt duplex offici um et duplicem vñ. vna ē confundendi di stributiue mobiliter terminū sub quo i me diate cadunt. Et ista vñ ē essentialis istis

signis sic quod cum in propositione ponunt
iuxta terminum circa quem non possunt exer
cere tale vim tunc cadunt a modo significa
di et a vi eorum et reddunt oronem in propria
ut si dicatur ois ego currit vel curro. Alia vis
istorum signorum est confundendi cum mobili
terminus super quo cadant mediate et ista
non est eis essentialis. Et possunt poni con
grue in propositione dato quod istam vim non
exerceant possunt autem istam triplici casu
primo quando terminus ille est discretus ut ois
homo est sor. Secundo quando terminus ille est
relativum ut aliquis homo currit et quilibet
homo est ille ubi ille non stat confusum sed de
terminatum. Tertio possunt illam quando primam
vim. scilicet distributivam non exercent circa ter
minum rectum a verbo sed a nomine ex
asinus cuiuslibet hominis est al' li animal
stat determinatum. et quod li cuiuslibet non exer
cet primam vim super li asinus recto a verbo
sed super li homo recto a nomine hinc est quod
li cuiuslibet non potest dare suppositionem
propter illam terminum al' quantuncumque li al'
sit capax confusionis et defectus hic secundum est ex
parte signi et non ex parte termini ut dicit Philo
lus quod terminus ille est capax confusionis
ut patet quando vero non est aliquis istorum trium
casuum tunc non possunt illam ut si dicatur ois
homo est al'. Et si queratur que est causa
quod in ista Alinus cuiuslibet hominis est al' li eu
iuslibet possunt secundam vim et in ista quilibet
homo est al' non possunt. et hoc est ideo quia
vis ista secunda que est accidentaliter est data
illi signo non absolute sed supposito quod
primam exerceat super terminum recto a ver
bo et hinc est quod in prima propositione pos
sit et in secunda non possunt illam. Et si ite
rum petitur unde est quod illis signis da
ta est secunda vis non absolute sed sic sup
posita prima ratione. quod hoc est ex eo quod nos
comunitur concedimus quodam proposi
tione in quibus subiectum est terminus distri
buitur affirmatiue pro multis ut ista quilibet
homo est al' asinus quod li al' non potest veri
ficari de li homo habere multa supposita et pro
his distributo nisi li al' sit confusum tantum ut
patet hinc est quod ex nostro modo intellige
di hoc ille terminus ois seu quilibet quod sup
posita prima vi in termino recto a verbo ex

erceat secundam in terminum eodem media
te sequente. Supposito igitur quod ista
signa exerceant duplicem vim erit regula ta
lis. Signum universale affirmativum profundit ter
minum in mediate sequentem. id est omnem termi
num tantum a parte subiecti confusum distributi
ue mobiliter et mediate sequentem. id est tantum
a parte partii confusum tantum mobiliter ex
asinus hominis est animal hominis li asinus et li hominis
stant distributive et li al' et li hominis confusum tan
tum mobiliter. Sed contra predicta argu
itur et primo sic li omnis in ista non omnis
homo est al' non exerceat primam vim et tunc oratio
est propria igitur dictum in regula fuit falsum
et confirmatur fortius quod in ista non ois sor.
currit li omnis non exerceat nec exercere possunt
primam vim circa li sor. et tunc illa non est in pro
pria igitur vis illa non fuit illi essentialis.
Secundo arguitur contra regulam sic in
ista quilibet asinus hominis currit li hominis
se tenet ex parte subiecti et tunc non distribuitur
igitur regula falsa prima tenet cum maiori quia
per logicos et per regulam positam supra in
capitulo de verbo quando rectus precedit obli
quum quilibet se tenet ex eodem extremo et mi
nor probatur quod non licet descendere copu
lativum quod probatur et suppono quod quilibet
asinus qui est hominis currit et cum hoc sit
sor. qui non habeat asinum et tunc est antee
dens verum ut patet per exponentes. scilicet quilibet
asinus hominis currit et prius falsum. scilicet quilibet
asinus istius hominis currit et quilibet asinus
istius hominis currit et c. quia veniendo ad sor.
erit illa falsa. scilicet quilibet asinus istius hominis
currit ex quo ipse non habet asinum. Tertio
arguitur contra regulas de impedimento
signorum et primo contra illam que dicit quod
duo signa distributiva et affirmativa faciunt
stare determinate contra in ista omnis homo
differt ab omni homine li hominis non stat de
terminatum ut patet quod non licet descendere
et tunc super illo cadunt duo signa igitur regu
la falsa. et confirmatur quod in ista quilibet asi
nus cuiuslibet hominis currit. id est li hominis stat di
tributive et tunc cadunt duo signa igitur et c.
prima tenet cum minori et maior est de intenti
one magistri argumento. xv. secundi dubij
et per mantuanum in suppositionibus.
Quarto arguitur contra illud quod di

citur in secunda regula sic in ista nullus hō
 differt ab hoīe li hoīe nō stat determinate
 et tñ cadunt duo signa vñum affirmatiuū
 et aliud negatiuū igitur regula falsā p^a tenet
 cum minori et maior probatur qz non licet
 descendere qz descensus eēt falsus et illa ka
 vt patet. Quinto arguitur ptra tertiam
 regulam qz in ista omnis hō est non null⁹
 homo li hō non stat determinate et tamen
 cadunt duo signa negativa in mediate igitur
 regula falsā p^a tenet euz minorū maior pro
 batur qz non licet descendere vt p3. Sexto
 arguitur contra quartam regulam. Nam
 dicendo non omnis hō non est animal su
 pra li aīal cadunt duo signa negativa me
 diate et tamē li animal non stat confuse tā
 tum igitur regula falsā p^a patet cum maio
 ri et minor probatur qz li animal stat deter
 minate vt patet in equiualete. Ad ista
 rñ. ad primum dicitur quod in ista nō oīs
 homo est animal li omnis exerceat suā vim
 et dicitur quod li hō stat distributiue et si ar
 guitur quod stat determinate conceditur.
 neqz est inconueniens quod idem termi
 nus stet determinate et distributiue respectu
 diuersorū vt dicit magister in obiectionib⁹
 et etiam Petrus mantuanus in suppositio
 nibus suis et ad cōfirmationē dicitur quod
 ista nō omnis sor. currit non est propositio
 sicut nec etiam ista que apparet sua contra
 dictoria. s. omnis sor. currit. Aliiter pos
 set rñ. ad argumentū sed non eēt secundum
 dicta communia logicorū. Ad secundū sunt
 duo modi dicendi primus est magistri Pa
 uli in. xv. argumentō secundi dubij et Pe
 tri mantuani in suppositionibus et multorū
 aliorū qui dicunt quod li hoīs stat distri
 butiue mobiliter. Secundus modus ē
 aliorū dicentium quod li hoīs stat confuse
 tantum mobiliter. Ratio prime positi
 onis est multiplex prima qā li hoīs se tenet
 ex parte subiecti. Secunda qz in contra
 dictoria. s. in ista al. quis asinus hominis nō
 currit li hoīs nō distribuitur igitur oportet
 quod distribuatur in ista. Tertia qz in p
 ma exponente distribuitur. Ratio autē
 prima secunde opinionis est argumentū
 factū sup3a. Et secunda est qz sub li hō

licet descendere solum disunctim sequēdo
 viam magistri rñ. ad argumentum pro cu
 ius solutione sunt duo notanda primum ē
 quod ista consequentia non valet iste termi
 nus supponit pro omnib⁹ igitur ista distri
 butiue seu distribuitur pro omnibus quod
 declaratur quia dicendo homo est animal
 li homo non distribuitur nec stat distributi
 ue et tamen supponit pro oībus igitur nota
 tum est verum tenet consequentia cum ma
 iori et minor probatur quia li homo suppo
 nit pro his ad que potest disunctiue descen
 di Sed ad omnes potest disunctiue descen
 di vt patet igitur pro omnibus supponit et
 quod dictum est de illa dicatur etiam de su
 biecto istius Omnis homo albus currit. s.
 quod li homo stat pro omnibus presentib⁹
 et non distribuitur pro omnibus presentib⁹
 Similiter etiam dicatur de ista quilibet asi
 nus hominis currit. Secundum notandū
 est quod quando in propositione sunt duo
 termini communes quorum vnus est limita
 tio alterius. et ambo suscipiunt distributio
 nem ab vno tertio neuter illorū absolute
 distribuitur sed vnus in respectu ad aliū
 et ita sub neatro illorū debet absolute de
 scendi Sed in respectu ad aliū exemplū
 in casu nostro Quilibet asinus hominis cur
 rit tam li asinus quam li hominis stat pro
 omnibus presentibus vt patet ex pmo no
 tato et nullus illorū absolute distribuitur
 sed in respectu ad aliū quia. s. li asinus di
 stribuitur pro asino hominis et li hominis
 pro homine habente asinum. istis stantib⁹
 dicitur ad argumentum qd sub li hominis
 debet descendere copulatiue ad omnia illa p
 quibus distribuatur sic quilibet asinus ho
 minis currit et isti sunt omnes homines ha
 bentes asinum igitur quilibet asinus isti
 hominis currit et quilibet asin⁹ et. Ad
 tertium respōdetur quod li homine stat cō
 fuse tantum mobiliter. Nec hoc est contra
 regulas quia regula intelligitur nullo alio
 signo existente in propositione quod non
 est hic vnde in ista sunt tria signa duo vlti
 ma se impediunt et tertiū. s. li omnis a par
 te subiecti confundit confuse rñ mobiliter
 qz ē terminus mediate sequens et si qñ dē

descēsu dicit qđ nō dī descēdi i ppa forma
 sed p unā dei pfueto mō loqndi sic oīs hō
 differt ab omni hoīe: i istī sunt oēs hoīes
 igit omīs hō ab isto ul' isto ul' isto homīe
 differt. ¶ Ad qrtū dicit qđ i ista nullus
 homīo differt ab hoīe li hoīe stat cōfute tñ
 mobilis: t cū dicit quod est cōtra regulā dī
 quod nō q: regulā intelligit quod qñ sunt
 duo signa quop unū est negatiuū t aliud
 affirmatiuū t cadūt i mediate tunc faciunt
 stare determinate. Ad nō est sic in ppoito
 quia mediat terminus distributus inter li
 nullū t li differt idē dicatur de ista: nullus
 hō ē quilibet homo qđ li hō stat pfuse tñ
 et equialet huic quilibz hō aliqis homo
 nō ē t debet descēdi dī cōfuto mō loqndi
 ¶ Ad qutū dicit qđ li hō i pto istius oīs
 hō ē nō nullus hō stat pfuse tñ t ad regulā
 dī quod intelligit nullo alio signo exstēte
 i ppositiōe. Ad hō hic sunt tria signa duo
 negatiua vltima que se ipedūt et tertium
 postea qđ dat pfusionē tñ. ¶ Ad ultimū
 cōceditur quod i ista nō omīs homo nō
 ē animal: li animal stat determinate nec hoc
 est ptra regulā q: regulā intelligit sic Ad
 qñ cadunt duo signa negatiua mediate sic
 quod iter illa est tñminus distributō faciūt
 stare cōfute tñ Ad i ppoito li homo qđ
 mediat non ē terminus distributō sed stās
 determinate. ¶ Secūda reglā dīa signa
 negatiua t c. ¶ Circa istā regulā ē sciēdum
 quod est differētia Int signū quod est tñ
 negatiuū t sig^m quod est negatiuū t vni
 uersale verbigratia: Int li non ē li nullus
 Nam li nō p se t essentialr habet solū unū
 officiū. s. de struēdi seu negandi a quo non
 pōt i ppositiōe absolui: Līaūt nullus ha
 bet plura officia essentialia. s. negandi seu
 destruēdi t distribuēdi t a nullo istorum
 pōt in ppositiōe absolui et hīc est quod
 non pueniēt dīcīm⁹ null⁹ ego currit aut
 curro sed bene dicimus nō ego curro t de
 omib⁹ istis loquit magister i regula. Sz
 ē sciēdū qđ signis negatiuis vniuersalib⁹
 in est duplex vis distributiua. vna i est eis
 sup termino i mediate sequēte t istā nūqz
 pdūt nisi reddat propō i cōgrua vt dicēdo
 null⁹ ego currit. Alia i ē eis sup tio mediate
 sequēte t istā in trib⁹ casib⁹ pdunt primo

quādo terminus mediate sequēs esset dis
 cretus vt dicēdo nullus hō est brunellus.
 Secundo quādo esset relatiuus vt insectū
 da parte istius copulatiue. ¶ Aliquis hō
 est nullus homo ē ille vbi li ille stat deter
 minate Tertio quādo termin⁹ mediate se
 quēs nō esset rectus ab illo termin⁹ a quo re
 gitur termin⁹ distributiuis sen in media
 te sequēs. Exemplum asin⁹ null⁹ hominis
 ē animal li animal stat determinate t hoc
 quia nō regitur ab illo a quo regit^r li homi
 nis vbi autē nō sunt ista impedimenta nō p
 dunt istam secundam vim. ex^m nullus hō
 ē asinus. t breuiter de istis dicatur sicut su
 pra d signo vniuersali affirmatiuo. ¶ Sz
 cōtra dicta arguitur quadupliciter primo
 pbando quod li nullus nō habet officiū
 negādi sicut habet off^m negādi nisi ad
 uerbiū aut negatio Sz li nullus nō est hui⁹
 modi cū sit nomen gramaticale igitur t c.
 ¶ Secūdo arguitur qđ off^m distribuēdi nō
 ē essentialē signo vniuersali negatiuo t ar
 guitur sic illud a quo termin⁹ potest absol
 ui in ppoīe nō ē sibi essentialē. sed ab isto
 officio distribuēdi absoluitur li nullus con
 grue in ppoīe vt i ista nō nullus hō currit
 igitur t c. ¶ Tertio videtur quod off^m di
 tribuēdi conueniat negationi essentialiter
 ¶ Quarto arguitur ptra regulā magistri
 sic i ista nullū animal preter hominē currit
 li hominē nō stat distributiue t tamē t termi
 n⁹ mediate sequēs signū negatiuū igitur
 t c. Forte dicitur quod li nullū ipeditur ab
 illa nota preter. ptra nullū signū pfundēs
 pfuse tānqz impedit distributionem sz li p
 tet ē huiusmodi igitur nō impedit sig^m di
 tributiū. ¶ Ad p^m rñ. quod li nullus in
 veritate i voce est terminus pregnās sub
 ordinatus duab⁹ partib⁹ orationis sime a
 thegorematicis qđ p3 ex eo quod hēt duo
 officia essentialia nō potēna ppetere vni pri
 oriois t ideo subordinatur huic pplexo nō
 aliqis seu nō vnus t ad ar^m dicitur negādo
 illā maiōrē. Nihil negat nisi sit aduerbiū
 sz bñ nihil negat nisi sit aduerbiū aut icla
 dens illud sicut est de li null⁹. ¶ Ad secū
 duz p3 solutio ex dictis in alia regula q: di
 citur quod li hō stat pfuse distributiue t de
 terminare. ¶ Ad 3^m dicitur qđ nō ē verus

imo negatio absoluitur aut distributiva ut
p3 in ista si for. currit. si tñ qñq3 distribuit
hoc n̄ ē cōcēnale. ¶ Ad q̄rtū dicitur qd
li boīez stat n̄ distributivē & dicitur qd n̄ ē
p̄tra regulā q3 termin⁹ ille mediate seq̄ns
n̄ regitur ab eodē a quo regit termin⁹ di
stribut⁹ ut p3 q3 li animal regit a verbo &
li hominē a li ptūm. ¶ Tercia regula Gra
dus p̄p̄atīvus. 1c. Circa istā regulā nota
qd ipsa indiget bona limitatiōe de qua di
citur in capitulo p̄p̄io de p̄batiōibus ter
minor. Nunc autēz s̄m̄ dicatur de li indi
geo de quo dico qd dupliciter accipitur. s.
p̄p̄iē & in p̄p̄iē Si in p̄p̄iē tūc p̄uerit
cum li careo & n̄ regit gerundiv⁹ & p̄fundit
distributivē mobiliter ut in digeo pecūia. i.
careo pecūia. ¶ Quid autē velit dicere ista
ego careo pecunia dicit qdaz qd ipsa p̄uer
nitur cum hac ego n̄ habeo pecūia s3 hoc
ē falsū qd probatur q3 eo dato seq̄tur qd
ista cōsequētia esset bona Adā n̄ habet pe
cūia igitur Adāz caret pecūia q̄ tamen
nō valet ut patet. p̄mo quia ex negativa n̄
seq̄tur affirmativa Secūdo q3 antecedens ē
v̄t ut p3 & p̄sequēns s̄m̄ qd probat q3 seq̄
tur Adāz caret pecūia igitur Adā ē carens
pecunia. & ultra Adā ē carens pecunia igi
tur Adā ē n̄ h̄ns pecūia & ultra igit adā
ē. p̄sequētie oēs sunt bone & p̄sequēns vlti
mū ē s̄m̄ igit & aīo. ¶ Ideo dicās qd ista
ego careo pecūia p̄uerit cū ista affirma
tia ego suz n̄ h̄ns pecūia Si vero li indi
geo summas p̄p̄iē tūc p̄fundit p̄fuse s̄m̄
imobiliter & semp̄ habz gerundivum explicite
vel implicite Rano autēz q̄re sic cōfundit
ē q3 li indigeo in suis exponētib⁹ ictudir
notaz cōditiōis vnde ista p̄positiō ego i
digeo oculo ad vidēdūz exponitur p̄ tres
sic Ego suz & suz aptus natus ad vidēdūz
& si debeo videre o3 me habere oculū vbi
li o3 determinet torā cōditiōales & nō cōse
quēns. ¶ Vel sic Ego suz & sum aptus natus
ad vidēdūz & si video habeo oculum igitur
ego indigeo oculo ad vidēdūz. Et quo seq̄
tur qd ista de virtute s̄m̄ oīs ē falsa Ego i
digeo pecūia ad edificādūz q3 3^a exponēns
ē falsa. s. si ego edifico o3 me habere pecūi
am sed bene ē vera ad modum loquēdi
vulgari⁹. q3 cōcedunt huiusmōi cōditiō

nales impossibiles. Similit̄ ista ē falsa ego
in digeo pecunia ad emendūz vestē q3 pos
suz emere vestē dādo frumētūz. Similit̄
ista ē falsa lapis indiget aure ad audēdūz
q3 secūda expōens ē falsa. s. lapis ē aptus
natus audire. sed bene ista ē vera Ego in di
geo oculo ad vidēdūz posito quod ego ha
beam duos bonos oculos ut patet ex ponē
do illam nec ex ipsa sequitur quod ego non
habeam oculum. quia indigemus taz his
que habemus quam hia que non habem⁹
ut patet ex cōmuni modo loquēdi. ¶ Qui
ta regula Dicitio exceptiva 1c. Dicit magi
ster in ista regula quod casuale. i. casus re
ctus a dictione exceptiva stat confuse tan
tum mobiliter & de alijs nihil dicit. ¶ Tu
autēz dicere debes quod subiectum stat cō
fuse distributivē immobiliter & p̄dicatū cō
fuse tantum mobiliter cuius ratio ē quia p̄
dicatum regitur ab eodē verbo a quo re
gitur terminus distributivus qui ē subiectū
& iō d3 stare p̄fuse n̄ mobiliter p̄ regulā p̄mā
¶ Sed dicēs a quo habet subiectū excep
tive quod stat in mobiliter & videtur quod
a nullo quia n̄ ab illo signo omnis. q3 nō
habet istam vim Nec a li p̄dicatūz quia
li p̄dicatum n̄ habet vim super termino
precedēte rñ. quod a nullo illorū de p̄fē
& tanquā a causa torāli sed ab ambobus si
mul & cum dicitur quod li p̄dicatum non
habet vim super termino precedēte dicit
q̄no d verum ē se solo. S3 cum alio habent
ut in p̄positiō cum li omnis. ¶ Sexta re
gula Dicitio reduplicativa 1cc. Circa dicta
magistri in hac regula dubitatur & p̄mo
an casuale in ista s̄m̄. in quantum homo est
animal s̄m̄ confuse tantum mobiliter ut di
cit magister & arguitur quod non. ¶ Pri
mo quia illud casuale ut li homo stat deter
minare igitur regula falsa consequentia te
net & antecedens probatur quia sub illo li
cēt descendere distinctivē ut patet. ¶ Se
cundo sic si li homo statet cōfuse tantū mo
biliter ista cōnsequētia deberet esse bona
for. in quantum homo ē animal igitur for.
in quantum substantia ē animal sed hec cō
sequētia non valet igitur li homo nō stat
confuse tantum mobiliter patet p̄sequētia
cum minor quia antecedens illius ē v̄crū

i consequens falsus ut patet exponendo et ma
 ior probatur quia argueretur ibi ab inferiori
 ad suum superius confuse tantum mobiliter
 et affirmative quem modum arguendi ap
 probat magister in obiectionibus contra
 consequentias in capitulo quinto. ¶ Se
 cundo dubitatur an si animal quod est ibi
 predicatum stat confuse tantum in mobili
 ter et videtur quod non quia si statet sic hec
 consequentia non deberet esset bona for. i
 quantum homo est animal igitur for. in qua
 tum homo est substantia sed hec est bona igitur
 si animal non stat illo modo consequen
 tia tenet cum maiori et minor probatur quia
 ibi argueretur ab inferiori ad suum supe
 rius confuse tantum immobiliter. que mo
 dus arguendi magister si approbat. ¶ Ad
 ista rati. cum suppositione quod si homo
 quam si animal stat confuse tantum immo
 biliter ad quod probandum adducuntur
 tres rationes quarum prime est ista taliter
 confunditur termini a nota reduplicati
 qualiter a nota conditionis quam icludit
 in suis exponentibus. sed nota conditi
 vt patebit infra in regula propria confun
 dit confuse tantum i mobiliter igitur et nota
 reduplicati confundit confuse tantum
 in mobiliter. Secunda ratio adducitur a
 busdam sic quodcumque sub aliquo termi
 no communi non distributo non licet descen
 dere ille terminus stat confuse tantum i mo
 biliter sed sub termino communi non distribu
 to in reduplicati non licet descendere igitur
 et. 2^a et cum maiori et minor probatur
 supponendo unum. scilicet quod quando dicimur
 quod sub aliquo termino licet descendere ad
 omnia sua supposita per supposita intelli
 gimus duo. scilicet supposita cum termino com
 muni et supposita per solum pronomen de
 monstrati. verbigratia. cum dicimus quod
 sub li homo in ista homo currit licet descen
 dere ad sua supposita disuincit volumus
 dicere quod licet sic arguere homo currit et
 isti sunt omnes homines igitur iste homo
 currit vel iste homo currit vel iste homo
 currit et. et ita sic homo currit isti sunt omnes
 homines igitur hoc currit vel hoc currit et.
 demonstrando semper hocem ubi in primo

descensu descendimus ad supposita de ter
 mino communi cum pronomine. et in secundo
 ad supposita de solo pronomine. Et ita per
 omne cum dicimus quod sub a li quo termino
 non licet descendere volumus dicere quod
 altero illorum duorum modorum non licet
 descendere et hoc sufficit isto stante proba
 tur illa minor et capio istam homo in qua
 tum albus est albus. ¶ Et arguitur sic sub li
 albus quod est cauale non licet descende
 re disuincit et est terminus communis non
 distributus igitur et. consequentia tenet cu
 minori et maior probatur quia non sequi
 tur homo in quantum albus est albus et ista
 sunt omnia alba igitur in quantum hoc vel
 hoc vel hoc est albus demonstrando rem
 albam ubi descenditur per sola pronomia
 demonstratiua et quod non sequatur proba
 tur Antecedens est verum et consequens fal
 sus quia tertia eius exponentes est falsa ut
 patet et ista ratione poterit probari multe re
 gule infra quam tamen pro nunc non appro
 bo. ¶ Tertia ratio est ista in ista for. in qua
 tum omnis homo est omne risibile et isti sunt om
 nes homines igitur for. in quantum iste ho
 mo est omne risibile quia antecedens in ca
 su isto quod solus for. sit homo est verum ut
 patet et consequens falsum ut patet expo
 nendo. ¶ Quarta ratio posset esse argu
 factum supra quod est satis difficile. et tunc
 ad rationes oppositas ad primam cum di
 citur quod si homo stat determinate nega
 tur et cum dicitur quod licet descendere et.
 dicitur quod non de forma ad alias qua p
 batur quod predicatum non stat confuse tan
 tum in mobiliter dicitur negando illud et
 dicitur quod illa consequentia est bona sed
 non de forma quia non omnis i qua argu
 itur ab inferiori ad suum superius confu
 se tantum in mobiliter v3 et hoc voluit regu
 la. ¶ Septima regula termini concernen
 tes actum metis et. de ista regula dicitur
 in capitulo de officiabilitate et descriptibi
 libus. ¶ Octava regula ad verba nume
 ralia et. ¶ Circa istam regulam nota quod

de intentione. p. ad. non so^m ad verba nti
meralia sed etia li. 7. tentum diuisiue. i. cu3
summitur in categorica de extremo copu
lato que equiu3 vni copulatiue confundit
confuse tantu3 mobiliter vt hic 7. rome est
aliquis homo stat li homo confuse tantu3
mobiliter 7. etiam casus pluralis numeri b
idem faciut vt homines sunt animal stat
li animal confuse tantum mobiliter. 7. idē
sentit. p. pergulensis de li. 7. magister autē
noster in secundo dubio argumento. xiiij.
tenet quod li. 7. nuquam confundit quod
bona ratione probat. ideo vult quod dicen
do for. 7. plato sunt ho mo li homo stet de
terminate 7. propositio sit f^a 7. quod couer
tatur sic homo est for. 7. plato que tamen
secundum alios erat vera nec sic habet co
uerri. Sed quia ratio magistri iudicio meo
peteret aliam difficultatem de qua sorte in
fra dicitur ideo eam non pono ad presens.
¶ Non a regula termi modales 7. cetera.
¶ Contra istam regulam arguitur 7. pmo
sic li. verum 7. li falsum non confundunt co
fuse tantu3 in mobiliter igitur regula falsa
patet consequentia 7. antecedens probatur
quia quacūque propositio de li ver
aut li falsum patebit quod sub termino coi
existente in ea licebit descendere si non su
perueniat aliud impedimentum ynde be
ne sequitur verum est hominem eē animal
7. isti sunt omnes homines igitur verum ē
istum hominem esse animal vel verum est
istum hominem eē animal 7c. 7. sic dicitur
de li falsum. ¶ Secundo arguitur sic li im
possibile nunquam confundit confuse tan
tum immobiliter igitur regula falsa patet p^a
7. antecedens probatur qz semper licebit d
scendere ut pz adducendo exēpla. ¶ Pro
solutione argumentoz est sciendum quod
istoz sex terminoz qui appellantur moda
les quidam sunt qui sunt vere modales 7.
quidam sunt qui sunt tñ apparenter moda
les illi qui sunt vere modales secundū bur
leuz 7. plerosque alios sunt tñ quattuor. s.
possibile impossibile necessarium 7. contin
gens sed secundum p^{er}rum. ad. soluz li
necessario. illi vero termini qui sunt moda
les solum apparenter sunt isti duos. ueruz

7. falsum isto stante posset dici. ¶ Ad argu
mentum primum dicendo quod regula n
dixit omnes termini modales sed dixit ter
mini modales ut p hoc intelligeres quod
illi q non sunt vere modales sicut li xum 7.
li falsum non pfundant sed bene illi q sunt
de modales 7. sic patet solutio pmi. ¶ Ad
secundum dicitur quod li impossibile con
fundit confuse tantum 7. similiter li possibi
le quod dupliciter pbatur. ¶ Et primo sic
ista impossibile est album esse nigrum sub
li albu3 non licet descendere distinctim igi
tur regula vera patet 7. antecedens proba
tur quia non licet descendere per sola pro
nomina demonstratiua ut dicebatur supra
in sexta regula sic arguendo impossibile est
album esse nigrum 7. ista sunt omnia alba
igitur impossibile est hoc vel hoc vel hoc
esse nigruz demonstrando album quia an
tecedens est verum 7. consequens falsum.
¶ Secundo probatur idem sic in ista im
possibile est omne contradictorium esse ve
rum li contradictoriuz stat immobiliter ex
quo non licet descendere 7. nō a li omne igi
tur a li impossibile quod fuit probandum
patet consequentia cum minori 7. maior p
batur. s. quod non liceat descendere quia n
sequitur impossibile est omne contradicto
rium esse verum 7. ista sunt omnia contradi
ctoria igitur impossibile est hoc contradic
torium esse verum 7. impossibile est hoc con
tradictorium esse verum quia antecedens ē
verum 7. consequens falsum quia est una
copulatiua cuius multe partes sunt false pu
ta ille in qbus demonstrat unū contradictoriū
ptingēs aut xum. ¶ Decima regula 7c.
¶ In ista regula dicit magister quod inci
pit 7. desinit confundunt confuse tantum i
mobiliter sed quod hoc sit verū non decla
rat. Ideo possumus persuadere regulam
tribus vijs quarum forte aliqua erit suffi
ciens. ¶ Prima igitur via est ista capio
istā tu incipis esse album 7. arguitur sic sub
li album non licet descendere distinctim igi
tur regula vera patet consequentia 7. ante
cedens probatur quia sub li album non lz
descendere p pronoiā demonstratiua sic. tu in
cipis eē album 7. ista sunt oia que sunt uel

incipiunt esse alba igitur tu incipis esse hoc
vel hoc vel hoc demonstratio albis qz añs
ē vep posito quod tu n̄ incipias esse sed bñ
incipias esse albus ⁊ psequēs ē falsūm vt
patet. ¶ Secūdo pbat̄ur regula sic ista 2^a
non v3 tu incipis videre aliquē bñm̄m̄
⁊ isti sunt oēs hoies q sunt vel incipiunt cē
igitur tu incipis videre istuz vel istum vel
istuz hoiem igitur regula vera p3 2^a ⁊ añs
probat̄ur qz añs ē verūm in casu ⁊ psequēs
falsūm quod pbo ⁊ pono quod in mundo
nō sint nisi duo hoies. s. tu ⁊ for. ⁊ pono qd
tu nec videas te nec for. nec videbis ⁊ cñm
hoc pono qd hora futura distudatur in ptes
proportioales minoub⁹ terminatis ⁊ suis
.o. pñs ⁊ pono qd in q̄libet parte proporti
onali deus creet vñū hominē ⁊ qd q̄libet
hō q creabitur duret sōm^m ppartem i q crea
bitur ⁊ videatur a te p illam partē ⁊ amus
nunc in .o. presenti ⁊ patet qd prima pars
añtis ē vera. s. tu incipis videre aliquē ho
minē qz in .o. qd ē presens n̄ vides aliquē
hominē ⁊ in mediate post. o. qd ē presens
videbis aliquē hominē vt ponit casus. Se
cunda pars sñr patet. s. isti sunt oēs hoies q
sunt vel incipiunt esse demonstrato te ⁊ for.
qd probatur qz oēs hoies q sunt vel incipi
unt esse sunt isti igitur isti sunt oēs hoies q
sunt vel incipiunt esse p3 2^a ⁊ añs probat̄
ex ponendo sic. hoies q sunt vel incipiunt cē
sunt isti ⁊ nulla sunt hoies q sunt vel incipi
unt esse qñ isti sunt illi igitur 2c. p3 2^a ⁊ añs
ē vep vt p3 igitur ⁊ psequēs. ¶ Tertio p^o
batur regula sic in ista tu incipis videre quē
libet hoiem li hominē stat immobiliter sed
ñ a li oēm igit a li in currit igit regula 2a
p3 cū minori qz li oēm n̄ habet vim imo
bilitatē ⁊ maior pbat qz sub li hoiem non
l3 descendere in casu vt posito qd cōtinue
añ fuerint. x. hoies in mūdo quoz nonē vi
deas videris ⁊ videbis decimus aut quē
nūq3 videris nūc pmo nō sit tñc ista ē 2a
tu incipis videre quemlibet hoiem vt p3 ⁊
psequēs falsuz. s. tu incipis videre istū ho
minē ⁊ incipis videre istū hoiem 2c. ¶ Duo
decima regula nota pditionis 2c. ¶ Circa
istam nota qd. p. 2a. dicit qd li si ⁊ li igitur
distribuit mobilr subiectum añtis. ¶ De
subiecto aut pñtis dicit qd stat pñtis tantū

immobiliter. 2a. agister autē vult qd li si vel
igitur pñtis tantū immobiliter oēs
terminos cōes siue fuerint añ notam siue
post. ⁊ dicit qd si qñqz licet descendere erit
gratia mē. 2a. probatur igitur regula 6^m ip /
sūm ⁊ primo sic in ista si albu ē albu ē li al
bum stat immobiliter igitur regula 2a p3
⁊ añs pbat̄ur qz sub li albu n̄ licet descēde
re p. pñtis demonstratio sic arguendo si al
bum ē albu ē ⁊ ista sunt oia alba igitur si h
vel hoc vel hoc ē albu ē qz añs ē xum ⁊ cō
sequēs ē una pditionalis impossibilis ⁊ pñ
l3 descendit i pñtis noibus ⁊ pñtis mult
tas regulas ⁊ hoc ubi termin⁹ sub quo d3
descendit sit pñtis sicut ē li albu in p
posito s3 hoc n̄ approbo nisi inuocabibus ⁊
apparent tñtis. ¶ Secūdo pbat̄ur regula sic
in ista si ois hō currit oē rōnale currit stat li
hō immobilr vt p3 ⁊ n̄ a li ois igitur a li si igit
tur regula 2a. ¶ Tertio pbat̄ur regula exē
plo pñtis pñtis sic in ista si hō n̄ ē rō
nale n̄ ē stat li hō immobilr ⁊ si potest dici a
quo nisi a li. si. qz li n̄. n̄ h3 vim sup termino
pcedere igitur regula 2a p3 cū minori ⁊ ma
ior pbat qz n̄ l3 descendere sic hō n̄ ē rōna
le n̄ ē ⁊ isti sunt oēs hoies igit si iste uel iste
uel iste hō nō ē rōnale nō ē qz añs ē xum ⁊
cōsequēs ē una conditionalis in polis ex
quo oppositum consequentis stat cū añtis.

Capitulum de relationibus.
O E suppositioe 2c. In h̄ cap^o magi
ster ponit qñqz regulas cōtra qñ
arguit ⁊ pmo pñtis pñtis ubi dicit
qd relationū diuersitatis substantie ⁊ relati
n̄ possēssuū n̄ supponūt pro illo pro quo
supponit añs cōtra li homo ⁊ li alter in ista
unus hō currit ⁊ alter disputat supponunt
p cōdē igitur regula falsa 2a p3 ⁊ añs pbat̄
qz li hō supponit p cōb⁹ hoib⁹ pñtis ⁊ li al
ter p aliquo hoie pñtis igit supponūt pro
eodē 2a p3 cū minori ⁊ maior pbat̄ dupl^r ⁊
primo sic li hō in ista unus hō currit suppo
nit respectu xbi de pñtis ⁊ pñtis ⁊ nō ē
restrictus ab aliquo igit sub ponit p cōb⁹
hoib⁹ pñtis. ¶ Sedo sic pñtis omnibus his
supponit li homo que significant per sup
posita ad que licet descendere distinctue.
sed ad supposita significantia omnes ho
mines presentes licet descendere. igitur

pro oibus hoibus pñtibz supponit li hō.
 2ª patet cum minori & maior est euidēs se
 cūdo pñcipalit arguitur ptra secūda pñem
 regule sic li for. & li suus in ista for. disputat
 & suus asinus currit supponit. p eodē igit
 regula 1^a 2^a p3 & añs. pbatur qz li for. sup
 ponit p sorte & li suus. p sorte igitur suppo
 nunt pro eodē 2^a p3 cū maiori & minor pro
 batur qz illa suus asinus currit subordinata
 tur isti asinus sortiscurrit vt p3 volenti pñ
 derare. ¶ Et pñfirmatur qd li suus sicut pro
 forte & n̄ pro asino qz in ista ego sedeo & me
 us asinus currit li me⁹ stat pro eo pro quo
 li ego igitur a fili pro eodē stabit li for. & li
 suus 2^a p3 & añs probat sic qñcunqz sunt
 due dictiones qñ vna ē adiectiua & alia sua
 substantiua sic qd vna descendit ab alia tunc
 ille stant pro eodē sicut p3 de li albus & li al
 bedo sed sic ē d li ego & li me⁹ igitur ille stat
 pro eodē 2^a p3 cū minori & maior ē de intē
 tiōe grāmaticōz & maxime auctoris modo
 rum significādi. ¶ Et cōfirmatur illud idē
 fortius qz aut li suus i illa suppoit pro for.
 aut pro asino for. si pro for. habetur itentū
 si pro asino igitur n̄ stabit discrete qd ē con
 tra regulā mgi quod relatiuū referēs añs
 discretū stat discrete. ¶ Tertio pñcipaliter
 arguitur ptra secūda regulā dicentē qd re
 latiūū idēntitatis substantie n̄ possē suum
 stat pro eo pro quo suū añs ptra li q in ista
 hō q currit mouetur n̄ suppoit igitur n̄ sup
 ponit pro eo pro quo suū añs & sic regula 1^a
 2ª patet & añs probatur qz si suppoeret sta
 ret determinate sed n̄ stat sic igitur 2^a p3 /
 ter cū maiori & minor probatur qz sub eo n̄
 licet descendere vñ si licet dicatur quomodo
 ¶ Quarto arguitur ptra regulā tertiā vbi
 dñ qd relatiūū idēntitatis accidētis suppoit
 pro fili illi pro quo suū añs. ptra tale relati
 uū supponit pñse pro illo pro quo suū añs
 igitur n̄ suppoit pro fili patet 2^a qz idē nō ē
 sile sibi & añs probatur qz dicēdo for. est al
 bus & talis ē cign⁹ li alb⁹ & li talis stat pro
 eodē igitur 2^a p3 patet & añs probatur qz
 li alb⁹ stat pro omni albedie pñti & li talis
 similiter igitur stant pro eodē 2ª patet & an
 tecedens patet supra in argumento secūdo
 ¶ Quinto arguitur contra qñtā regulā sic
 rñm diuersitatio accidētis suppoit pro eo

pro quo suū añs igitur nō pro dissimili igit
 tur regula 1^a 2^a p3 & añs. pbatur sic de rñz
 sicut illud quod suū añs & expñti in ppōe
 suppoit p eo pro quo suū añs sed rñm diuer
 sitatis accidētis ē rñz igitur significat & i pro
 pōe suppoit pro eo pro quo suū añs Et cō
 firmatur regulā cē 1^a nā relatiūū diuersita
 tis accidētis suppoit pro simili igitur regula
 1^a 2ª patet & añs probat qz sñ magistru
 stat pro dissimili sed oē dissimile alicui ē illi
 sile ut patet a mgi in illa 2^a ne oia in qñtū
 cōueniūt differūt igitur stabit tale rñz pro
 fili. ¶ Ad 1^m dñ qd arg^m pcludit qz i rñta
 te ibi relatiūū stat pro illo pro quo suū añs
 & ad regulā dñ qd intellexit qd relatiūū diuer
 sitatis substantie qñ qz n̄ dico semp sic se ba
 ber qd ptūm verificatur de illo pro aliquo
 pro quo n̄ verificatur ptūm añtis d añte ex^m
 dicēdo vñ al⁹ ē rñnale & aliud i rñnale li in
 rñnale verificatur de li aliud pro asino & bo /
 ue & li rñnale qd ē ptūm añtis verificatur de
 li al⁹ pro hoie & ita pro alio licet supponant
 pro eodē & b̄ voluit regula & sic ē patet solu
 tio ad cōfirmationē. ¶ Ad secūdu pñcipa
 le dñ sile qd relatiūū possē suū stat semper
 pro eo pro quo suū añs tñ qz relatiūū pos
 sē suū semp egit vñ obliquo qui additur
 vñ recto supponenti qñ qz pñ alio quam
 suū añs hic ē quod mgi attendēs ad i cētū
 casum dñt quod relatiūū suppoit pro alio
 ex^m dicēdo for. ē al⁹ & suus asin⁹ currit. ista
 subordinatur huic for. ē al⁹ & asin⁹ for. currit
 vbi subiectū i ista secūda ē rñm h̄ asin⁹ for.
 cuius pñcipalior ps ē li asin⁹ stās pro di
 so & pro alio a supposito añtis Ex q solutio
 nes sequit quod 1^m ē quod relatiūū possē
 suū iportet possē sōrem & possē sionem
 sicut communiter dicitur sed in portat so^m
 possē sōrem vt dicit auctor modoz signifi
 cādi sed bene ē vñ quod relatiūū possē
 suū simul cū vno alio tio a quo n̄ ab solui
 tur in propōe importat possē sōrē & possē
 sionē & hoc voluerunt illi qui dicunt istud.
 ¶ Ad 3^m multi dicūt qd relatiūū n̄ suppo
 nit nec ēt añs sed tot^m aggregatū ex relati
 uo & añte. & sic dñ descendit sub toto aggre ga
 to quorū ratio est ar^m scūm magister aut
 hic dicit o^m & credo qd bñ dicat & sequen
 do cum oportet dicere qd n̄ sub quolibet

termino stāte determinate licet descendere
 distinctiue sed bene sub quolibet termino
 absoluto et nō relativo Sigs tamen habet
 hoc pro inconuenienti et velit omnino descē
 dere o3 quod istas vocales de relativo re /
 ducat ad hypotheticas. et dicat qd iste sub
 ordinatur hypotheticis et sunt hypothe
 tice et deinde descēdat in ptibus hypothe
 tice sed hoc licet forte sit veruz nō tamen
 est secundū coēs regulas. ¶ Ad qrtum dē
 quod in veritate relatiuum identitatis acci
 dentis suppoit pro eodem cum suo ante vt
 argumentū probat. sed magister intellexit
 qd nō significatur pro eodē sed pro simili ex^m
 for. est albus et cignus est talis li albus xi
 ficatur tanquā ps ptim de for. pro albedie
 for. et li talis de cigno pro albedine cigni q
 sunt simileo vel dicatur quod magister in
 tellerit quod illud cui additur li albus tan
 quā adiectiuium stat pro simili illi pro quo
 suppoit illud cui additur li talis quia vnuz
 pro cigno et aliud pro forte vt pz. ¶ Ad qn
 tum probabiliter dē negando illā conseqn
 tiam. s. relatiuum diuersitatis accidentis si
 significat illud quod summañs igitur in pro
 positione suppoit pro eo pro quo suū añs
 qz arguitur a superiori ad suū inferius sine
 distributione. et adducitur instātia qz nō seq
 tur li homo in ista hō est animal significat
 omnia li hō et significat etiā homines futu
 ros igitur suppoit pro illis dictionibus hō
 aut pro hominibus futuris. non etiā sequi
 tur li album in ista albū currit significat al
 bedinem igitur supponit pro albedine et b
 secundum coia dicta. Ego in credo quod li
 albū suppoat pro albedine et pro re alba et
 qd ista albū currit subordinatur isti. Nec
 hñs albedinem currit. Loqndo de albedie
 sufficiēte denotare. et ad pfirmationē dē qd
 pcludit qd si relatiuum suppoit pro fili et sup
 poit pro dissili. Sz qz p tales propōnes me
 diare relatiuo apphedam⁹ pon⁹ similitudinē
 qz dissilitudinē. hic est qd mgi potius dixit
 qd supponit pro fili quā pro dissimili. Sed
 hic sunt petitiōes An illud relatiuum qui sit
 terminus cois. rñ. quod qz relatiuum est ter
 minus depndens ipm erit terminus cois
 aut discret⁹ secundū qd suū añs erit termi
 nus cois aut discretus. sed tu dices sint due

propōnes sic scripte. Sorites hō qui currit
 mouetur. Et qro de li q rñ. quod li q i casu
 isto est equocuz vt pz. ¶ Secunda petitiō
 qnō est quod relatiuum cū sit pronomen cer
 tā significet psonā. s. rem vt dicunt grāma
 tici. rñ. quod pronomen diuiditur in demo
 stratiuum et relatiuum sicut nomē in adiectiuium
 et substantiuium et quodl3 istoz significat cer
 tā rem. Nā si sit demonstratiuum significat rē
 p modū pñtis et ideo certā. Si relatiuum filr
 qz illā de q facta est pma notitia p suū añs
 et ideo dicūt grāmatici quod demonstratiuum
 facit pma notitiā de re. et relatiuum secundaz
 et ideo est aīlate rei representatiuum. Vel dica
 tur aliter. s. quod ideo relatiuum significat cer
 tam rem. qz secundū grāmaticos est inuen
 tum ad tollendā vltatem sui añtis: et ad re
 stringendū añs. sed hoc nō ē secundū loicos
 qz loici addunt relatiuum termino discreto.
 vt dicendo for. q currit mouetur. qd frustra
 faceret si relatiuum cēt inuentū ad tollendaz
 vltatem añtis qz nulla est vltas in aīte
 ex quo est termin⁹ discretus Tertia petitiō
 an ista sit cha chymera q currit non mouet.
 rñ. secundū mgi argumentū. xxi. secūdi
 dubij et secūdam ppetrū mantuanū et mul
 tos alios loicos. quod illa est cha qz sua cō
 tradictoria est f. s. cois chymera q currit mo
 uetur. pro quo est aduertendū secundū ma
 gistrū. quod qñ est vna propō categorica
 de relativo cuius añs nō est cōfusus et est af
 firmatiua illa semp egum vni copulatiue.
 de eisdem ptibus. Exemplū ista Adā q nō
 est erit. pueritur cū ista adā nō est et ipse erit:
 filr ista. chymera q currit mouetur. puerit
 cū ista chymera currit et ipsa mouetur sz qñ
 talis propō cēt negatiua tūc illa egum vni
 distinctiue d ptib⁹ oppois ptradictorie aut s
 contrarie sue affirmatiue. Ex^m pmi for. q ē
 n erit: ista egum huic for. nō est vel ipse nō erit
 q ē vna distinctiua scā de ptib⁹ q sūt p tradi
 ctes ptib⁹ sue affirmatiue vt pz. ex^m secū
 di. chymera q currit nō mouet: ista eqly huic
 chymera nō currit vel ipsa nō mouetur q ē
 vna distinctiua de ptibus oppositis subcō
 trarie ptib⁹ illius affirmatiue aut pnb⁹ ius
 in quam resoluēbatur ista affirmatiua si lz
 chymera q currit mouetur rō at hui⁹ regu
 le est qz sicut iste sunt subcōtrarie chymera

q̄ currit mouetur. ⁊ chymera q̄ currit n̄ mo-
uetur Ita debet resolui in propōnes subcō-
trarias vna pro disunctiua. s. illa negatiua
⁊ alia pro copulatiua. s. illa affirmatiua.
Quarta petitiō An ista sit ⁊a Omne al' est
substantia qd ē rōnale ⁊ videtur qd n̄ p̄ pa-
lū p̄gulēsem ⁊ ē iisbeꝝ ⁊ alios multos loi /
eos qz apud eos ista s̄ghat qd oē al' est sub-
stantia ⁊ qd oē al' ē rōnale qz vt d̄ i tertio mō
sensus p̄pōiti ⁊ diuisi qn̄ relatiuū n̄ vni ter-
minati dñi distributo sed remouetur ab eo ⁊
pōitur post xbum p̄ncipale illa p̄pō equz
copulatiue In o^m est m̄g arg^o xli. p̄mi du-
bii ⁊ Petrus mātuā^o vbi volūt qd relati-
uū in eadē cathēgorica cū suo ante semp se
tz ex pte ⁊ ex eodē extremo cū suo ante ⁊ ita
apud eos idē erit dicere Qd al' ē substantia
qd ē rōnale ⁊ oē al' qd ē rōnale ē substantia
Sed secunda p̄ oēs ē manifeste ⁊a igitur ⁊
p̄ma qd aut tale relatiuū se teneat sic pbat
Paulus qz aliter illa p̄pō assumpta n̄lō
mō posset pueri vt p3 : qz nūq̄ posset fieri
de subiecto ptūm oporteret. n. sic dicere sub-
stantia qd est rōnale ē al' vbi n̄ erit s̄mo lati-
uus ⁊ breuiter de isto ē tenēdū illud quod
dicit magister vel solus rationē suam ve-
licas illam fuisse hyppotheticam.

De suppositione relatiuorum.

Ex quo patuit p̄ qbus relatiua sup-
ponūt ⁊c. i. isto ca^o m̄g pōit sex re-
gulas p̄tra quas aliq̄s arguitur ⁊
primo p̄tra secundā sic in ista omnis homo
qui est albus currit li qui non suppoit sicut
suū aīis ⁊ tñ ē in eadē cathēgorica. igitur re-
gula f^a. 2ª tenet cū miori ⁊ maior probatur.
qz nec relatiuū nec aīis suppoit cū sub nul-
lo cop̄ liceat aliquo mō descendere de p se vt
p3. Secūdo arguitur p̄tra eadē sic. In ista
sor. non egat equū suū li sor. stat discrete ⁊
li suū distributiue igitur regula falsa. 2^a p3
cū maiori ⁊ minor probatur sic. Tñcun-
q3 sunt due dictiones quas vna est substā-
tiuū ⁊ alia adiectiuū eiusdē tunc si vna stat
distributiue alia s̄lī stat distributiue i Sed
li suū ē adiectiuū de li equū ⁊ li equū stat di-
tributiue vt p3 igitur ⁊ li suū qd fuit p̄bā-
dum. Tercio arguitur p̄tra q̄rtā regula3
sic in ista antixus est vel ipse erit li ipse non
repleat cōpōitionē sui aīis ⁊ tñ ē i diuer

sa cathēgorica seu hyppotheticē relatiū qd
idem est. igitur regula falsa. consequētia te-
net cum minori ⁊ maior probatur. quia da-
tu oppositum sc̄licet quod repleat illam ⁊
sequitur quod ista est falsa que coiter conce-
ditur ⁊ quod sequatur p̄bo quia ista signi-
ficaret quantum hec disunctiua sc̄licet an-
terius est. vel ipse antixus qui est erit. Cu-
ius quelibet pars est manifeste falsa igitur
ipsa est f^a. Quarto arguit cōtra quintā
regulā sic relatiua accidentium non suppo-
nunt igitur regula falsa. 2^a p3 ⁊ aīis probat
sic. Nullū adiectiuū suppoit sed tlia relati-
ua sunt adiectiua igitur nō supponūt 2^a p3
cū minori ⁊ maior pbat qd n̄ videtur quo
sub eis liceat descendere. Quinto arguit
p̄tra sextā regulā sic relatiuū referens aīis
stās materialr nō supponit. p se ipso relati-
uo aut sibi s̄lī igitur n̄ supponit materialr
2^a p3 ⁊ aīis probat. Nā dicēdo homo ē no-
men ⁊ illud est species supponit li illud pro
eo pro quo suū aīis ⁊ ita supponit pro illo
termino hō. Tñd ista rñ. ad p̄mum dicat
quod difficile est rñ. nisi teneamus illas ēē
hyppotheticas. quod si volumus rñ. vt su-
pra in alio cap^o. Tñd secūdu negat qd
li suū stat distributiue ⁊ ad probationē ne-
gatur illa maior. s. quādoq̄ sunt due di-
ctiones ⁊c. ⁊ rō ē qz qn̄q3 substantiuū ē ter-
minus cois ⁊ adiectiuū est terminus discre-
tus sic ē in proposito de li equū quod ē cōe
⁊ de li suū quod est discretum. Tñd terciū
d̄r quod n̄ semp relatiuū hyppotheticē rela-
tum ad aīis stās discrete repleat totā cōpō-
itionē aīis vt probat a^m. Tñd ista cōi-
ter p̄ceditur Antixus ē ens vel ipse erit s̄lī
ista antixus est ens vel ipse nō est ens que
tamē secundum regulam essent falsē. Ideo
dicatur quod illa regula intelligitur de rela-
tino existēte in hyppothetica copulatiua ⁊
non disunctiua quia in disunctiua vt argu-
mentum probat relatiuum solum repleat
antecedens. Tñd quantum negatur quod
adiectiua non supponāt vnde in ista omnis
homo est albus li albus stat confuse tantū
mobilitate ⁊ ratio est quia ista omnis homo
est albus subordinatur isti omnis homo ē
habēs albedinem vbi sub li albedine licet
descendā disunctum vt patet ⁊ loquor de

albedine sic habita quod sufficiat denomi-
nare rem albam. **¶** Ad ult^m dicitur quod
magister si voluit quod relatiuū stare ma-
terialiter dum refert aīis sās materialit^r s3
intellexit qđ stabat pro significato materi-
ali sui aīis. **¶** S3 hic occurrit bo^m du^m
s. An pro pōe de relatiuō sint hypothe-
ce et arguitur quod nō sic. Dicit hypothe-
ce hēt plres cathogoricas cōiunctas p no-
tā pūctiōis vel vni tñ subordinat^r s3 iste
de rōis nō sunt huiusmodi igit^r nō sunt hyp-
pothetice. **¶** Huic argumēto pōt duplici^r rñ.
primo negādo maiore^m itentōem occā et
multorū quia s^m cos locales et tpales sunt
hypothece. et tñ i cōis nō pūngūtur plres
cathogorice p notā cōiūctiōis s3 per aduer-
biū vt si dicam. **¶** Tu moueris qñ curris
et tu es vbi plato nō est secūdo possz negari
minor ideo probat^r vtraqz et primo maior
sic quia dato opposito seqtur qđ aduerbiū
ē vere cōiūctio qđ ē s^m et ptra loicos et grā-
maticos et p^a pbatur sic. Omne illud qđ
pūngit duas sbās seu duo sbā respectu du-
orū actū seu verborū est vere cōiūctio s3
aduerbiū est huiusmodi igitur esset vera
pūctio p^a p3 cū minor p illos et maior ē
grāmaticorū et apparebit vera p^a sideranti
nā nō est rōabile quod aliud a cōiūctione
cōiūngat illomō. Secūdo pbatur illa mi-
nor nā da tu o^m. s. qđ iste subordinat^r vni
hñā plres et. et capio istā vocale^m for. q cur-
rit mouetur et arguitur sic. nihil quod est
i ista vocali nec ē tota hec vocalis subor-
dinatur cōiūctioni igitur hec vocalis nō
subordinat^r vni in qua cōiūngātur plres ca-
thogorice p^a p3 et aīis pbatur quia si i ista
vocali ēēt aliquid quod subordinaret cō-
iūctiōi maxie ēēt li qui eo quod esset refo-
lubile i3 et. ille illa illud. sed hoc nō ē igitur
nihil est hic quod subordinatur cōiūctioni
cōsequētia p3 cū maiori et minori pbat^r qz
dato opposito sequit^r quod li qui nō est p
nomē qz per te subordinatur pnci et cōiū-
ctioni simul quod tñ reputatur s^m qz oīis
vñt o^m. **¶** Secūdo arguit^r sic. nulla ppō
locabilis in sillogismo est hypothece. s3
ista omnis hō qui currit mouetur ē locabi-
lis in sillogismo igitur nō est hypothece
sed hec rō nō erit multum efficax. **¶** In o^m

arguitur sic ista for. ē animal quod ē rōna-
le subordinatur vni i qua cōiūngūtur plres
cathogorice p notā cōiūctiōis igitur ipsa
et appari quelz alia ē hypothece et sequē-
tia p3 per descriptionē hypothece et aīis
pbatur qz illa subordinat^r vni in q sunt duo
nomina et duo actus cōpositiui et ita erunt
ibi due compositiones et ita due propositi-
ones et confirmatur quia si in illa cui subor-
dinatur sunt duo verba cū de verbū i. ppōe
vniā et extrema ibi erūt duo subiecta et duo
ptā. et sic due cathogorice. **¶** Huic argumēto
potest dupliciter respōderi primo dicendo
quod vnuz illorū verborū nō est pncipa-
le et soluz verba pncipalia sunt que vni
unt extrema. et ita si sequitur quod ibi sint
due cathogorice sed ista est fuga. **¶** Secū-
do vel quodlz verbū ē vniūū extremorū
vel n^m et breuit^r siquis p^a siderabit recte vi-
debit istā respōsiōem ēē falsā. **¶** Secūdo
posset respōderi cōcedēdo quod illa voca-
lis subordinatur vni in qua sunt due catho-
gorice sed negatur qđ subordinatur hypo-
thece qz illa nō subordinat^r vni habēti notā
cōiūctiōis. **¶** Contra quādoqz aliqđ
vocale subordinatur plurib⁹ ppōnib⁹ men-
talib⁹ sine nota illud tale ppōitū nō ē cōce-
dēduz aut negādū aut dubitandūz sicut si
pponcretur tibi hoc for. currit. plato currit
sine nota sed sic ē qđ ista for. ē animal qđ ē
rōle ē vñū vocale cōcedēduz et subordinat^r
pluribus cathogoriciis igitur pluribus ca-
thogoriciis cum nota. **¶** Ad hoc forte rñ
negando istam maiorem et dicitur qđ ista
si tenet i relatiuōis vñ forte dicitur qđ nō ē i
pueniēs qđ aliqđ pplexū vocale de relatio
subordinatur plurib⁹ cathogoriciis sine nota
et tñ sit cōcedēduz et hoc ē ideo qz relatiuāz
hñt depēdētia ad aīis et sic stabūt cōgrue
sine nota. **¶** Cōtra pmo duplici^r qz appa-
ri sequitur qđ ista ēēt pcedēda for. currit il-
le mouetur et ēēt vñā oratio pfecta et cōse-
quētia ex dictis qz illud relatiuū habet ref-
pectuz ad aīis et ita poterit stare sine nota.
¶ Secūdo data ista respōsiōe seqtur qđ
aliquod vocale esset oratio pfecta et illud
cui subordinatur est oratio impfecta qđ
ē impossibile probatur cōsequētia: **¶** Quia
istud vocale for. ē animal qđ ē ratiōale est

oratio perfecta vt pz et illud cui subordina-
tur n̄ est oratio pfecta quod probō qz illud
cui subordinatur est due cathegorice: sine
nota et absqz relatiuo ex quo in mente non
sunt relatiua igitur erunt vnum ipsectum
vt pz et dictis. ¶ Ad istud dubium diffici-
le est rñ. credo tñ qd illi q tenent locales et
temporales eē hyppotheticas habeāt etiā
tenere de istis licet non teneant. Et quod oē
argumentum quod ē pira vnum ē contra
aliud et credo qd tenendo istam esse necessa-
riam s̄m ordinem nature hō qui est aial ē
substantia iste ppositiones de relatiuo sint
hyppotheticę et etiā locales et tēporales
sigs tñ teneat istam esse contingentem s̄m
ordinem nē sicut credo quod seq̄tur ex grā
matica et n̄ male ipse habebit tenere illas ca-
thegoricas et hoc apparebit bñ consideran-
ti diffōem ppōis et ad quid inuentuz sit p
nomen dimittatur tñ dubium insolūtū qd
pro vtraqz parte habet vnam rationem q
consideranti continue videbitur efficacior.

Capitulum de ampliacionibus.

Suppositis his q̄ clare dicuntur a
magistro ē considerandum quod
ē differentia inter terminuz distra-
ctiuū et ampliatiuū. Nam terminus distra-
ctiuus ē ille q̄ positus in propositione non
pmittit terminuz a parte subiecti stare s̄m
significationē verbi sed tollit sibi hoc et dat
aliud. exēplum dicimus quod li mortuus
ē distractiuū. Nam dicendo quod hō ē mor-
tuus nō est sensus quod ille qui est vel fuit
hō est mortuus nec etiā est sensus quod
hō qui est ē mortuus sed quod hō qui fuit
et non est ē mortuus. Et breuiter qñ vna p
positio de tertio adiacente de subiecto pno-
mine demonstratiuo et aff² de pñti non
cōpatitur se cū illam de secundo adiacente
de pnomine etiā demonstratiuo per quod
demonstratur idē sed formaliter cum illa im-
plicat cōtradictionem tunc ille terminus ē
distractiuus vnde qz ista hoc ē mortuū de-
monstrando adam non cōpatitur se cū istaz
hoc est demonstrato eodē dicimus quod li
mortuū ē distractiuū. terminus autem am-
pliatiuus est ille qui positus a parte predi-
cati permittit subiectū stare s̄m significatio-
nem s̄bi dando etiā sibi plus sicut dicen-

do Antichristus ē futurus vbi li antichri-
stus stat pro eo qd ē vel erit et huic ppōi n̄
repugnat formaliter illa de secundo adia-
cente sicut erat i termino distractiuo vñ iste
n̄ repugnāt s̄ ē futurus et hoc ē vt pz de me.

Capitulum de appellationibus.

Appellatio 7c. Circa istud diffini-
tum ē primo notandū quod nō ē
credendū quod appellatio sit vna
q̄litas exiō in termino p quam terminus
talio dicatur appellans sed appellatio nō
ē nisi terminus appellans sicut suppositio
non ē nisi terminus supponens et ita etiā
de ampliacione dicatur. ¶ Secundo notā-
dum quod appellare est id qd vocare et qz
cū aliquis appellat aliquem pro iudice suo
in ista appellatione se restringit ad faciēdū
illud quod vult iste iudex. Ita a simili qñ
terminus restringitur et supponit s̄m qd vult
s̄bum dicimus quod appellat qñ vñ n̄
dicimus quod ampliatur ex^m. dicendo hō
fuit animal dicimus quod li hō ampliā-
qz non stat s̄m quod vult s̄bum sed ultra
naturā s̄bi sed li animal appellat et restrin-
gitur ad standum sicut vult s̄bum ex quo
stat so^m proprietatis et est sensus propositi-
onis quod homo qui est vel fuit: fuit aial
quod fuit seu quod illud quod est vel fuit
homo fuit id quod fuit animal.

Appellatio tēporis 7c. Circa istam
appellationem dubitatur an ista et
consimiles sint vere tu vidisti ppa-
mam posito qd heri tu vidisti vnum qui nō
erat ppa sed bene ante erat ppa et vi-
detur qd sic quia ista per regulam videtur
significare quod tu vidisti illū qui fuit ppa
pa quod est veruz vt ponit casus 7c. Se-
cundum ppetruz. 218. et hēntisberum et ma-
gistrum et alios logicos quod illa propo-
sitiō est falsā et dicitur quod talis propositio
tu vidisti papam non solum significat qd
tu vidisti illum qui fuit papa vt dicebatur
supra sed quod tu vidisti illum qui fuit pa-
pa pro tempore pro quo enim vidisti qd est
falsum vt patet ex casu similiter et ista tu vi-
debis album non significat solum quod tu
videbis illud quod erit album sed quod tu
videbis illud quod erit album pro tempo-
re pro quo videbis ipsum sic quod li albus

d

appellat plus quaz tempus futurz vt dicit
 Petrus. m. pro quo e notanda vna regu
 la que si non sit ex toto sufficiens erit tñ m
 tum vtilis z e ista qd terminus existens a
 parte pdicati in propone vocali aut e in p
 positione de verbo adiectiuo aut substanti
 no si p^m semper appellat tali modo supra /
 dicto ex^m tu interfecisti sacerdotem sensus e
 qd tu interfecisti illum qui fuit sacerdos dñ
 interfecisti ipsum. Si vero sit de verbo sub
 stantiuo aut e in obliquo aut recto si in obli
 quo talis terminus appellat modo supra
 dicto ex^m tu fuisti in domo platonis sensus
 e qd tu fuisti in ea que fuit domus platōis
 pro tempore pro quo fuisti ibi. silt tu fuisti i
 carcere sensus e qd tu fuisti in loco qui fuit
 carere pro tēpore pro quo fuisti ibi. Si ho
 sit i recto hoc dupliciter quia aut e aliquod
 aduerbium temporis circa verbum aut n
 si sit tunc talis terminus appellat modo dī
 eto exemplum. for. cras erit homo li homo
 sic appellat z est sensus qd for. erit id quod
 cras erit homo Et non est solum sensus qd
 for. cras erit id qd erit homo. Silt dicendo
 hoc heri fuit homo e sensus qd hoc heri fuit
 id quod fuit heri homo non quod hoc heri
 fuit id quod fuit homo absolute. Si vero
 ibi non sit aliquod tale aduerbium ibi non
 erit talis appellatio exempluz dicēdo for.
 erit homo sensus est quod for. erit id quod
 erit homo z sic de alijs.

Appellatio forme Circa istaz appel
 lationem e notandū qd appellatio
 forme seu rationis non e nisi in pro
 positione vbi e terminus concernens actū
 mentis. pro quo est notandum qd termini
 concernentes actum mentis positi in pro /
 positione non habent vim nisi super psona
 patiente recta ab eis ista autem persona pa
 tiens aut pcedit aut sequitur si pcedit am
 pliatur vsqz ad imaginabilia nullo modo
 appellando ex^m si dicā rosam intelligo sen
 sus e qd rosam que e vel potest eē vel intel
 ligi ego intelligo siue intelligam ipsaz per
 istum conceptum rosā siue p istum cōceptū
 substantia si vero sequitur tunc talis termi
 nus ampliatur modo dicto z vltra hoc ap
 pellat rationem seu formam ex^m dicendo i

telligitur rosā sensus e qd intelligitur rosā
 que e vel potest eē vel potest intelligi z qd
 intelligitur per illum conceptum seu termi
 num rosā z sic li rosā appellat rationē. Et
 si dicitur. quid e istud appellare rationē seu
 formā. rñ. qd appellare formā nē aliud est
 quam per terminum concernentem actum
 mentis precedentem denotari significatuz
 termini sequentis concipi p talem terminū
 vel per secum sinonimum ex^m dicendo in
 telligo chymeram dicimus qd li chymērā
 appellat formam qz per talem propōnem
 denotatur qd tu intelligis significatum illi
 us termini chymēra per illam conceptum
 chymēra silt dicēdo li homo significat hoīez
 sensus e qd li hō significat hoīem per illuz
 conceptum homo z sic de alijs dicatur.

Sonca possunt concedi multe ppō
 nes pma tu differre a nigro Et tñ tu
 nō potes differre a nigro pma pars e nota
 z secunda. pbatur nam da tu o^m s. tu potes
 differre a nigro Et cum li nigro stet distribu
 tione pro eo qd potest arguitur sic Tu potes
 differre a nigro z tu potes esse nigz igit tu
 potes differre a te ipso pñs est falsū igitur
 z antecedens nō minor igitur maior. qd
 fuit probandum Secunda conclusio tu co
 omnis homo existens in ista domo z tñ tu
 nō potes esse omnis homo existens in ista
 domo pma pars ponitur in casu z secunda
 pbatur qz da tu o^m tu potes eē omnis hō
 existens in ista domo z arguitur hoc eē fal
 sum qz sequitur tu potes eē omnis hō exi
 stens in ista domo sed for. potest esse hō exi
 stens in ista domo igitur tu potes eē for. cō
 sequens falsum igitur z añs z non pro mi
 nori igitur p maiori. Tertia cōclusio est
 ista. hec consequentia non valet albus erit
 non albus igitur non albus erit albus qz
 añs e verum z consequens falsum pbatur z
 pono qd vna res alba erit nigra continue
 post hoc isto posito ista est vera albus erit
 non albus quia albus continue erit nigz
 vt ponit casus z qd pñs sit falsum. pbatur
 quia illud pñs significat qd id qd nō e vñ
 erit albus erit albū vbi illa negatio cadat
 super toto disuncto qd implicat contradi

tionem quia sensus est qd id qd nec est nec
erit album erit albu. Et si dicitur qd illa con
sequencia valet quia est conuersio simplex
dicitur quod non est conuersio simplex quia
non seruatur eadem appellatio sed sua con
uertens erit hec quod erit non album et vel
erit album. **Quarta conclusio** ista 2^a no
valet non rex est filius tuus igitur modo rex
potest esse filius tuus pater vt precedens.
Quinta 2ª proponem impossibilem tu
concessisti bene rñ. et tamen tu non concessi
sti impossibilem proponem bene rñ. pbat
posito quod heri concessisti istam homo est
asinus que significabat deum esse nunc tamē
significat hominem esse asinum tunc pater
prima pars quia istam concessisti bene rñ.
et hec est vel fuit ppositio impossibilis igitur
re. Secunda pars etiam patet quia tu nō
concessisti bene reponendo pponem ipossi
bilem p tempore pro quo concessisti eam.
Item conceditur quod carnes erudas co
medisti et tñ tu nō comedisti carnes erudas.
Item conceditur quod hec ppositio que est
falsa ter me negabis dicia fuit a deo et tamē
deus non dixit istam ppositionem falsam
patet prima pars quia hec fuit dicia a deo
et hec est vel fuit hec ppositio falsa qz est falsa
igitur re. Secunda pars etiam patet quia
non dixit deus illaz p tempore p quo erat
falsa. **Sexta** 2ª premissum a deo potest esse
falsum. Et tñ premissum a deo non erit falsū
patet secūda pars et pma pbat sic quod
libet istoz potest esse falsum demonstratis istis
Ego diligam Johannem ego non diligam
Johānem sed alter istoz est premissum a deo
igitur premissum a deo potest esse falsum 2^a
tenet cum maiori. exponendo illam ex quo
ego sum libere voluntatis et minor pbat
Omne verum est premissum a deo alterum
istorum est verum igitur alterum istorum
est premissum a deo consequentia tenet cum
maiori et minor patet quia ista sunt contra
dictoria. **Septima conclusio** id quod est
non premissum a deo potest esse premissum a
deo probatur quodlibet istoz potest esse pre
missum a deo demonstratis illis contradicto
ris. Sed aliquod istoz est aliquid quod est nō
premissum a deo. igitur aliquid quod est nō

premissum a deo potest esse premissum a deo 2^a
tenet cum minori quia vnum istorum est
falsum. et maior probatur Omne quod po
test esse verum potest esse premissum a deo sz
quodlibet istorum potest esse verum. ex quo
sum liberi arbitrij igitur quodlibet istoruz
potest esse premissum a deo non tamen conce
ditur quod non premissum a deo potest esse
premissum a deo sicut non conceditur quod
non album erit album.

Aliterius sunt ponende quedam pe
titiones prima An ista sit vera de
us dixit falsum rñ. quod sic quia
ista non plus significat quaz quod deus di
xit illud quod fuit falsum pro tempore pro
quo dixit illud quod est verum. Nam deus
dixit duo contradictoria simul igitur dixit
falsum consequentia tenet et antecedens p
batur quia genesis sexto capitulo dixit ista
negatiuam. Non permanebit spiritus me
us in homine in eternum quam non po
tuit proferre nisi proferret suam contradi
ctoriam affirmatiuam que est pars illius
negatiue. scilicet istam permanebit spiritus
meus re. Sed tu dices ego bene video qd
dixit falsum sed volebat quod nos credere
mus oppositum illius falsi Ideo peto vlti
mus an deus dixerit falsum et id nobis ma
nifestauerit pro vero volendo quod assenti
remus illi falso quamuis illi ipse non assen
tiretur. **Responsio** denit salua veritate quod vi
detur quod sic quia Jone capitulo. Deus
dixit istam cathegoricaz minuitis scilicet
hinc ad quadraginta dies minuiue subuer
retur que fuit falsa pro tempore prolationis
et illi tenuerunt tam pro vera et eam Jonas
de intentione dei predicauit pro vera forte
dicitur quod deus bene dixit illam cathe
goricam sed ipse intellexit illam conditio
naliter et sic non voluit eos assentiri falso.
Istud tamen non soluit quia bene scimus
quod deus intellexit conditionaliter et non
fuit deceptus Sed tamen eam illis dixit ca
thegorice et voluit illos intelligere cathe
gorice et non conditionaliter ex quo nullus
dedit signū qd intellexerit pditionali. An
arguitur sic ipse dixit illā falsam cathe. et p
nullū signū aut reuelationē notificauit min
d 2

niniuitis quod ipse scelleret hypothetice
 igitur dixit illud falsum et voluit niniui-
 tas illi assentiri. p. vero licet ipse illi si assen-
 tiretur et confirmaretur quod si tu dicis quod illaz
 quaz deus dixit tibi categorice intellexit
 conditionaliter et voluit non intelligere condi-
 tionaliter. Tunc a simili haberes dubitare
 de omni propositione dicta a deo categorice
 rice an intellexerit illam conditionaliter et vo-
 luerit nos illaz intelligere conditionaliter
 quod non est dicendum. Sed ad primum illorum
 forte diceret aliquis quod deus per signum esse
 dit niniuitis quod ipse intellexerit conditiona-
 liter quod niniue non est subuersa et ad confirma-
 tionem dicitur quod non sequitur quod ego habe-
 rem dubitare de omni propositione cathe-
 gorice dicta a deo quod non apparet oppositum
 dicti sicut apparuit niniuitis. sed istud adhuc
 non soluit quod signo tempus in quo dixit deus
 illa niniuitis et signo illa in quo dedit signum
 in oppositum et sequitur quod ad minus voluit
 niniuitas per tempus medium credere illud fal-
 sum. Item stat confirmatio superior. scilicet quod ha-
 beo a simili dubitare de omni propositione di-
 cta categorice. An deus voluerit quod intel-
 leret illam conditionaliter quod licet non dede-
 rit nobis signum in oppositum tamen habeo dubi-
 tare an in futurum sit daturus nobis signum
 in oppositum ideo mihi videtur quod ista sit co-
 cedenda deus dixit falsum volens nos cre-
 dere illud pro vero. ¶ Sed contra hoc ar-
 guitur foris argumento. sic si deus dixit fal-
 sum volens et. sicut ergo dixit hoc ex igno-
 rantia quod crederet illud esse verum aut ex sci-
 entia. Si primum igitur est ignorans veritatem.
 Si secundum igitur est mentitus probo con-
 sequentiam quia omne dicens falsum alicui
 pro vero et credens eius oppositum mentitur
 illi sed deus dixit falsum pro vero et oppositum
 credidit igitur est mentitus. ¶ Ad istud res-
 pondetur quod aliquis mentiri est duobus modis: pro-
 prie et in proprie ille mentitur proprie quod unum
 dicit et aliud sentit volens quod illud quod dicit
 teneatur pro vero et hoc facit cum intentione no-
 cendi aut decipiendi illum cui mentitur absque
 causa et iniuste et hoc dicimus de proditori-
 bus ille vero mentitur in proprie qui unum di-
 cit et aliud sentit sed hoc quacumque intentione
 faciat si facit iniuste sicut coiter facit pro

dicentes fabulas filijs ut per illas filijs redu-
 cantur ad vitam rectam isto stante dicitur quod
 oportet unum istorum concedere. scilicet vel quod deus
 non scit omnia et decipitur aut quod potest facere
 preteritum non esse preteritum vel quod mentitur
 et niniuitis. Quorum primum non videtur dice-
 dum secundum etiam licet non implicet contradi-
 ctionem quod est pure negatiuum mihi non vide-
 tur verum quia tunc posset facere christum non
 fuisse crucifixum. Tertium forte videtur ponen-
 dum capiendum mentiri secundo modo et non
 primo de quo tamen nihil dico assertiue sed
 argumentum me ad hoc cogat. Secunda pe-
 titio. An posito quod voles sor. esse sacerdotem
 et voles cum percutere sequatur quod tu voles
 percutere sacerdotem. Et videbitur quod sic quia
 illa non videtur aliud significare nisi. quod se-
 cundum dicta et secundum magistrum argumen-
 to. xxxviii. primi dubij id non sequitur quia
 posito quod voles percutere cras sor. et velis
 post cras ipsum esse sacerdotem et non per-
 cutere ipsum est antecedens verum et conse-
 quens falsum quia consequens significat
 quod non solum tu voles percutere sor. vo-
 lendo quod sit sacerdos sed tu voles percu-
 tere sor. volendo quod sit sacerdos pro eo
 tempore adequate pro quo voles eum per-
 cutere quod est falsum. ¶ Tertia petitio an
 ista sit vera si animal significat hominem
 respondetur quod non quia ista propositio
 propter appellationem rationis facta et si
 significat super illo termino hominem de-
 notat quod si animal significat hominem
 per illum terminum homo quod est falsum. Ideo
 haberes concedere quod si animal non si-
 gnificat hominem nec substantiam nec asi-
 num nec sortem sed bene hominem substan-
 tiam asinum et sortem significat. nec suppo-
 nit pro sor. aut asino aut homine sed pro sor.
 asino et homine supponit. Unde soluz si ho-
 mo significat hominem et si animal signifi-
 cat animal et si sor. significat sor. et si omnis
 homo omem hominem si tamen quicque dici-
 mus omem facimus ubi materia non petit dif-
 ficultatem.

Tractatus consequentiarum.

Consequentia rec. Circa definitio-
 nem est sciendum quod si consequen-
 tia potest dupliciter accipi uno mo-

do formaliter & sic non est nisi quedam operatio intellectus per quam intellectus infert unam propositionem ex alia siue bene inferat siue male. Et unum synonymum cum illa. & sic p^a in voce nihil aliud est quam li ergo vel igitur in mente aut est talis operatio & sic sp^a est unum in complexum & terminus simpliciter materialiter & sic p^antia est quedam propositio hypothetica rationalis pro qua habetur per conditionem & isto modo non est unum simplex sed complexum & similiter dicatur de li illatio quod eisdem modis accipitur. Tunc ad propositum reducendo dicitur quod cum magister describit p^antiam describit p^antiam secundo modo & sic li p^antia est terminus secundum de significas veras p^antias & habet duo significata & non diffinitur pro se aut sibi simili sed pro suis significatis personalibus. Et si peritur in quo differt p^antia primo modo a p^antia secundo modo dicta r^an. quod differt sicut pars a toto quia p^antia primo modo est sola nota illationis sed secundo modo est aggregatum ex nota & ante & p^antia. Circa diffinitionem nota quod intelligitur sic p^antia est illatio. i. propositio quedam illationis consequentis ex antecedente. s. habens notam illationis per quam aut per seculum synonymam inferitur ab intellectu vel sensu p^antis ex antecedente sed secundo modo intelligitur diffinitio sic consequentia est illatio. i. nota illationis per quam aut secundum synonymam inferitur p^antis ex ante que nota est coniunctio habens officium uniendi & confundendi confusum tantum immobiliter. ¶ Sed contra istam diffinitionem arguitur quia subordinetur li a huic tu es igitur tu es. Tunc li a est consequentia & tamen sibi non inferitur consequens r^an. ut supra pluries est responsum. ¶ Prima divisio consequentiarum. Circa divisionem nota quod consequentia dividitur in bonam & malam divisionem logicalem ut supra consequentia bona dicitur quod est illa cuius oppositum consequentis est aptum repugnare antecedenti vel est illa que subordinatur uni tali mala autem est illa in qua oppositum consequentis stante sua significatione stat cum antecedente. i. non est aptum repugnare antecedenti nisi subordinari uni tali. ¶ Secunda

divisio circa diffinitiones secunde divisionis dicat sic consequentia bona & formalis est illa in qua o^mnⁱs p^antis formaliter repugnat antecedenti. i. est aptum cum antecedente facere copulationem implicantem contradictionem. Que contradictio resultat merito antea & oppositi contra collectivum exemplum dicam⁹ quod ista est formalis Tu es homo igitur tu es animal quia ista copulatio facta ex antecedente & opposito consequentis. s. tu es homo & tu non es animal implicat contradictionem que contradictio resultat merito utriusque partis & non merito unius tantum ut patet quia nulla illarum de se implicat. Consequentia autem bona & materialis est illa que est bona sed o^mnⁱs consequentis cum antecedente non inferit contradictionem resultantem merito utriusque ex^m tu es & tu non es igitur tu es illa consequentia est bona & materialis & non formalis quia licet ex opposito consequentis cum antecedente sequatur contradictio quia sequitur te esse & te non esse hoc tamen non est merito antecedentis & oppositi consequentis sed merito antecedentis tantum. ¶ Tertia divisio consequentiarum r^an. Circa istam divisionem intellige diffinitiones sic consequentia bona de forma est illa cuius quilibet r^an. i. est illa que est bona & formalis & quilibet sibi similis in forma etiam est bona & formalis. Sed dices quid est forma consequentis dicitur quod est modus arguendi generalis iam inuentus a logicis s^m quem fit consequentia bona & formalis exemplum dicimus quod ista est bona & de forma homo est igitur animal est quia bona est & formalis & quilibet similis illi secundum illud modum arguendi est bona & formalis Consequentia autem bona de materia est illa que est bona & formalis non tamen quilibet sibi similis in forma est bona & formaliter exemplum ista tantum pater est igitur non tantum pater est est bona & for. & non de forma Quia illa que est sibi similis. s. tantum deus est igitur non tantum deus est non est bona & formalis licet sit bona & materialis ex quo antecedens est impossibile Sed hic est dubitatio an ista sit de forma animal est igitur omne animal est & videtur quod sic quia ista est bona & quilibet sibi similis in forma est bona quia quilibet an

qua arguetur a particulari ad vniuersales
in secundo adiacente valebit rñ. qđ ista iā
non est de forma: qđ iam non tenet rñe ali
cuius forme seu modi arguendi inuenti 7
nominati in logica qđ nō dāz composita ta
lis regula in logica ab indefinita ad suam
vniuersales de secundo adiacente valet 2^a
sed ista generalis a particulari vel indefini
ta ad suā vniuersalem nō valet 2^a si tñ illa
regula prior esset inuenta credo quod ista
7 multe alie que non sunt bone de forma es
sent bone 7 de forma.

Capitulum de regulis generalibus.
Dumal' pñtie 2c. hic sunt due peti
tões pma an regule generales hic
posite a magistro cōueniant tantū
consequentie bone 7 formali an omni con
sequentie bone. rñ. qđ iste regule hic posite
cōueniunt oī consequentie bone sed. xliij.
regule posite a strodo nō cōueniunt oēs ei
psequentie vt patet de ista regula si psequen
tia ē bona 7 añs est pure negatiuū pñs nō
est pure affirmatiuū quia ista tñ competit
consequentie formali qđ huius materialis
ocuo nō est igitur tu es antecedens est pure
negatiuū 7 cōsequens pure affirmatiuū
Secunda petitiō an possit esse qđ for. ima
ginetur se esse 7 se non ēē. rñ. qđ sic qđ intel
ligendo istam copulatiuam for. ē 7 for. nō
est quam ipse negat imaginatur se esse 7 se
non esse sed bene verum est qđ non potest
esse qđ assentiatur se esse 7 se non esse.

Cap^m primū de regulis pñcularib⁹.
Hic sequitur particulares 2c. In
isto capitulo magister ponit sex re
gulas quarūz secunda habet tres
partes vt videre potes in textu. Iste autēz
regule sic se habent quod sexta sequitur ex
prima quarta ex secunda quinta ex tertia
probantur hęc oīa supposito hoc fundamē
to quod terminus cois non distributus in
vno contradictoriōz distribuitur in alio 7
conuerso. isto stante probatur primo qđ
sexta sequitur ex prima nam si ab inferiori
ad suum superius affirmatiue 7 sine cōfusi
one semper valet consequentia vt dicit pri
ma regula igitur arguendo a pñdictorio
consequentis ad contradictoriū antee
7 dentis semper valebit consequentia. s; ar

guendo a contradictorio consequentis illi
us consequentie ad contradictoriū ante
cedentis arguitur a superiori distributiue
affirmatiue 7 mobilitate ad suum inferius
per suppositum factum 7 sic arguitur secun
dum sextam regulam igitur sexta regula ē
vera 7 sequitur ex prima. Sed accipe exem
plum si ista consequentia homo currit igit
animal currit que est secundum primā re
gulam v; igitur etiam ista que est a cōtra
dictorio consequentis ad contradictoriū
antēis valebit. s. nullum animal currit igit
nullus homo currit: 7 hęc est secundum sex
tam regulam igitur sexta regula sequit
ex prima. Secundo probat^r qđ quarta sequitur
ex secunda nam si ab inferiori ad suum su
perius distributiue siue affirmatiue siue ne
gatiue non valet consequentia vt dicit secu
da regula igitur etiam arguendo a contra
dictorio consequentis ad contradictoriū
antēis non valet cōsequentia sed taliter ar
guendo arguitur a superiori non distributo
ad suū inferius qđ dicit quarta regula nō
valere igitur quarta regula vera 7 sequit
ex secunda exemplum si non valet ista nul
lus homo currit igitur nullum animal cur
rit vt dicit secunda regula non v; etia; di
cendo animal currit igitur homo currit. vt
dicit quarta regula 7 sic quarta sequit
ex secunda. Tercio probatur quod quinta
regula sequitur ex tertia nam si ab inferiori
ad suū superius negatiue post posita sic qđ
termini non confundantur non valet cōse
quentia sine medio vt dicit tertia regula igit
tur etiam arguendo a contradictorio pñtis
ad contradictoriū antēis non valet 2^a s; sic
arguendo arguitur a superiori ad suū infe
rius distributiue 7 affirmatiue sine medio
vt dicit quinta regula igitur quinta regula
sequit ex tertia Sed contra aliquas istarū
regulaz arguit 7 primo pñra primā sic ista
2ª non valet. s. ista mobilia eque cito de
dant igit eque cito mouebunt 7 tamen ar
guis p primam regulā igit regula falsa p; 3
2^a cū minori 7 maior probat qđ descendat
duo mobilia de tecto vnum p lineaz rectā
puta p cordam arcus. 7 aliud p lineam cur
uam puta p lignum arcus 7 pono qđ sic de
secundam qđ eque cito erāt in terra tunc p;

qđ ista eque cito descendunt et tñ non eque
 velociter mouebunt qz illud qđ mouebit
 p arcum velocius mouebit ex quo maius
 spaciū describet. Secūdo arguit cōtra eādē
 sic nunquā potest argui ab inferiori ad su-
 um supius sine cōfusione igit regula sup-
 flua patet 2^a et añs pbatur et da ta o^m et sit
 qđ in ista hō currit igit aial currit et pbatur
 qđ arguit cōfuse tñ immobiliter qz nota rō-
 nis pfundit cōfuse tñ immobiliter terminos
 pcedentes vt patet supra igitur li bō et li al-
 stant immobiliter et igitur nō valet 2ª nec ar-
 guitur p regulam qđ fuit pbanduz. Tercio
 arguitur ptra secundam et tertiam regulā
 simul qz nō valet 2ª ista tñ substantia uō
 ē aliquid igitur tñ aliquid nō ē accēs et
 ois substantia ē accidens et tñ arguitur p re-
 gulas igitur ambe regule false patet 2^a cū
 maiori qz añs illius consequentie ē vcz et
 2^a nō falsum ex quo secunda eius exponēs
 ē falsa vt patet. s. quodl3 nō atqđ ē accēs
 minor autem pbatur qz hic arguitur ab in-
 feriori ad suum supius cōfuse tñ mobiliter
 et ita arguit p secundam regulā arguitur
 etiam ab inferiori ad suū supius negatiōe
 post posita cum debito medio vt patet et sic
 arguitur p ter iam. Et ad ista rñ. ad pūmū
 dicit quod non arguitur p regulam quia li
 eque velociter includit negationem et sic ar-
 guitur negatiue: vnde est ac si ego arguerē
 sic ista mobilia descendunt et non descendet
 vnum velocius alio: igit ista mouebuntur
 et non mouebuntur vñ velocius alio vbi p3
 quod non arguitur p regulam: Ad secun-
 dum dicitur quod in veritate nunquam ar-
 guitur ab inferiori et. quin arguitur cōfusi-
 se tñ immobiliter et sic regula de virtute ser-
 monis ē vana tñ ipsa intelligit sic qđ argu-
 endo ab inferiori affirmatiue sine pfusione et
 hoc i ordine ad categoricā ad suū supius
 valet 2^a. et sic negat qđ nō possit argui p re-
 gulas et dicitur qđ i exēplo dato arguitur p
 regulā qz li bō et li aial i ordine ad categori-
 cā stāt determinate. Et si dī igitur idēz ter-
 minus staret pfuse tñ mobiliter et determina-
 te. dicitur qđ si est incōueniēs in ordine ad
 diuersas ppōnes. Et si dicitur igitur sub il-
 lo licet descendere et nō licet descendere qđ ē cō-
 tra dictio. rñ. qđ absolute sub li bō l3 descē-

dere et negatur ista 2^a li hō stat cōfuse tñ i
 mobiliter currit sub eo nō licet descendere. Sed
 solum sequitur qđ in ordine ad talem pposi-
 tionem nō licet descendere cuz quo tñ stat qđ
 in ordine ad aliā liceat descendere et sic intelli-
 gi debet diffinitiones suppositum in qbus
 dicitur non licet descendere. Et ad 3^m rñ. se-
 cundum Paulum in obiectionibus et secū-
 dum. p. m. in capitulo exclusiuay quod
 argumentum cōcludit sed secunda regula
 debet intelligi sic ab inferiori ad suum supi-
 us cōfuse tñ mobiliter et mere affirmatiue
 valet 2^a. Tercia vero sic ab inferiori ad suū
 supius negatione post posita stāt inferiori
 et supiori determinate aut discrete valet 2^a.
 et sic argumentum nō ibit ptra regulas qz nō
 arguitur secundum regulas sic intellectas vt
 p3. Sed hic sunt due penitēdes. pma qđ est
 dicere. valet 2^a et si valet 2^a rñ. qđ qñ poni-
 tur regula affirmatiua sensus est qđ v3 de
 forma. i. qđ qñ v3 qñ autē ponitur regula
 negatiua sensus ē qđ nō v3 de forma. i. nō
 qñ v3 Secunda petitio ē ista siqz negaret
 mihi istā regulā magistri. s. ab inferiori ad
 suū supius pfuse tñ mobiliter et affirmatiue
 valet consequentia. quomodo pbarēz sibi
 rñ. qđ ista regula ē necessāria. et p istam fuz
 motus supra ad dicēdum qđ casale dictio-
 nis reduplicatiue stat cōfuse tñ immobiliter.
 Siquis tamen negaret illam probatur sic
 omnis psequentia qz sic se hēt qđ ex cōtradi-
 ctorio pñtis sequitur de forma pcontradictoriuz
 añtis ē bona de forma sed illa i qz arguitur
 ab inferiori ad suū supius affirmatiue et pfu-
 se tñ mobiliter ē huiusmodi igitur ipsa ē bōa
 de forma p3 2^a cū maiori et minor pbatur
 sic cuiuslibet pñtis in qua arguitur a supi-
 ori distributo mobiliter et negatiue ad suū
 inferius consequēs sequitur formaliter ex
 antecedente vt dicit sexta regula sed omnis
 consequentia in qua arguitur ex oppositō
 consequentis ad oppositum antecedentis
 alicuius consequentie in qua argnebatur
 ab inferiori ad suum supius cōfuse tantū
 mobiliter et affirmatiue sic se habet quod i
 ea arguitur a superiori distributo mobiliter
 et negatiue ad suū inferius igitur quolibet
 talis sic se hēt qđ in ea pñtis sequitur formaliter
 ex antecedente qđ fuit pbādū et breuiter quā

negat istā regulā habet negare sextam ex
q̄ ista sequit̄ 7 secūda ex qua sequit̄ sexta.

Secundum capitulum.

Secundū reglę quaz p̄ma ē 1^a ab vli 7c.
que pbat sic qz si n̄ da o^m. s. qd ab viuerfa
li ad pticularē n̄ valz p^a 7 sequit̄ qd stabit
o^m psequens cū ante 7 ita poterit esse qd
duo p̄traria sint simul 7a qd ē f^m. **Secū**
da regula est ista **Ap̄ticulari** 7c. q̄ pbat sic
qz da tu o^m. s. qd a pticulari ad vniuersā
lem sit bona p^a 7 sequitur qd in nulla tali
stabit o^m p̄ntio cū ante 7 sic n̄ possit ēē qd
essent duo subcōtraria siml^r vera qd ē f^m
3^a reglā ē ista. ab vli affirmatiua ad singu
lares cū medio valet p^a. pbat̄ sic oīa cō
sequētia q̄ tenet p^a 3^m modū p̄me figure ē
bōa sed ista que ē sū istā reglām ē huius
modi igitur 7c. p^a 3^a cūz maiori 7 minor
p^a in exēplo nā ista ē indarj oīs hō est ani
mal. 7 iste ē hō igitur iste est animal. 7 ita
de alijs dicatur. **Quarta regula** est ista
ab viuerfali negatiua ad singulares v^z p^a
pbat̄ qz ex opposito p̄ntis sequit̄ o^m a n̄
tia f^m p̄maz reglā p̄mi capituli ex^m qz
v^z ista psequētia de forma iste homo cur
rit igitur hō currit v^z etiāz ep^o nullus hō
currit iste hō si currit quod fuit pbandum
Quita 7. vi. reglā satis patet itelligēti.

Capitulum tertium.

Oppositioibus nō quātis 7c. In
hoc capitulo ponūt̄ septē regule
p̄ma ab exclusiua affirmatiua ad
v^z 7c. v^z p^a 7 ep^o vt tñ animal ē homo
igitur omnis hō ē animal 7 ep^o ista reglā
probat̄ dupliciter p̄mo qz ibi arguitur
p̄ cōuersionē simplicē vt p^a supra. Secun
do qz exponētes vli inferūt p̄ p̄uersiōem
simplicē illas exclusiue 7 ep^o p̄o bat̄ qz
exponētes istius quilibz hō ē rōlis sunt iste
hō est rationalis 7 nullus hō est n̄ rationa
lis q̄ si cōuertāt̄ simplr erunt exponētes
istius tñ rōle est hō. 7 si dicatur quod ex
ponentes istius vli n̄ sunt bñ sumptē dī
atur quod sic qz ille cōuertūt̄ cū exponē
tibz pauli vel sunt illis meliores vt pate
bit in capitulo de vlibus. **Secunda regula**
ab exceptiua 7c. ista regula pbat̄ p hoc
mediūz p̄pō vniuersaliū vt ista omnis hō

est rōlis inferit p̄ regulā pbat̄ istā exclusi
uam tñ rationale est homo cuius exclusiue
affirmatiue exponētes cōuertuntur cum
exponētibz huius exceptiue negatiue. s.
nihil p̄ter rationale est hō igitur iste tres p
posuones se inferunt de forma. **Tertia**
7 quarta reglā probāt̄ exp̄batiōib⁹ re
gulaz p̄mi capituli vt patet. **Quita ve**
ro 7 sexta satis patet. **Septima regula**
Al termino stāte 7c. ratio istius regule ē qz
dato opposito sequit̄ quod sub eodē termi
no lz descēdere 7 n̄ licet descēdere vt p^a in
tuenti. Contra istas regulas arguit magis
ster in obiectionib⁹ bonis argumētis q̄ tu
vide Arguitur tamē p̄tra p̄mā sic ista cōse
quētia n̄ valet omne albū erit albū igitur
tātum albū erit albū. 7 tamē arguitur per
regulā igitur regula f^m p^a 3ª cum maiori 7
maior probatur qz aīa ē vep vt p^a 7 p̄ns
f^m quod probatur nigrū erit albū igitur n̄
albū erit albū 7 ita n̄ tñ albū erit albū p^a
p^a ab inferiori ad suū superius affirmatiue
7c. 7 aīa est verum igitur 7 p̄ns. **Secūdo**
sic ista cōsequētia n̄ v^z cuiuslz hoīs est asi
nuū igitur tñ asinus ē hoīs. 7 tñ arguitur
p̄ regulā. igitur regula f^m p^a psequētia cūz
minori 7 maior probatur qz posito qd qui
libet hō habeat asinū 7 caprā aīa ē vep 7
p̄ns f^m vt p^a. **Tertio** sic ista cōsequētia
n̄ v^z oīs poplā currit igitur tñ currens ē
poplā 7 tñ arguitur p̄ regulam igitur regu
la falsa patet psequētia cū minori 7 maior
probat̄ qz vbi oīs poplā currat ē aīa ve
rum vt p^a 7 p̄ns f^m cū p̄ma ei⁹ exponē
sit falsa. s. currens ē poplā qz nihil ē poplā
lz aliq̄ sint populus Quarto nō sequit̄ tñ
tria etiā curret igitur omne currens aut oīa
currēta sunt tria etiā 7 tñ arguitur p̄ regu
lam igitur 7c. p^a psequētia cūz minori 7
maior probatur qz vbi tria 7 n̄ p̄la etiā
currerent esset aīa vep vt p^a 7 p̄ns f^m qd
probat̄ qz suū o^m ē vep. s. aliq̄ currentia
n̄ sunt tria etiā qz ista nō sunt tria etiā de
mostratis duob⁹ illoz. 7 ista sunt aliq̄ cur
rēta igitur 7c. **Ad p^m dicat̄** dupl^r p̄mo
qd n̄ darguitur p̄ reglām secūdo dicat̄ qd
dato qd argueret̄ p̄ regulaz p̄ns ē vep qd
nō arguat̄ p̄ reglā patet qz si aībz qd est
apte p̄ti in vli stat appellatiōe p̄o eo qd erit

et non stat ampliatione pro eo quod vel erit et i
 exclusiva sic ideo et sic arguere omne albu
 erit albu igitur nisi quod erit albus est vel
 erit albu. Secundo dicitur quod dato quod ar
 guatur per regulam prius est verum. scilicet albu erit
 albu et negatur quod si albu erit albu quia ista
 propositio est in polis ut patet in applicationib⁹
 et patebit infra quia significat quod illud quod nec
 esset erit albu erit albu et generaliter omnis
 propositio affirmativa in qua subijcitur termi
 nus infinitus et predicatur terminus opposit⁹
 est impossibilis ut si papa potest esse papa si tu
 si esset es⁹ quia ista si est impossibilis papa erit
 si papa secundum opinionem eorum ponitur ampliano
 nem. Si quis tamen negaret ampliationem
 sicut fecit. p. m. d. habet dicere illa esse impossi
 bilem et cum probat quod illa sit vera non albu
 erit albu quia nigrum erit albu igitur si albus
 erit albu ab inferiori et c. Ad hoc potest tripli
 citer dici primo quod si arguitur per regulam
 quia arguitur cum termino includente negati
 onem. scilicet cum li si albu. Sed ista responsio esset
 nulla apud illu qui tenet quod li si albus sit
 vnus terminus. Secundo posset dici quod
 li si albu si est proprie superius ad li nigrum quia
 si est in primo nec est terminus simpliciter. Tertio
 posset dici secundum dicta eadem quod si arguitur per
 regulam quia mutat suppositum et ampliatio ideo et
 sic arguere nigrum erit albu igitur quod est
 vel erit si albu erit albu et tunc erit prius ve
 rum ex quo tunc si sequitur quod si album erit
 albu ut patet intelligenti dicta in ampliationi
 bus. Ad secundum ut dicit magister quod
 dam dicunt quod regula non tenet in obli
 quis sed ista solutio est grossa si aduertras pro
 batorem regule ideo dicas aliter. scilicet quod non
 arguitur per regulam quia si sit de subiecto predi
 catum sed oportet sic arguere reducendo ad
 rectum quodlibet hoc est ens cuius est asinus igitur
 tantum ens cuius est asinus est homo. et est an
 tecedens et consequens verum in casu. Ad
 tertium negatur quod arguatur per regulam
 quia li currens a parte predicari cum sit ad
 iectiuum debet habere secus li populus pro
 substantiuo. et oportet sic arguere ois popu
 lus est currens igitur tantum populus cur
 rens est populus et erit antecedens et conse
 quens verum. Ad ultimum dicitur in
 tractatu de probationibus terminorum capitulo primo.

Quartum capitulum.
Denende sunt regule et c. Circa hoc
 capitulo nota quod terminorum quidam
 sunt pertinentes et quidam sunt im
 pertinentes. ipertinentes sunt illi quorum qui
 libet potest de alio affirmatiue verificari et
 negatiue ut li album et li dulce pertinentes.
 autem sunt illi qui sic se habent quod non
 quilibet potest de alio affirmatiue et negati
 ue verificari et isti sunt duplices quia vel sunt
 pertinentes disperati et tanquam inimici. Aut
 pertinentes sequela et tanquam amici si pri
 mum sunt illi quorum nullus potest de alio af
 firmatiue verificari sed tantum negatiue si
 cut li homo et li asinus. Si vero sint pertine
 tes sequela hoc dupliciter quia vel propositio
 in qua est vnus infert de forma propositi
 tionem in qua est alter et non econuerso vel
 infert aliam et econuerso si primum tunc
 illi se habent sicut superius et inferius ut li
 homo et li animal. Si secundum hoc du
 pliciter quia vel propositio vnus infert pro
 positionem alterius et econuerso mediante oi
 verbo vel solum mediante verbo substanti
 uo de presenti. Si primum illi dicuntur perti
 nentes conuertibiles ut li homo et li risibile
 Si secundum illi dicuntur pertinentes relati
 ui Et ex hoc patet titulus capituli. Sed
 contra regulas huius capituli et contra di
 cta arguitur primo probando quod li homo et
 li animal sunt ipertinentes cuius est di
 ctum quia illi duo termini sic se habent quod
 iam verificantur inuicem affirmatiue et pos
 sunt verificari negatiue. igitur sunt iperti
 nentes tenet consequentia cum maiori et mi
 nor probatur quia vbi nullus homo esset
 quilibet istarum esset vera nullus homo est
 animal nullum animal est homo ut patet
 Secundo arguitur contra primam regulam
 quia non sequitur homo est animal igitur
 asinus non est animal et tamen arguitur ab
 affirmatiua de li homo ad negatiua de li
 asinus qui termini sunt disperati igitur re
 gula falsa Item arguitur contra candelas quia
 non sequitur tu fuisti albus igitur tu non fu
 isti niger cum stet oppositum consequentis
 cum antecedente. Nec sequitur contigenter
 tu es homo igitur contingenter tu non es
 asinus quia antecedens est verum et conse

quens falsum vt patet exponendo et tamē
vtrobiq; arguitur per regulā igitur regula
falsa. ¶ Tertio arguitur p̄tra quartā regu
lam quia nō sequitur pater fuit igit filius
fuit et tamen arguitur p̄ regulā igitur regu
la falsa: tenet 2^a cuz minori et maior pbat
qz posito qd forti nunc primo sit natus fili
us et antecedens vep vt patet resoluendo et
p̄no 3^m Nec segtur pater albus ē igitur fi
lius alb⁹ est et tamen arguitur in secundo
adiacente igitur etc. ¶ Quarto arguitur
contra septimā regulā quia nō segtur hoc
non ē ens demonstrato poplo et hoc ē igit
hoc est non ens quia antecedens ē vep vt
pater et cōsequens implicat contradicō/
nez quia significat quod hoc ē aliqd quod
nō est ens quod implicat cū sequat igitur
hoc est aliquid et hoc nō ē ens per regulā et
relatiuō idē dicatur de ista hoc nō ē asinus et
hoc ē igitur hoc est si asinus qz antecedens
ē verum demonstrato poplo ut patet et conse
quens 3^m qz signat quod hoc est aliqd qd
nō est asinus quod est 3^m qz tunc poplo esset
aliqd. ¶ Ad ista respondetur ad primum
dicitur qd verbaliter pcludit qz illud quod
diximus quod termini impuientes sunt
illi q possunt verificari inuicē affirmatiue
et negatiue: intelligitur ipsis p aliquo sup
ponemibus sic qd eis aliqd cōrespondcat
in re et sic patet solutio. ¶ Ad secundū di
citur qd regula illa si est absolute vera sed
debet intelligi cū his limitationibus. scab
affirmatiua vnus desperati ad negatiua et
alterius apte pti de presenti et sine limitati
one v3 2^a et sic patet solutio argumentorū
contra istam qz in primo arguitur a pte su
biecti in secūdo arguitur de pterito. In ter
tio arguitur cū limitatione sed cum li p̄tin
gēt. ¶ Ad tertium p̄ncipale dicitur qd
regula si est absolute vera sz intelligitur sic
ab vno cōrelatiuorū simpliciter et solitarie
sumpto ad reliquū simpliciter sumptū de
p̄nti v3 2^a et sic p̄ solutio ad illas duas in
stantias. ¶ Ad vltimū dicitur qd nō ar
guitur p̄ regulā qz si arguit cū debito me
dio nec illud ē debitum mediū sz illud. scz
hoc ē aliquid seu hoc est ens que i casu cēt
3^m demonstrato poplo posse ē aliter si: di

ci qd illa minor ē 3^m. scilicet hoc ē demonstrato po
plo quia per li hoc in singulari non potest
demonstrari poplo quia populus non est
hoc sed hec et hanc responsionem credo cē
bonā. Sed ē specialis dubitatio cōtra sex
tam regulā an sit vera scilicet ab affir
matua de predicato infinito ad negatiua
de predicato finito est bona consequentia
et arguitur quod non quia ista consequen
tia non valet tu fuisti non sedens igitur tu
non fuisti sedens et tamen arguitur per re
gulam igitur regula falsa tenet consequen
tia cum minori et maior probatur quia po
sito quod heri fueris currens et ante heri se
dens esset antecedens verum scilicet tu fu
isti non sedens quia fuisti currens et conse
quens falsum vt patet. ¶ Ad hoc sunt tres
responsiones prima est bridani tertio phili
corum questione sexta et misini in questio
nibus peruenientias dicentium quod talis
regula non est vera non solum arguendo
de pterito vt probat argumentum imo
nec de futuro ant de p̄nti vnde dicit brida
nus quod non sequitur tu es non sedens
igitur tu non es sedens et ita stat oppositū
consequentis scilicet cum antecedente tu
es non sedens et tu es sedens secundū eū.
¶ Alij autem communiter dicūt quod ta
lis regula non est absolute vera vt probat
argumentum et dicunt quod de pterito et
de futuro regula non est bona sed bene de
presenti quod est contra bridanum. Unde
bene sequitur tu es si sedens igitur tu si es
sedens. Non tamen segtur tu fuisti si sedens
igitur tu si fuisti sedens et ita p̄cedūt quod
tu fuisti sedens et tu fuisti si sedens: Dicūt
tū quod de pterito et futuro regula tenebit
iungendo cōsequenti li pro tūc exēplū licet
si valeat tu fuisti si sedens igitur tu si fuisti
sedens valet tamen tu fuisti si sedens igit
pro tunc tu si fuisti sedens. ¶ 2° mo
dus respondendi dicit probabiliter regulā
tenere in omni tempore absqz li pro tunc et
dicit istā consequentiam esse bonā tu fuisti
si sedens igitur tu si fuisti sedens et probat
eoz qua probat a patebit i probatio alia
responsionum arguo igitur sic ista cōseque
tia tenet arguendo de primo ad vltimū

igitur est bona tenet consequentia et antequam /
dens probatur supponendo quod negatio /
infinitum terminum finitum qui est pre /
dicatum neget et remouet ipsum a subiecto /
eo modo quo inuenit istud suppositum pa /
tet a paulo pro parte in xxxvi. argumen /
to primi dubij et pro parte in sexto argumē /
to secundi dubij. Tunc arguatur sic tu fuisti /
non sedens igitur tu fuisti res que non fuit /
sedens et ultra tu fuisti res que non fuit se /
dens igitur tu fuisti res et illa non fuit sedens /
tenet consequentia. quia relatiuum est re /
solubile et ultra igitur tu fuisti res et illa res /
que fuit tu non fuit sedens tenet iterum co /
sequentia quia relatiuum illud replicat totā /
compositionem et ultra igitur res illa que tu /
fuisti non fuit sedens. Sed aliter uis forte /
negaret primam consequentiam scilicet tu /
fuisti non sedens igitur tu fuisti res que /
fuit sedens. Et dicitur quod ex illo anteceden /
te solum sequitur quod tu fuisti res que fu /
it non sedens ideo probatur consequentia /
sic in ista tu fuisti non sedens si non remo /
uet si sedens a subiecto eo modo quo inue /
nit in ista tu fuisti sedens per suppositum. Sed /
inuenit si sedens supponere pro omnibus /
preteritis igitur remouet ipsum a subiecto /
pro omnibus sedentibus preteritis et sic pa /
tet quod ista tu fuisti non sedens significat /
quod tu fuisti res que non fuit sedens sicut /
ista non album erit album significat quod /
illud quod non est nec erit album erit album /
ut patet supra in ampliationibus secundo /
reprobatur ista responsio quia ea data iur /
in infinitum quia ista responsio dicit quod /
ista tu fuisti non sedens significat quod tu /
fuisti res que fuit non sedens queratur ab /
ea ulterius quid significet ista secunda cum /
sit de consimili termino infinito et sic ibitur /
in infinitum et si quis velit tenere istam responsi /
onem quam credo esse bonam habet ut /
terius dicere quod quita regula non tenet /
de preterito nec de futuro quia non sequi /
tur tu fuisti iniustus igitur tu fuisti non ius /
tus: Sed oportet addere consequentiam si /
tunc et valebit consequentia.

Incipit tractatus de probationibus /
terminorum.

Qualiter propositiones etc. Circa istum /
tractatum sunt aliqua notanda /
primum est quod probare propositionem /
ut istam homo urrit. est ostendere eius /
veritatem improbare autem est ostendere /
eius falsitatem hoc autem potest duplici /
ter fieri quantum spectat ad propositum. scilicet /
vel generaliter vel specialiter. Si generali /
ter unus erit modus omnium. scilicet ut dicatur /
eius primum et adequatum significatum /
est verum igitur ipsa est vera vel est falsum /
igitur ipse est falsus si autem specialiter hoc /
fiet uno modoque infra dicendos. Secun /
do notandum quod titulus tractatus po /
test dupliciter intelligi uno modo sic inci /
pit tractatus de probationibus termino /
rum id est propositionum que termini sunt /
et vere probantur vel inprobantur ex quo /
sunt vere vel false. Alio modo intelli /
gitur sic de probationibus terminorum scilicet /
et in complexorum non quia termini in co /
plexi proprie probentur vel inprobantur ex /
quo non sunt veri vel falsi sed quia secun /
dum alium et alium terminum mediatum /
id est probabilem denominantem propo /
sitionem sumitur alia et alia propositionis p /
batio ut infra patet. Tertio notandum /
quod omnis propositio autem est mediate id /
est probabilis ut esset ista homo est asinus et /
homo est animal. vel in mediate id est im /
probabilis et est omnis illa et solum illa que /
est de verbo substantiuo aut de verbo po /
test personaliter sumptum cum pronomine /
demonstrativo ut hoc est. vel hoc potest esse. /
Si mediate autem est negatiua aut affirmati /
ua si primum probatur per affirmatiua. /
Si secundum hoc dupliciter quia autem est /
hypothetica aut categorica. Si hypo /
thetica iterum dupliciter quia autem est pro /
babilis categorice aut hypothetice. Si /
primum probatur secundum exigentiam /
primum termini mediati denominantis ip /
sam exemplum necessario tu es vel tu non /
es illa est hypothetica probabilis cathe /
gorice ratione de li necessario exponibili /
ter ut ista patet. Si pro sit hypothetice p /
babilis: autem est condicionalis aut copulati /
ua aut disiunctiua: Si pro al' pbal sic om

consequentis indicatiue sumptū ē aptum
natū repugnat aīti igit ipa ē ha. Si copu
latiua probatur sic quelz pars pncipalis ē
vera igitur ipsa ē vera. si disiunctiua probat
sic vna pars pncipalis ē vera igitur ipsa est
vera si autem ppo sit categorica probat
vno istorz modoz infra posito. s. aut reso
lubilitate aut expōibilitate aut officiabilitate
aut descriptibilitate: aut per casus veritas.
¶ Ultimo sunt notanda qdam facientia
ad ppositum infra p totum: p^m: pbatio p
pois semp debet incipere a pmo termino me
diato non a pmo finitum sed a primo ter
mino denominante. pponem ex^m pbatio
istius hoīem currere ē posse non debet icipe
a li hoīem sed a li possibile ex quo ista deno
minatur modalis s3 sensu cōposito. **¶** Se
cundo notandum quod omnis categori
ca affirmatiua de relatiuo referente aīis nō
confusum equiū copulatiue: ex^m ista ali
quid ē homo qd non est animal equiuale
bit aliquid est homo & id non est animal.
¶ Tertio notandum qd quando vnus no
men regitur ab alio & post ponitur ei & sunt
termini cōmunes si eis datur suppositio
ab aliquo tertio semp dabitur con similes
suppositio vtriusq; ex^m dicēdo quilibet asi
nus hoīs ē animal hoīs tam li hoīs quaz
li asinus stat distributiue & taz li hoīs quā
li animal stat confuse tantam dixi primo si
sint termini cōmunes pp istam & con simi
les quilibet asinus for. currit vbi li asinus
distribuitur & li for. non dixit secundo si di
ctio recta post ponat: qz si non: non o3 vt
si dicam cuiuslibet hoīs asinus currit stat
li hoīs distributiue & li asinus confuse tñ.
¶ Tertio dixi si eis datur suppositio a ter
tio qz in ista tu es differrens ab hoīe li dif
ferrens stat determinate & li hoīe distribu
tiue. **¶** Quarto notandum quod oīs pba
tio propositiōis bona debet reduci vltima
te ad resolutibiles & ad immediata.

¶ Capitulum de resolutionibus.

In capitulo resolutibiliz magister cla
re loquitur. **¶** Sed arguitur contra
ipsum & primo sic quelibet istaruz. s.
isti currunt homo ē homo. ē indefinita affir
matiua & tñ non sunt resolutibiles igitur con
tra cum patet psequencia cum maiori qz i

illis subicitur terminus communis sine si
gno ex quo li isti ē terminus cōmunis per
ipsum & minor probatur quia non videtur
quomodo pma habeat resolu quia ibi cēt
negatio. i. in vtilis repentio vt si dicat iste
ē homo & iste ē hō igitur hō ē hō. **¶** Secū
do arguitur sic iste & cō similes. s. iste hō al
bus incipit currere in hac demo tu es sunt
resolutibiles & tñ sunt de proncie demostra
tiuo singularis numeri igit ptra cum dicē
tem tales cē immediatas patet cōsequencia
cum minori & maior pbat qz dato quod
iste non resoluatur sequitur qd duo ptra
dictoria sunt simul falsa & probatur conse
quentia & capio istam iste homo albus in
currit currere & iste homo albus non in cur
rit currere que sunt contradictorie & dicas
qd prima nō probatur ratione de li iste hō
albus sed ratione de li in currit & arguitur
qd iste sunt simul vere & pono qd for. cur
rat currit & cucurrit & non sit albus sed i
mediate post erit albus tunc ista ē vera iste
hō alb? si in currit currere vt patet ex casu &
ista similiter cēt vera iste homo albus inci
pit currere probando ratione de li in currit
quia iste homo albus nunc nō currit & iste
homo albus immediate post hoc currit vt
patet igitur &c. **¶** Tertio arguitur ptra mo
dam resoluendi qz non sequitur hoc ē homo
demonstrando animal cōmune. & hoc est asi
nus igitur homo ē asinus. Item non sequi
tur hoc ē pater demonstrata diuina essentia
& hoc ē filius igitur pater ē filius quia ante
cedens in illis est verum & consequens fal
sum & tamen arguitur per resolutionem igit
tur &c. **¶** Quarto arguitur sic iste cōsequē
tie non valent hoc erit album demonstrato
vno nigro qd erit album & hoc ē vel erit si
album igitur non album erit album. Simi
liter hoc erit veruz demonstrata illa tu dor
mis & hoc est vel erit aliud a vero igitur ali
ud a vero erit verum & tamen arguitur se
cundum modum p^m Pauli igitur ille modus
est malus patet consequentia cum minori
& maior probatur quia antecedens in illis
est verum vt patet & consequens falsuz qd
probatur & capio oppositum istius non al
bum erit albi qd ē hoc nihil si albi erit al
bum & arguitur sic ista negatiua ē ha igit

illa affirmatiua p^a p³ p^a et a^{ns} probatur sic
 tñ albu^m crit albu^m igitur nihil non albu^m crit
 albu^m p³ p^a ite^m ab exposita ad exponentē
 et a^{ns} ē v^{er} igitur et p^{ns} qd a^{ns} sit verum
 probatur sic omne qd crit albu^m est vel crit
 albu^m igitur oñ albu^m crit albu^m p³ p^a ab vni
 uersali ad suā exclusiua^m et a^{ns} ē verum igi
 tur et p^{ns} simili mō arguitur de secunda p^a
 Idem etiā dicitur de istis hoc curret et hoc
 ē uel crit non currens igitur nō currens cur
 ret. iste potest esse rex et iste ē uel potest ēē rē
 rex igitur non rex potest ēē rex. ¶ Quinto
 arguitur sic ista p^a non u^z per istū habitum
 tu decipieris et iste habitus ē uel crit sciētia
 igitur per sciētiā tu decipieris et tñ arguit
 bñ magist^r igitur et p³ p^a cū miori et ma
 ior probatur q^z a^{ns} ē u^{er} et p^{ns} falsuz qd
 a^{ns} sit xum probatur et pono qd tu hēas i
 mente habitū istius p^opositionis sor. ē per
 quē credas firmiter qd sor. sit et pono qd te
 sic credente deus anichilabit sor. et sequitur
 qd a^{ns} ē uerum. s. per istū habitū tu decipi
 eris quia per istū quando sor. nō crit credes
 ip^suz cē et iste habitus ē uel crit sciētia q^a
 ē et qd p^{ns} sit falsuz etiā patet quia nemo
 per sciētiā decipietur ut patet. Ad p^m r^{ti}.
 qd non ē de intentione magist^r qd ois in
 definita sit resoluibilis ut probat argumen
 tum de illis duabus indefinitis assumptis
 dicitur tamen qd quelz istaz est mediata et
 probabilis prima. n. inferitur ex multis sin
 gularibus sic iste currit et iste currit et. igit
 isti currunt et secunda inferitur ex una singlⁱ
 sic iste ē hō igitur hō ē homo per illaz regu
 laz consequentiāz ab inferiori affirmatiue
 et. Ad secundā similiter dicitur qd non intrē
 dit magist^r qd omnis propositio in qua ē
 demonstratiua non sit resoluibilis sed qd
 ois ista in qua ē demonstratiua simpliciter
 seu solitarie sumptuz ut eē ista hoc ē unde
 quelibet istarum est resoluibilis talis homo
 currit iste homo albus in currit currere et in
 ista domo tu es prima eni sic resoluatur iste
 currit et iste ē talis homo igitur et. et secūda
 resoluatur sic iste incipit currere et iste ē uel i
 cipit ēē iste hō albus igit et. et tñ sic ibi tu
 es et ibi ē i hac domo igit i hac domo tu es.
 ¶ Ad tertium dicitur quod illa argumen
 ta petūt aliam difficultatem tamē pro nūc

dicitur quod iste modus resoluendi non ē
 generalis sed fallit in vno casu. s. quando
 per demonstratiuum demonstratur sicut ē
 in primo argumento vbi demonstratur ani
 mal cōmune quod est multa quia asinus et
 bos et. quorum vnum non ē aliud et simili
 ter in secundo argumento ubi demonstratur
 eēntia diuina. Et si quis uelit moduz gene
 ralē resoluendi inferat ex illis resoluētib⁹
 undē de li qd ē. Sicut dicamus hoc ē pater
 et hoc ē filius igitur illud qd ē pater ē fili⁹.
 ¶ Ad 4^m dicitur de intentione magist^r i.
 xxxvi. argumento primi dubij et Strodi in
 suis consequentijs qd ibi nō arguitur a re
 soluētib⁹ ad resolutam ideo non m^z si
 antecedens sit v^{er} et consequens falsuz v^{er}
 de resoluētes istius non albu^m crit albu^m
 sunt iste hoc crit albu^m. et hoc ē vel crit aliqd
 qd non ē vel crit albu^m vbi li non neget to
 tum disiunctuz. seu et hoc ē vel crit aliquid
 qd nec ē nec crit albu^m vbi secūda resoluēs
 semper ē falsa ¶ Pro declaratione autē bu⁹
 suppono qd nota negationis infinitans ter
 minum negat cum eo modo quo inuenit
 exemplū dicendo homo ē animal li hō stat
 pro eo qd ē solū ideo si dicam non homo ē
 aīal sensus crit aliquid qd non ē homo est
 animal. Similiter dicēdo hō crit alb⁹ stat
 li hō pro eo quod ē vel crit ideo dicēdo nō
 hō crit albus li nō negabit li hō eo modo
 quo inuenit āpliatuz et subordinat hūc ali
 quid quod nō ē vel ent hō ent albu^m vbi li nō
 neget disiunctū sic quod pueratur cum illo
 copulato de p^otibus oppositis. s. aliqd qd
 nec ē nec crit hō crit albu^m ¶ Ito stante patet
 quod ista propositio nō albu^m crit albu^m ex
 quo li albu^m stabat disiunctum pro eo qd est
 v^{er} crit et negat a tali negatiōe ē falsa et sen
 sus suus ē qd aliquid qd non est vel crit al
 bum seu qd nec ē nec crit albu^m crit albu^m
 et sue resoluētes erūt iste v^{er} patet supra hoc
 crit albu^m. et hoc ē vel crit aliquid qd nec
 est nec crit albu^m quarum secūda est falsa.
 Similiter dicitur de ista aliud a hō crit ve
 rum qd ipsa est falsa quia ex quo li aliud di
 stribuit li v^{er} eo modo quo inuenit et inue
 nit ip^sum ampliātum distribuit ip^sum am
 pliātum et sensus ē quod id quod ē vel crit
 aliud ab eo quod ē vel crit verum crit v^{er}

qđ est ^m et tunc p3 solutio argumenti quia
dicitur qđ illa n̄ bene resoluebatur supra
sz sic debet resolui hoc erit veruz et hoc est
vel erit aliud ab eo qđ ē vel erit veruz vbi
secunda exponens est falsa qz ex illa sequi
tur ^m sequitur. n. hoc vel erit aliud ab eo
qđ ē vel erit veruz demonstrara iya tu dox /
mis et hoc idem est vel erit veruz igitur hoc
erit aliud a se ipso. Similiter dicitur qđ ista
n̄ currens curret et nō rex pōt esse rex quod
iste sunt falsē et resolunt sic hoc curret et hoc
est vel erit aliqd quod n̄ est vel erit currens
igitur et. Similiter hoc pōt esse. rex et hoc
est vel potest ēē aliqd quod n̄ ē vel potest
esse rex seu qđ nec est nec potest esse rex igitur
et. vbi secunda exponēs semper est f^a.
Ad ultimum dicitur quod ista est vera per
habitu3 scientie perscientiaz aut per veri
tatem tu decipieris qz li scientiaz stat apli
atiue vnde qz idem habitus est pmo sciē
tia in isto casu et deinde error istud n̄ est in
pueniens n̄ tamen pceditur quod tu deci
pioris per sciētiā vt patet supra in appel
lationib⁹ quia ista significat quod tu deci
pioris per habitu3 qui erit scientia quādo
decipieris per illud qđ est falsuz vt p3 Sz
contra solutionē secundi argumenti et pira
modum probādi ibi positum arguitur for
ti argumento qz eo dato sequitur duo cōtra
dictoria ēē simul vera qđ pbat^r et capio
istas in hac domo tu es et i hac domo tu n̄
es et arguit sic ulti sunt simul vera dato isto
modo. et ista sunt contradictoria igitur et.
p3 psequētia cū minori qz puma ē singu
laris affirmatiua et secūda sua negatiua et
maior probatur supposito quod tu et plato
sit^r in hac domo. et quod qlibz locus pro
p^ras et etiam quilibz locus. cōmunis sit lo
cus isto stante p3 veritas p^rme. s. in hac do
mo tu es et secunda probat sic vbi plato est
tu n̄ es sz i hac domo plato ē igitur in hac
domo tu n̄ es p3 p^a ab inferiori ad suuz su
perius negationi postposita et cum debito
medio. vel sic et melius. ibi tu nō es. demō
strato loco p^rprio platonis et ibi est i hac do
mo igitur i hac domo tu n̄ es. Sz forte ne
gabitur ista vbi plato est tu n̄ es. qz dicitur
qđ vbi plato est tu es qz in hac domo vbi
plato est tu es ideo probatur ista sic i loco

in quo plato est tu n̄ es igitur vbi plato est
tu n̄ es p3 p^a qz li vbi n̄ significat nisi in lo
co in quo et añs probatur sic in loco p^rprio
in quo plato est tu n̄ es. Sed omnis lo
cus p^roprius in quo plato est ē locus igit
in loco in quo plato ē tu nō es. p3 psequē
tia ab inferiori ad suum superius negatiōe
postposita cum debito medio. Ad hoc
n̄. quod iste sunt simul vere vt probat ar
gumentū. Sed dicitur qđ n̄ sunt p^radictio
rie nisi apparenter. et cū dicitur quod vna ē
singularis affirmatiua et alia est sua nega
tiua et. possēt dici et bene qđ n̄ sunt singula
res nisi i voce aut in scripto tamen teneat
o^m et dicitur quod n̄ semp singularis affir
matiua et singularis negatiua sunt contra
dictorie sicut in p^roposito Sz tu dicēs vbi
erat hoc et vnde p^ro venit n̄. quod qñ per
subiectū singularis demonstratur vna res
habens ptes p^ro quaz qlibet vel multis
potest predicatum talis singularis veris /
cat de suo subiecto tūc singularis affirma
tiua et negatiua nō p^radiceant nisi negatio
p^rop^ratur toti. vnde qz ad hoc quod in hac
domo tu sis suffi it qđ in una qua vis pte
h⁹ dom⁹ tu sis et s^r ad hoc qđ i hac domo
n̄ sis sufficit qđ i vna pte h⁹ domus n̄ sis
hinc est qđ iste nō sunt p^radictorie sed be
ne iste erant p^radictorie i hac domo tu es.
et n̄ i hac domo tu es. S^r iste n̄ p^radiceūt
ibi tu es. et ibi tu n̄ es nec iste sup. a. plano
tu moueris et sup a plāo tu n̄ moueris nec
iste heri tu fuisti. et heri tu nō fuisti nec iste
tunc tu fuisti. et tunc tu n̄ fuisti demōstrato
vno tempore. similiter in. a. hora tu fuisti et
in. a. hora tu n̄ fuisti. sed in omnibus o3 p
ponere negationē. Sed aduerte quod n̄ de
bet cōcedi qđ per. a. horam tu fuisti. et p. a.
horā tu n̄ fuisti qz iste multuz differūt. s. p
a. horam tu fuisti et in a hora tu fuisti quia
ad hoc qđ p^rima sit vera requiritur qđ tu fue
ris p quālibet ptem a. hore sed ad hoc qđ
secūda sit vera sufficit quod in una pte vel
. o. intriseco illius tu fueris vnde pcedim⁹
cōmaniter quod. o. fuit in sua hora et tamē
nō fuit p suā horam Et bis poteris multa
p^rulera in ferre que tu p^rsidera. Sed hic
sunt. ij. p^retioñes puma quāta est ista isti
currunt Ad hoc sunt quattuor modi respō.

den di primus eodem qui dicit quod hec
est singularis contra quod potest argui mul-
tipliciter et primo sic subiectum istius pro-
positionis supponit pro multis et comuni-
ter igitur ista si est singularis p3 p3 et asis e notu
de Secundo sic nulli singulari potest p3 ad
distingui distributiuu sed isti p3 ad dill si
gnu distributiuu igitur ista si est singularis p3
p3 et asis pbat qz si p3 dicim? ois for.
currit et p3 dicimus omnes isti currunt.
Tertio et fortius sic si ista est singularis def-
inita indefinita et non poterit dari. ¶ Secun-
dus modus est quorundam dicentium qd
ista est vniuersalis contra quos arguitur du-
pliciter primo sic hic non subiecitur termi-
nus communis signo vniuersali determinat?
igitur ista non est vniuersalis patet conse-
quentia et antecedens est notum. Secundo
sic si ista sit vniuersalis quero qd sit sua fin?
singularis et sua indefinita vel particularis et
non poterit dari. ¶ Tertius modus respō-
dendi e magistri in obiectionibus dicentis
qd ista e indefinita quia omnis p3 p3 i qua
subiecitur terminus communis sine signo e
indefinita ista e huiusmodi igitur e indefini-
ta tenet p3 cum maiori et minori etia pater
quia pronomen pluralis numeri est termi-
nus communis. ¶ Contra hoc arguitur du-
pliciter primo sic si ista esset indefinita ipsa
posset habere particularem secum conuer-
ntibilem sed non habet neqz habere potest
igitur non e indefinita tenet p3 cum maiori
et minori probatur quia da tu oppositum. s.
quod habeat et assigna mihi illam. ¶ Se-
cundo arguitur sic si ista e indefinita sub-
iectum staret determinate et sub eo liceret de-
scendere disiective sed non licet igitur no
e indefinita patet p3 et antecedens e verum
igitur et consequens. ¶ Forte dicitur quod
licet descendere sic isti currunt et isti sunt ois
isti igitur iste currit vel iste currit et. ¶ Sz
contra quia ex hoc no sequitur quod liceat
descendere disiective et quod subiectum
illud stet determinate quia tunc dicim? qd
aliquis terminus stat determinate quando
sub eo licet descendere disiective et a con-
uerso ascendere vt patet supra sed hic licet
liceat descendere non tamen ascendere igitur
non stabit determinare tenet consequentia

cum maiori et minori probatur quia non se-
quitur iste currit vel iste currit et. igitur isti
currunt vt patet ¶ deo respōdetur aliter po-
nendo istam conclusionem. s. quod data p3
positio vel est simul singularis et indefinita
vel est nullius quantitatis cuius credo se-
cundum esse melius. pro cuius declaratio-
ne nota quod cum in mente no sint prono-
mina eo quod pronomen ponitur loco pro-
prij nominis secundum grammaticos ista
vocalis isti currunt no subordinatur huic
isti currunt aut huic quilibet istorum currit sed si
per li isti demonstratur for. et. populo ista su-
bordinatur vni categorice de subiecto eo /
putato facto ex duobus finis discretis puta
isti for. et p3o currit tunc probatur conclu-
sio sic ista isti currunt subordinatur huic for.
et p3o currit aut currunt sed ista vel est nul-
lius quantitatis aut simul in definita et sin-
gularis igitur appareratioe et ista patet co-
sequentia per supradicta et antecedens pro-
bat quia ista for. et plato currunt aut e hyp-
pothetica aut categorica: si primum pa-
ter quod non est alienius quantitatis si se-
cundum probatur quod est simul singula-
ris et indefinita quia subiectum istius. s. illa
copulata sunt simul terminis communis et
discretis capiendo terminum communem
et discretum i proprie sicut supra loquutus
sum igitur ista simul est singularis et indefi-
nita i proprie et sic patet conclusio. ¶ Et si di-
citur igitur subiectum simul stabit comu-
niter et discrete conceditur nam stabit comu-
niter quia p multis et discrete quia multis
suppositionibus discretis et ad argumenta
facientia contra hoc poteris rñ. ex distincti-
onibus habentis supra. ¶ Secunda peti-
tio an ista sit vera quando tu volas tu no
potest volare rñ. quod sic quia sua contra-
dictoria e f3. s. in omni tempore in quo tu
volas tu potest volare quia ex ea sequitur
quod in aliquo tempore i quo tu volas tu
potes volare tanquam a subalternante ad
subalternatam que est f3 vt patet cu ex ea
sequit qd i aliquo tpe tu volas et nullo tu po-
tes volas vt p3 supra i flautis et i principio
h3 tractat? et sic sequit qd tu volas no pceda-
tur qd ista fuit et a. et si iste sit dñe. chymie-
ra qd currit no mouet asinus qd e b3 non est

ratioalis. *scilicet* qui inspicite velociter currit si
mouetur. *et* sic in multis quibuslibet est pure
negatiua equalens vni diffinitive vt pz in
capitulo relatiuorum *et* nulla eorum est resoluibilis
sed probatur p suum contradictorium.

¶ Capitulum de vniuersalibus

Adiuersalis ppositio *et* c. In hoc ca
pitulo faciam quatuor pmo videbi
tur de modo pbandi. secundo de sup
poe terminorum. Tercio dubitatur contra
magistrum Quarto erunt petitiones. Quarta
tuz ad pimum nota quod veritas vel falsi
tas ppositionis vltis affirmatiue cognoscitur
p duas ppositiones que vocantur expONENTES
et ipsa vniuersalis exposita *et* modus pbandi
di expositorius. Iste autem exponentes de
bent esse huiusmodi. pma sit ppietas .i. to
residuum dempto signo vt huius qz hō ē
animal pma sit ista hō ē animal. Secunda
aut sit vna vltis negatiua in q sit li qnz an
li qn sit totū subiectū exponēde cū vno ter
mino transcendente *et* post li qn sit relatiuū
termini transcendētis *et* pdicatur exponen
de *et* breuiter li qn debet esse immediate post
subiectū *et* in mediate ante rlm vt dicatur
nihil ē hō qn illud sit animal. Quantum
ad secundum dico quod in exposita subiec
tuz stat distributiue mobiliter vt pz *et* pā
catur p fuisse tantū mobiliter qz sub eo licet
descendere sic omnis hō ē animal *et* ista sunt
omnia animalia igitur omnis hō ē hoc vel
hoc animal. psequens. n. ē vep *et* ē vna vniuer
salis affirmatiua habens sic exponi hō est
hoc vel hoc animal. q postea resoluit *et* re
ducitur ad in mediate: *et* nihil ē homo qn
illud sit hoc vel hoc animal omnibus dmo
stratis cuius veritas omē p p contradictorium
quod ē f. s. aliqd ē homo quod n est hoc
vel hoc animal ē. n. vna ppositio cuius p
ma resoluens ē f. s. hoc ē hō quod n ē hoc
vel hoc animal qz ista ē vna ppositio de
relatiuo equalēs huic hypothetice. s. hoc
ē homo *et* hoc n est hoc vel hoc animal q ē
falsa vt pz In pma expōente vt in ista hō
ē animal stant termini determinate *et* in se
cunda vt in ista nihil est hō qn illud sit ani
mal stat li ens inclusus in li nihil *et* omnes
termini pcedens li quin p fuisse distributiue
ppter vnā negationem. illi vero q sequit

li quin excepto relatiuo stant p fuisse tantū
mobiliter propter duas negatiōes media
te cadētes quorū secūda ē in li qn relatiuū
vero stat distributiue sicut li ens cuius est
ans ex quo ē in eadēz categorica cū illo
De vniuersali negatiua duo dicit pau
lus pmut qd ipsa probatur p p contradictori
um *et* hoc ē generaliter verum. Terciduz
qd probatur p singulares *et* hoc n est gene
raliter vep qz ista nlla chymera ē homo n
pōt sic pbari qz oz sic arguere nec ista chy
mera ē homo nec ista *et* c. iste sunt omnes
chymere igit *et* c. vbi minor est f. Et sic dici
tur quod ista minor potest aliter sumi. s. vt
dicat. *et* sic de Angulis. aut *et* n sunt plures
chymere scias quod hoc n ē vep *et* nulluz
ē debitus medius nisi illud. Quantum
ad tertium occurrūt ptra magistru tria du
bia pmut ē ptra modum pbandi vniuer
sales qz n videtur bonus *et* arguitur pmo
sic. nulla categorica debet probari p hyp
potheticas sed talis vniuersalis ē cathego
rica *et* probatur p hypotheticas secūdum
magistrum qz p vnā copulatiuā igit mo
dus probandi ē malus pz 2° cū minori
maior probatur q categorica ē pōr *et* no
tior hypothetica. Tercio arguit sic ar
guendo ab expōentib⁹ pauli ad expōitaz
n v3 2° igitur sius modus ē malus pz 2°
qz ab expōentibus ad expōitā debz vale
re psequētia *et* ans probat qz n sequitur for.
currit *et* nihil ē for. qn illud currat igit ois
for. currit. similiter nō sequitur tu curris *et* ni
hil ē tu qn illud currat igitur omnis tu cur
ris probatur qz si valēt ans eēt vep *et* p se
quēs nec vep nec f. qz eēt oratio in ppria
Tercio arguitur sic ab expōentib⁹ pau
li ad expōitaz n v3 2° igitur ille modus ē
malus pz 2° *et* ans probatur quia nō seq
uitur populus ē rome *et* nihil ē paulus quin
id sit rome igitur omnis populus est rome
qz psequēs ē falsus vt pz *et* ans est vep qd
probatur qz pma pars ē vera *et* secunda si
militer qz sius omē est f. s. aliqd ē popul⁹
quod n ē rome qz in veritate nihil ē popu
lus quia nulla substantia est populus *et* nul
lum accidēs ē populus licet multe substā
tie sint populus. Ad p^m rñ. quod ista p
positio ē distinguēda ppositio categori

ca ē prior: hyppothetica quia vel termini i
ista stant personaliter vel materialiter. si
personaliter ista propositio est falsa. quia
cuius prima resoluens est falsa. si ista est pri
or hyppothetica quia si hyppothetica itat
distributue a li prior: modo nulla est cathe
gorica que omni hyppothetica sit prior: vt
patet bene tamen est verum qd omnis ca
thegorica ē prior: hyppothetica cuius ipsa
est pars quia pars est prior suo toto et nun
quaz talis cathegorica probatur per suaz
hyppotheticam et hoc probat argumentuz
et hoc volunt doctores cum dicūt quod ca
thegorica est prior: hyppothetica. Si vero
termini stent materialr adhuc est ista disti
gnēda qz vel ista loqr de pōrtate tūmoꝝ
qst ad eē sic quod sit sensus quod ille ter
minus cathegorica quātum ad esse suum
est prior isto termino hyppothetica et sic p
positio est falsa vt prius vel loquitur d pri
oritate istorum terminorum personaliter
sumptorum quantum ad illationē et sic ista
propositio est vera cathegorica est prior hyp
pothetica quia sequitur hyppothetica est
igitur cathegorica est et non e conuerso et ta
lis propositio sic sumpta non est ad propo
situm. ¶ Ad secundam dicitur quod id ar
gumentum concludit et mihi videtur qd
iste exponentes non sint omnino sufficiē
tes ideo qd Petrus. ad. melius exposuit di
cens quod ista quilibet homo currit sic ex
ponitur homo currit et nullus homo est n
currēns igitur et. vbi in secunda exponen
te non ponit terminum transcendentē sicut
ponit Paulus ideo dicitur qd due expo
nētes superiores non iferunt istam omnis
fortes currit Sed istaz omne quod est for.
currit et quod ista omnis for. currit habent
inferri ex his for. currit et nullus for. est nō
currēns igitur omnis for. currit vbi patet
quod ita est in proprium antecedens sicut
consequens. ¶ Ad tertium dicitur qd cō
cludit de virtute sermonis. ideo nota quod
quando subiectum vniuersalis est dictio si
potens supponere pro re vna sicut sunt li
populus li domus li numerus et. tunc de
benius in secunda exponente ponere pro
subiecto terminum transcendentem in pli
secundum Paulum quo stante dicitur qd

ista omnis popl's est rome sic habet expo
ni populus est rome et nulla sunt popl's qn
illa sint rome igitur et. et tunc sicut conse
quens est falsum ita et antecedens pro mi
nor. ¶ Secundo principaliter dubitatur
circa propositiones concessas a Paulo. et
primo circa istam omnis homo vel asinus
est asinus quam concedit dato qd pars di
siuncti sit subiectam contra isto dato sequi
tur qd aliqua est ppositio cathegorica ve
ra habens ptm cuius tamen subiectum
et ptm non supponunt pro eodem conse
quens falsum arguitur et illud ex quo seq
tur et qd hoc sequatur probatur quia i illa
omnis homo vel asinus est asinus. ex par
te subiecti non est nisi li homo et ex parte p
dicati li asinus vt patet que sic significādo
non possunt supponere pro eodem Et si di
citur quod hoc non est in consequens con
tra in propositione affirmatiua vera et po
testatum verificatur de subiecto et non pro
illo Sed pro significato vt patet igit oport
et subiectum et ptm supponere pro eodē
¶ Secundo arguitur quod iste concessa a
Paulo sunt falsae. s. omne qd fuit est et om
ne qd erit est quia sequitur omne qd fuit ē
adam fuit igitur adaz ē similiter omne qd
erit est: antix? erit igitur antichristus ē con
sequens falsum igitur et antecedens et non
minor igitur maior. ¶ Tertio arguit con
tra istam concessam: omne qd non poterit
nec potuit esse ē quia apud i polis ex quo
omne qd ē potuit esse. ¶ Ad primum qui
dam vt beatus dicit concedit conclusionem
s. quod aliqua est affirmatiua vera et. vt
patet ab eo in septimo sophismate. ¶ Alij
tamen vt Irodotus et Gaetanus et sup illo sō
phismate et etiā. p. ad. capitulo de li tot
vident dicere oppositum et habēt cōsequē
ter dicere qd ista vocalis inuenitatem nō ha
bet ptm sed bene subordinat vni haben
ti ti. huic. s. omnis homo est aliquid quod
vel asinus ē asinus in qua subiectū et ptm
supponunt pro eodem et sic haberent dicere
quod quando propositio est cathegorica
affirmatiua vera habens predicatū et. oz
subiectū et ptm supponere pro eodem qn
vero non habet oppositum quod subordi
natur vni in qua subiectum et ptm suppo

nant pro eodem.

Ista responsio quantum ad vltimū dictū mihi placet sed quāru ad hoc quod dicit istaz omnis homo vel asinus est asinus subordinari illi si placet quia nemi confiteri volenti sic subordinatur: unde credo quod sicut mihi ista subordinatur huic omnis homo est asinus vel asinus est asinus ita et cuilibet sic subordinatur: ideo potius dicerem quod ista fuit vna hyppothetica licet appareret cathegorica: et sic non oportet subiectus et prius supponere pro eodem: Et si arguitur quod ista sit vna vniuersalis quod ordinatur pro maiori darij sic arguendo omnis homo vel asinus est asinus: sor. est homo igitur sor. vel asinus est asinus. rñ. negando istaz consequentiam. s. ordinatur pro maiori darij igitur est vniuersalis Sz so^m sequitur quod est vniuersalis vel locatur ibi ratione vniuersalis et adducitur instantia d. ista omnis homo est asinus vel tu curris sed tu es homo igitur tu es asinus vel tu curris. Ad secundum dicitur quod ille sunt verba licet magister in illo sophismate omnis fenix est neget eas. pro quo nota quod in illis propositionibus sunt duo verba. s. principale et est li. est. et non principale vt li fuit et li ens iclusum in li omne supponit respectu verbi principalis cum ab illo regatur et sic sensus propositionis erit talis omne quod est ens quod fuit ipsum est seu subnotio: ibi verbis et eadem sententia omne quod est ens et etiam fuit ipsum est. et sic patet illas esse veras. patet etiam quod non sequitur omne quod fuit est. adam fuit igitur adam est quia verbum principale minoris debet esse de presenti sicut in maiori sub qua minor sumitur et etiam non fit de subiecto maioris predicatum minoris sed debet minor sic summi adam est ens quod fuit que minor esset falsa sicut et conclusio quia sequitur ada est ens quod fuit igitur ada est ens et id fuit patet consequentia per regulam de relatione et consequens est falsum pro prima parte et sic patet solutio argumenti Idem etiam dicatur de ista omne quod erit est. et similiter de ista omne quod non erit est.

Sed contra istam vltimam arguitur quia sua contradictoria scilicet ista aliquid quod non erit non est est vera igitur ista falsa consequentia patet et antecedens probatur sic hoc quod non erit non est demonstrato adam igitur aliquid quod non erit non est. rñ. quod non valet consequentia quia arguitur ab inferiori ad suum superius negatione post posita sine medio vt patet.

Pro responsione ad tertium nota quod magister vult quod in sua propositione verbum futuri precedat verbum preteriti aliter propositio non esset vera et quidam habent eam conuersio et male. secundo intendit magister quod totum copulatum sit ex parte subiecti et quod li. si neget totum copulatum et non partem. Istis stantibus dicitur quod propositio est vera quia quod non poterit nec potuit esse est. et nihil est quod non poterit nec potuit esse quod sit igitur et c. prima exponens sic probatur resolvendo hoc est demonstrato. o. pñti et hoc est ens quod non poterit nec potuit esse igitur et c. patet consequentia cum maiori et minor probatur quia per regulam de relatione ista minor equum huic hoc est ens et id non poterit nec potuit esse que est vera vt probatur quia prima pars est vera vt patet. et secunda similiter dato quod li non neget copulatum quia eius oppositum depra negatione est falsum. s. id poterit nec potuit esse cum per li id importetur ens quod est. o. presens. secunda etiam exponens principalis probatur. s. nihil est quod non poterit nec potuit esse quoniam id sit quia suum oppositum est falsum. s. aliquid est quod non poterit nec potuit esse quod non est igitur ipsa est vera tenet consequentia et antecedens probatur quia id oppositum conuertitur cum ista copulativa falsa aliquid est ens et id non poterit nec potuit esse et id non est. quod autem conuertatur cum ista patet quia li quod bis ibi positum est resolutibile in. et. et ille illud vt patet per regulam relationum et sic patet solutio. Similiter dicitur ad alias conclusiones.

Tertio principaliter dubitatur an in illa omnis homo vel asinus est asinus totum disiunctum possit esse subiectum et dixit magister et Petrus. ad. quod sic et tunc propositio est falsa cum secunda eius exponens sit falsa. si. nihil est homo vel asinus quin id sit asinus. patet etiam falsitas ex alio quia ipsa est una vniuersalis affirmatiua et subiectum. si. si homo vel si asinus dicitur de aliquo de quo si dicitur primum ut patet. Quidam autem alij de quorum numero est beatus dicunt quod non est possibile quod totum sit subiectum et sic dicere rent quod ista est vera et quod secunda exponens debet sumi sic. et nihil est homo quin illud vel asinus sit asinus sic quod si quin immediate post ponatur subiecto: istud autem istorum est quia dato quod totum sit subiectum sequitur duo contradictoria esse simul vera quod probant quia iste sunt simul vere iste homo vel asinus est asinus et iste homo vel asinus non est asinus. et iste sunt contradictorie igitur et. patet consequentia cum minori quia singularis affirmatiua et singularis negatiua de consimilibus subiectis et. sunt contradictione maior autem probatur quia prima est vera iste homo vel asinus est asinus demonstrato brunello et secunda similiter scilicet iste homo vel asinus non est asinus demonstrato eodem brunello quod probatur quia iste homo non est asinus demonstrato brunello igitur iste homo vel asinus non est asinus patet cons. quoniam a parte disiuncti ad totum sine impedimento et antecedens est verum cum eius oppositum sit falsum ut patet igitur et primo.

Dico solutione huius argumenti tenendo magister nota quod ista omnis homo vel asinus est asinus si totum sit subiectum habet tot singulares quor tam sunt supposita istius termini homo et illius termini asinus secundo nota quod in suis sunt singularibus ut in ista iste homo vel asinus est asinus si iste demonstrare et de terminare totum disiunctum et non solum in hoc modo sic quod sit sensus quod omne quod est homo vel asinus. i. omne ens quod est homo vel asinus est asinus. Istus stantibus

tenetur quod totum est subiectum et negatur quod duo contradictoria essent simul vera et cum probatur quia ista est vera iste homo vel asinus est asinus conceditur si demonstratur brunello quia sensus est quod iste qui est homo vel asinus est asinus quod est verum sed negatur quod secunda sit vera scilicet iste homo vel asinus non est asinus demonstrato eodem. quia sensus est quod iste qui est homo vel asinus non est asinus quod est falsum ut patet et cum probatur quia iste homo non est asinus demonstrato brunello igitur iste homo vel asinus non est asinus negatur consequentia. quia arguitur ab inferiori ad suum superius negatione post posita sine medio sicut si sequitur adam non est substantia igitur adā vel deus non est substantia quia antecessor est verum ut patet et consequens falsum quia eius oppositum est verum scilicet est omne quod est adam vel deus est substantia ut patet per exponentes. et ad regulam a parte disiuncti et cetera. respondetur quod negatiue non tenet. istud tamen argumentum licet sic soluat et bene. posset fortificari et tu illud considera.

Ultimo restant tertia petitiones. prima que est melior probatio an illa. Petri adantuan an illa magistri respondetur quod per argumentum factum supra mihi videtur quod ista Petri adantuan sit melior sicut est dictum in consequentia. Secunda petitio an iste propositiones exponibiles de quibus infra dicitur sicut sunt exclusiue et exceptiue et cetera sint categorice vel hypothetice respondetur quod secundum communem dicta logicorum iste sunt categorice probabiliter tamen teneri posset quod omnes sunt hypothetice et si quis hoc teneret haberet dicere quod ista et consimiles omnis homo est animal est hypothetica et si est necessaria et quod in mente non est terminus communis proprie dictus. quod et si probabile sit est tamen multum alienum a communibus dictis ideo non teneatur et dicatur quod sint categorice.

Tertia petitio an terminus debeat stare
e 2

magis confuse in exponente quam in exposi-
ta. rñ. quod ratio si bene consideretur dicta
qd non. tamen secundum exponentes que
communiter dant habemus tenere oppositum
sicut infra patebit.

Capitulum de officiabilibus.

Propositio officiabilis etc. Circa
istud capitulum nota quod quando
terminus modalis aut verbum co-
cernens actum mentis ut dicit Paulus
determinat. i. habet ante se aut post se dictum
aliquid propositionis. i. ordinem infinitivum aut
coniunctivum et non dicas significatum nullo
termino mediato precedente tunc illa pro-
positio est officiabilis exemplum hominem
esse animal est scitum et for. esse est possibi-
le aut possibile est for. esse aut potest esse quod
for. sit. quia licet potest in personaliter sum-
ptum secundum communia dicta quantum ad
hoc convertitur cum licet possibile et probatur
huiusmodi propositio per unam singularem
et sic eius probatio reducitur ad resolubiles
exemplum ista possibile est for. esse sic pro-
batur ista propositio for. esse est possibile quod
adequate significat for. esse igitur etc. ubi ista
officians est una singularis valens quantum
una copulativa cum in ea sit licet que resolu-
bile in et ille illa illud ut patet supra. Et ap-
pellatur si sit una categorica officians et si
sit copulativa officiantes. i. probantes pro-
positionem officiabilem. i. propositionem in
qua est dictio habens officium determi-
nandi et determinans totam compositionem.
Supponant termini communes non distri-
bui in officiatis confuse tantum immobili-
ter ut necesse est hominem esse animal aut
scio mulam esse sterilem non enim sequi-
tur scio mulam esse sterilem et iste sunt omnes
mule igitur scio istam vel istam etc. esse ste-
rilem quia antecedens est verum et consequens
falsum in hoc casu. scilicet quod ego sum unus qui
numquam viderim mulas tamen ex relatione
credo illas esse steriles sicut sunt deinde pre-
sententur mihi mule quas credam esse equas
et non steriles tunc scio mulam esse sterilem
quia ita credo firmiter et ita est et iste sunt omnes
mule ut pono in casu et tamen non scio istam
vel etc. esse sterilem ex quo non credo ut po-
nit casus In officiante autem ut in ista: hec

propositio homo est animal est necessaria quod adequate etc. stat
licet propositio discrete et personaliter a licet hec
et totum hoc homo est animal stat materia-
liter a licet propositio quod est signum ma-
terialitatis et tenetur appositivum et stat deter-
minate secundum magistrum et supponit
per se aut sibi simili personaliter sumpto quia
licet homo est animal materialiter sumptum
non est propositio secundum magistrum sed
nomen neutri generis et licet necessaria stat de-
termine et personaliter et licet que discrete et
personaliter sicut suum antecedens. scilicet licet pro-
positio et licet hominem et licet animal confuse tan-
tum immobili et personaliter a licet significat
quod est verum concernens actum mentis
et non licet descendere ut patet. Contra
istum modum officiandi arguitur primo quia
non sequitur ista propositio homo est ani-
mus est possibile et hec significat adequate
hominem esse asinum et primarie igitur pos-
sibile est hominem esse asinum: quia conse-
quens est falsum ut patet et antecedens ve-
rum quod probatur nam secunda pars an-
tecedentis est nota et prima probatur quia
ista homo est asinus potest esse vera igitur
tunc est possibile. tenet consequentia et an-
tecedens iterum probatur quia ipsa potest
significare primarie et adequate deum esse.
Secundo arguitur sic dato isto modo of-
ficiandi sequitur istas esse veras. scilicet impossibile
est antichristus esse si possibile est anti-
christum esse impossibile est te esse si tu po-
tes loqui consequens falsum et consequen-
tia probatur quia officiantes sunt vere ut
patet. Tercio arguitur probando quod
in illa hec propositio homo est animal est
necessaria licet homo est animal non stat ma-
terialiter cuius oppositum dicebatur et pro-
batur sic quia dato opposito sequitur quod
aliquis terminus categoricatus sup-
ponit materialiter qui tamen non potest sta-
re personaliter quod videtur falsum et quod
hoc sequatur probatur quia tota ista pro-
positio stat materialiter ut dicitur et ista non
potest stare personaliter quia propositio per-
sonaliter sumpta non potest poni in pro-
positione ut patet igitur etc. Ad primum
dicitur quod consequentia ista est bona et
ad argumentum negatur quod antecedens

fit verum et negatur quod ista homo est asinus sit possibilis et cum arguitur ista propositio esse vera. igitur est possibilis negatur consequentia. quia propositio possibilis est illa que potest aut potuit aut poterit esse vera secundum significationem quam iam habet quod non contingit de illa homo est asinus ut patet. Ad secundum conceditur quod ille sunt vere ut probat argumentum dato quod si impossibile cadat super tota propositione quia hec propositio est impossibilis antichristus est si possibile est antichristum esse ut patet. quia est condicionalis cuius oppositum consequentis stat cum antecedente ideo falsa et impossibilis cum omnis condicionalis falsa sit impossibilis. Ad tertium posset concedi totum scilicet quod aliquis terminus est theorematikus stat materialiter qui non potest stare personaliter si tamen hoc sit in consequens respondeatur aliter et dicatur quod id non sequitur et ad probationem cum dicitur propositio non potest poni in propositione ipsa stante personaliter negatur quia dicendo homo est animal est verum aut necessarium si homo est animal quod est una propositio stat personaliter pro significato ex partem istius homo est animal quod significativum est verum et necessarium et sic patet solutio. Sed hic sunt tres petitiones. prima in quo differunt modales de sensu composito ab illis de terminis concernentibus actum mentis rati. quod in nullo nisi quia prime secundum doctores communiter non sunt quantitate et alie sic exemplum ista possibile est hominem legere non est quanta sed bene ista scio hominem legere quia est singularis tamen sicut in prima si homo stat confuse tantum immobiliter ita et in secunda.

Secunda petitio quid est hominem esse animal ex partem quod est significativum verum et necessarium istius homo est animal rati. quod in veritate non est nisi homo. quomodo autem homo aut tale significativum sit necessarium forte dicitur infra.

Tertia petitio an omnis propositio de sensu composito sit officia biliter probanda rati. quod non sed solum illa in qua non

precedit terminus mediatius quia ista homo scit legere est de composito et tamen non est officia biliter probanda sed resoluta biliter a primo termino quod autem illa sit de composito patet quia terminus talis concernens actum mentis cadit super dicto propositionis et ita est de composito si autem magister non posset probare istam esse de composito scilicet tu scis sortem legere.

Capitulum de descriptibilibus.
Propositio descriptibilis et cetera Circa hoc capitulum nota quod terminus concernens actum mentis aut est terminus qui non cadit congrue aut vere super in complexo nisi id sit signum complexi sicut sunt si scio credo et dubito aut est terminus qui potest cadere super in complexo quod non est signum complexi sicut si intelligo et imagino et cetera.

Si primum aut talis terminus est in propositione cum in complexo verbali. aut cum complexo verbali Si cum complexo tunc secundum omnes facit terminum appellare rationem et confundi si sit terminus communis et cadat super illo ut scio hominem esse animal. si cum in complexo tunc secundum quosdam non confundit nec facit terminum appellare sic quod idem erit dicere scio aliquam propositionem et aliquam propositionem scio: Sed secundum magistrum in hoc capitulo est dicendum quod facit terminum appellare ut dicens scio propositionem affirmativam si propositio affirmativam appellat formam et non est idem dicere scio propositionem affirmativam. et propositionem affirmativam scio propter appellationem Si vero terminus concernens actum mentis est talis nature quod possit cadere super in complexo non significante complexum hoc dupliciter quia vel talis terminus iam actu est super in complexo aut super complexo Si primum confundit secundum magistrum confuse tantum mobiliter si sit terminus communis et facit appellationem rationis ut intelligo hominem Si secundum tunc confundit confuse tantum immobili ter et iterum facit appellationem ut intelligo

hominem esse animal. **C**ontra modum describendi magistri arguitur sic dato tali modo sequitur processus in infinitum inde scribendo igitur talis modus est malus patet consequentia et antecedens probatur et capio istam ego intelligo for. que sic describitur ego intelligo aliquid sub ratione for. tis et patet quod ista describens est ulterius describenda in infinitum quod probatur quia omnis propositio in qua terminus concernens actum mentis determinat in complexum nullo termino mediato precedente est describenda ut patet in textu. **S**ic ista est huiusmodi ut patet igitur est describenda. et sic de alijs arguitur. **E**t confirmatur quia ista ego intelligo aliquid sub ratione sortis cum si aliquid per dicta appellet rationem significabit quod ego intelligo aliquid sub ratione aliquid sub ratio ne sortis et sic iter in infinitum. **S**ecundo arguitur sic descripta non convertitur cum describenda data a magistro igitur talis modus malus patet consequentia et antecedens probatur quia non sequitur ego intelligo populum. igitur ego intelligo aliquid sub ratione populi quia antecedens est verum ut patet et consequens falsum cum populus non sit aliquid nec esse possit aut intelligi. **T**ertio arguitur sic ista consequentia non valet scilicet ego scio adequatum significatum a propositionis quod scio significari pro a propositionem igitur ego scio a propositionem igitur talis modus malus patet consequentia et antecedens probatur quia pono quod ipariete sit ista propositio homo est animal ebraice scripta ordine retrogrado secundum eos que fita et dicatur mihi a preceptore cui credas firmiter quod ista significat hominem esse animal et quod appellatur a tunc in isto casu ego scio adequatum significatum illius propositionis ut patet quod scio adequatum significari per. a. propositionem quia credo firmiter quod significetur per. a. et ita est quod significatur per. a. et tamen ego non scio. a. propositionem quod probatur quia ego non intelligo terminos illius propositionis immo iste terminus de quo credo quod significet hominem significat ani

mal et conuerso ut patet ex casu. **Q**uarto arguitur sic dato isto modo sequitur quod idem est scitum et dubium consequens falsum et consequentia probatur et suppono quod idem sit ex parte rei hoc esse hominem et hoc esse for. demonstrato for. similiter quod idem sit ex parte rei hoc esse for. et for. isto stante sit for. a longe et credas illum esse hominem non tamen credas illum esse for. sic quod scias istam hoc est homo et dubites istas hoc est for. et capio istas duas hoc est homo hoc est for. quarum prima sit. a. et secunda. b. et significatum prime. c. et secundum. d. tunc arguitur sic tu scis. a. propositio nem igitur tu scis adequatum significatum. a. propositionis sed adequatum significatum. a. est ipsum. c. igitur. c. est scitum a te nunc probatur quod idem. c. est tibi dubium quia omne. d. est dubium sed omne. c. est. d. igitur omne. c. est tibi dubium patet consequentia cum maiori quia. d. est significatum propositionis tibi dubie et minor probatur sic omne. d. est for. et omne. c. est for. igitur omne. c. est. d. patet consequentia cum minori per suppositum quia idem est ex parte rei hoc esse hominem et hoc esse for. et maior etiam patet ex supposito quia idem est hoc esse hominem demonstrato sorte et for. **E**t per idem potest probari quod si scio et dubito determinat in complexa quia ite sunt vere for. scitur et. for. dubitatur quod probatur quia hoc scitur demonstrato significato prime propositionis et hoc est for. per suppositum igitur for. scitur. Similiter hoc dubitatur demonstrato. d. et hoc est for. igitur for. dubitatur. **A**ltima arguitur probando quod si intelligo cadens super in complexo confundit confusum tantum immobili ter quod est contra magistrum in septima regula suppositionum probatur quia in ista propositione intelligo animal si animal stat immobiliter igitur contra magistrum patet consequentia et antecedens probatur quia non licet descendere quod probatur et pono quod in mente mea nullus remanserit conceptus singularis sed sit solum iste conceptus animal de quo considerem et sequitur quod ista copulativa est vera intelligo animal et ista sunt omnia animalia et

tamen iste descensus erit falsus scilicet ego intelligo hoc vel hoc vel hoc animal. quia ista secundum magistrum habet describi sic ego intelligo aliquid sub ratione quia hoc vel hoc vel hoc animal et sub conceptu tali consequens falsum et contra casum ponentem quod nullus sit conceptus singularis in mente mea. Ad primum rationem negando antecedens et cum probatur dicitur quod in ista ego intelligo aliquid sub ratione fortis si aliquid non appellat et sic non itur in infinitum indescribendo et ad regulam que dicit quod omnis terminus sequens verbum concernens actum mentis appellat rationem et quod talis propositio est describenda dicitur quod ista regula non est absolute vera sed intelligitur supposito quod tali termino sequenti non superueniat aliter qua limitatio exemplum dicendo intelligo hominem si hominem appellat sed ostendo intelligi hominem sub ratione seu sub conceptu propositio fortis si hominem non appellat propter limitationem illam et propositio non est describenda Similiter est in proposito de ista ego intelligo aliquid sub ratione fortis et patet etiam solutio ad confirmationem. Ad secundum dicitur quod argumentum verbaliter concludit et dicitur quod ista ego intelligo populum describitur sic ego intelligo aliquid vel aliqua per istum conceptum populus et patet solutio. Ad tertium dicitur quod talis modus describendi est bonus si sane intelligatur et dicitur quod ibi non arguitur a descriptione ad descriptam quia describens istum ego scio. a. propositionem est ista ego scio adequatum significatum a propositionis quod scio mihi significari per. a. propositionem seu quod mihi significatur per. a. propositionem et tunc patet quod si sumatur isto modo ipsa erit falsa sicut descripta. Posset etiam aliter dici concedendo quod ego scio a propositionem et tu considera. Ad quartum admissio presupposito quod non omnibus apparet verum est dicendum quod concludit nec est in consequens quod eadem res sciatur et dubitetur per diversas propositiones ut dicit Petrus. ad. et sic est in

proposito. Et ad confirmationem cum probatur quod si scio determinat in complexum et cetera. quia ista est vera fortis. scitur rationem. quod hoc non est contra dicta quia intelligebatur supra quod si scio non determinat post se in complexum et cetera. unde licet congrue et vere dicatur fortis. scitur aut fortis. dubitatur non tamen congrue et vere dicitur scitur fortis. aut dubitatur fortis. et ratio est quia sensus primum cum ibi nulla sit appellatio est iste scilicet quod res ista que est fortis. aut potest esse fortis. aut si esset: esset fortis. scitur. et hoc est verum quia scitur per illam fortis. est sensus autem secunde est quod talis res scitur per illam conceptum in complexum fortis. propter appellationem et hoc est falsum. Ad ultimum dicitur quod concludit et quod ista verba confundunt confuse tantum immobiliter licet magister hic dixerit oppositum. Posset etiam dici aliter ad hoc argumentum non tamen secundum communia dicta et possumus dicere quod si intelligo nullam habet vim confundendi et quod si animal stat determinate et quod si non licet descendere hoc non est ratione confusionis sed ratione appellationis. Et ista responsio est bona si bene considerabitur super ea et teneo illam. Sed hic sunt due petitiones prima an ista sit vera sara ceni adorant deum vivum et verum et videtur quod sic quia ipsi adorant aliquid sub ratione dei vivi et veri. Et videtur quod non quia ipsi adorant maumetez rationem. quod ista est falsa quia ad hoc quod ista sit vera sara ceni adorant deum et cetera non sufficit quod adorent aliquid sub ratione dei vivi et veri. Sed requiritur quod adorent rem que si esset: esset deus vivus et verus et adorent illam sub ratione dei et cetera. et ita intelligatur modus describendi superius positus modo non sic est de illis quia adorant maurientem qui si esset non esset deus sed unus homo sicut tu.

Secunda petitio an ista sit vera deus intelligit antichristum et videtur quod non quia non intelligit aliquid sub ratione et sub conceptu antichristi ex quo nullus habet in se peccatum

tum et ex alia parte apparet vera rñ. quod ipsa est vera et licet deus nullum habeat in se conceptum ipse tamen est sibi ipse conceptus. i. imago omnium rerum et per se ipse omnia intelligit.

¶ Capitulum de li necessario et ptingeter

Ex predictis patet et c. In hoc capitulo faciam tria. primo videbo aliqua circa textum. Secundo arguam contra magistrum. Tercio ponam petitiones. Quantum ad primum pro habenda recta expositione de li necessario quando sumitur adverbialiter et isensu composito est sciendum quod li necessario semper ponitur cum propositione et non cum oratione infinitiva sicut li necessarium ut necessario homo est animal talis autem propositio habet exponi per preciacentem et unam negativam de li potest impersonaliter sumpto in qua li potest cadat super dicto propositionis que contradicit illi super qua cadebat li necessario exemplum ista necessario animal est substantia sic probatur animal est substantia et non potest esse quin animal. i. quod non animal seu nullum animal sit substantia igitur necessario animal est substantia ubi patet quod li potest cadit super hoc dicto scilicet quod non animal sit substantia quod est dictum huius nullum animal est substantia que est contradictoria illius animal est substantia super qua cadebat li necessario. Sed ad inveniendum bene istam secundam exponentem considera si li necessario cadit super propositione de presenti aut de preterito aut de futuro si primum sume secundam exponentem de verbo potest de presenti et fac quod cadat super dicto propositionis de presenti si secundum sume illam de preterito et fac quod cadat super dicto de preterito si tertium sume de futuro et cadat super dicto de futuro exemplum primi necessario celum est expone sic celum est. et non potest esse quin celum sit id est quod non celum seu nullum celum sit igitur et cetera vel sic et non potest esse nullum celum esse. exemplum secundi necessario ens fuit deus expone sic ens fuit deus et non potuit

esse quod nullum ens fuerit deus vel et non potuit esse nullum ens fuisse deus igitur et cetera. exemplum tertij necessario animal est substantia. expone sic animal est substantia et non potuit esse quod nullam animal ent substantia vel et non potuit esse nullum animal fore substantia igitur et cetera Simili modo exponantur ista necessario animal est futurum substantia.

¶ Secundo nota quod termini communis non distributi in propositione de li necessario stant confuse tantum immobili et distributi confuse distributive immobili exemplum primi necessario homo est animal. exemplum secundi necessario omnis homo est omne risibile. in secunda autem exponente istius necessario homo est animal que est ista scilicet non potest esse quin homo sit animal stant illi termini iterum confuse tantum immobiliter cuius ratio est quia ibi sunt tria signa quorum unum scilicet li potest tollit descensum et alia duo negativa quorum unum est in li quin impediunt distributionem et ita stabunt termini confuse tantum immobiliter. Sed tu dicis quid de expositione propositionis de li contingentiter rñ. quod est dicendum omnino sicut de li necessario duobus exceptis primum est quia propositio talis exponitur per secundam affirmativam exemplum contingentiter animal disputavit sic exponitur animal disputavit et potuit esse quod nullum animal disputaverit seu nullum animal disputavisse igitur et cetera. Secundum est quia in secunda exponente de li contingentiter sicut in ista potest esse quod nullum animal disputaverit stat terminus confuse distributive immobiliter propter duo signa quorum unus dat distributionem scilicet li nullam et aliud tollit descensum scilicet li potest.

¶ Quantum ad secundum arguitur contra istos modos exponendi et primo sic ista propositio est vera necessario ens est deus et exponentes sunt falsi. igitur non sunt bone patet consequentia cum maiori et minor probatur quia secunda exponens est falsa scilicet non potest esse quod ens non sit deus quod probo quia eius oppositum est et

rum scilicet potest esse quod ens non sit de
us. est enim una modalis de sensu compo
sito habens sic officari hec propositio est
populis ens non est deus que significat
adequate quod et cetera. igitur et cetera mo
do patet quod officians est vera quia ista
propositio ens non est deus non solum est
populis sed vera quia hoc non est deus te
demonstrato. et hoc est ens igitur ens non
est deus. ¶ Secundo arguitur sic ista est
falsa contingenter tu es vel tu non es dato
quod si contingenter cadat super tota dis
iunctiva et tamen exponentes eius sunt ve
re igitur talis expositio mala patet conse
quentia cum maiori quia necessario tu es
vel tu non es et minor probatur quia ista
est vera tu es vel tu non es et similiter ista
potest esse quod tu sis vel tu non sis ut pa
tet. ¶ Tertio arguitur quod exponentes
de li contingenter non sunt bone sic ab om
ni exposita ad exponentes debet valere co
sequentia de forma sed ab ista contingen
ter homo est albus ad exponentes datas
non valet consequentia de forma igitur il
le non sunt bone patet consequentia cum
maiori et minor probatur quia si animal
in exposita stat confuse tantum immobili
ter et in secunda exponente distributive. mo
do a termino stante confuse tantum ad stan
te distributive non valet 2^a de forma ut p3.
¶ Ad primum conceditur quod ista e ve
ra necessario ens est deus et negatur quod
secunda exponens sit falsa. et cum proba
tur quod ista est falsa non potest esse quod
ens non sit deus conceditur 3^a dicitur quod
ista non est sua exponens sed ista non po
test esse quod non ens sit deus seu quod
nullum ens sit deus ubi ista negatio prece
dat li ens et cadat super dicto propositio
nis contradictorie ut diximus supra et sic
patet quod secunda exponens non erit fal
sa. ¶ Ad secundum conceditur quod ista
est falsa contingenter tu es vel tu non es et
negatur quod exponentes sint vere immo
dicitur quod secunda e falsa et dicitur quod
ista non est sua exponens sed ista potest ef
fe quod tu non sis et tu sis que est falsa ut
patet ratio autem huius est quia cum li ne
cessario caderet super disiunctiva cuius pri

ma pars erat affirmativa et secunda neg
tiva et si potest in secunda exponente debe
at cadere super dicto propositionis contra
dictorie oportet quod cadat super dicto uni
us copulative cuius prima pars sit nega
tiva et secunda affirmativa et hoc quia disi
unctiva et copulativa de partibus opposi
tis sunt contradictorie ut patet in logica.
¶ Ad tertium dicitur pro nunc quod ista
consequentia est bona de forma et cum di
citur quod a termino stante confuse tantum
ad eundem stantem distributive non va
let consequentia de forma dicitur quod si
valet de tali forma cum quo tamen stat
quod secundum aliam formam valeat et
sic est in proposito quia talis consequentia
contingenter homo est albus igitur potest
esse quod non homo sit albus est bona de
tali forma scilicet ab exposita ad exponen
tem quia quilibet talis valet et non est bo
na de tali forma a termino stante confuse
tamen ad stantem distributive et hoc probat ar^m.
¶ Quantum ad tertium sunt tres petitio
nes. prima an ista sit possibilis contingen
ter si tu es homo tu sedes rñ. quod omnis
propositio in qua li contingenter cadit su
per conditionali est impossibilis et sic data
propositio fuit impossibilis ratio autem
huius est quia omnis conditionalis est ne
cessaria aut impossibilis et nulla est contun
gens ut poteris considerare Secunda pe
titio est ista an propositiones de li contin
genter et de li necessario in sensu composito
semper repugnant rñ. quod sic unde iste et
confiniles repugnant contingenter ann
christus erit et necessario anachristus erit
cuius ratio est quia exponuntur semper
per propositiones contradictorias ut patet
in secunda exponente. ¶ Ex quo sequi
tur quod ista propositio implicat contra
dictionem necessario contingenter anti
christus erit ut patet. ¶ Tertia petitio
quid est dicendum de istis adverbis vere
falsè possibiliter et impossibiliter rñ. quod
li vere et li falsè possunt officari secundum
quod dicit via communis de li verum et
de li falsum propositio autem de li possibi
liter ut ista possibiliter tu es potest sic pro
bari tu es et potest esse quod tu sis igitur et

cetera, et forte sufficit tibi sola prima quia si iam eo potest esse quod sit. Sed propositio de li impossibiliter non oportet quod probetur quia quelibet talis implicat contradictionem, ut impossibiliter chymera est et hoc supposito quod illa sit affirmativa.

Quarta petitio quare magister preposuit capitulum de officiabilibus huic capitulo rñ. quod hoc est ex eo quod iste propositiones de li necessario aut contingenter exponuntur per viam de sensu composito de li potest que habet officari et sic pre-supponit capitulum de officiabilibus.

Capitulum de gradibus comparationis.

Item gradus et cetera. In hoc capitulo sunt quattuor videnda primum quomodo confundunt gradus comparationis. Secundum quomodo exponantur. Tercio est arguendum contra modum exponendi. Quarto ponuntur petitiones. Quantum ad primum dicitur quod ista sicut et gradus comparationis et superlatius secundum magistrum et secundum. p. m. confundunt confusione distributive non absolute sed pro his in quibus cadit comparatio exemplum si dicam nix est ita alba aut albius homine li homine non stat absolute pro omnibus hominibus sed pro his in quibus cadit comparatio scilicet pro albis sic quod est sensus nix est albius homine albo et debet sub li homine descendit cum isto debito modo scilicet et isti sunt omnes homines albi aliter ista propositio est falsa ut patet descendendo ad et hypoten que tamen apud omnes conceditur. Quantum ad secundum ponitur ista distinctio quod propositio de gradu positivo aut comparativo et superlativo aut est affirmativa aut negativa si negativa probatur per suam affirmativam sicut patet de ista non tu es ita albus sicut nix. si vero sit affirmativa hoc tripliciter quia vel ipsa est de presenti aut preterito aut futuro. Si primum exponere illas per tres sicut dicit magister exemplum nix est albius homine dicas sic nix est alba et homo albus est albus. et non homo albus est ita

albus sicut nix. igitur et cetera. Si vero sit de preterito hoc dupliciter quia vel talis propositio est de simplici comparatione sicut ista tu fuisti albius sor. aut de duplici sicut ista tu fuisti albius quam fuerit sor. Si primum non debes eam immediate exponere sed debes eam reducere ad certum tempus vel. o. et deinde probare per regulas magistri. exemplum ista tu fuisti albius sor. sic probatur in a. o. vel in b. o. vel tempore tu fuisti albius sor. igitur tu fuisti albius sor. ista consequentia est bona et antecedens est verum igitur et consequens et deinde id antecedens probatur sic in a. o. tu fuisti albus et in eodem a. o. sor. fuit albus et non in eodem a. o. sor. fuit ita albus sicut tu igitur et cetera. Si autem propositio talis sit de duplici comparatione immediate exponitur et non oportet istam inferre ex alia reduciendo ad. o. ut patet a paulo in quarta conclusione huius capituli et capituli sequentis exemplum ista tu fuisti albius quam fuit plato et consimiles siue de gradu positivo siue de comparativo immediate exponitur sic tu fuisti albus et plato fuit albus et non plato fuit ita albus sicut tu igitur et cetera. Si autem propositio sit de futuro distinguere similiter quia vel est de simplici comparatione aut de duplici et dicas sicut de illa de preterito et ista sunt de intentione magistri hic et in secundo dubio argumento vigesimo quarto. et est ista distinctio utilis istis tribus capitulis de gradibus comparationis. Quantum ad tertium arguitur contra modos exponendi et primo contra modum positivum quia ista consequentia non valet tu es albus et homo albus est albus. et non homo albus est albius te igitur tu es ita albus sicut homo. igitur exponentes iste non sunt bone patet consequentia et antecedens probatur quia ubi tu solus es albus esset antecedens verum ut patet et consequens falsum quod probatur quia ex isto consequente ratione comparationis videtur sequi quod aliquis homo albius a te sit albus quod est falsum in casu. Secundo arguitur contra expositionem comparativam sic ista consequentia non valet. a. est magnum demonstrato yno insueto. et sor. est

magnus et non fortis, est ita aut tante magnitudinis sicut, a. igitur, a. est maius fortis, igitur exponentes Pauli non sunt bone patet consequentia et antecedens probatur quia antecedens est verum dato quod, a. sit unum infinitum ut patet et consequens falsum quod probatur dupliciter. primo quia inter infinitum et finitum nulla est comparatio. Secundo quia ex isto consequente sequitur falsum sequitur enim, a. est maius fortis, igitur fortis, est minor, a. et ultra fortis, est minor, a. igitur tam fortis, quam, a. est paruum et sic sequitur quod infinitum est paruum quod est falsum. Sed forte dicitur ad hoc quod non valet ista prima consequentia scilicet, a. est maius fortis, igitur fortis, est minor, a. Contra si, a. est maius fortis, igitur ab, a. ad fortis, est proportio maioris sequalitatis sed proportio maioris inaequalitatis est maioris ad minus igitur fortis, est minor, a. Alij forte negant secundam consequentiam scilicet fortis, est minor, a. igitur tam fortis, quam, a. est paruum sed ista ut patet tenet a comparatione ad positivum. Tertio contra idem arguitur sic ille modus exponendi non est bonus qui ultimamente non reducit ad immediatam et ad resolucentes sed iste est huiusmodi igitur si est bonus patet consequentia cum maiori et minor probatur quia hic fit circulus in probationibus quia comparatione probatur per positivum et positivus per comparativum et sic ibitur in infinitum. Quarto arguitur contra exponentes superlativi quia non sequitur fortis, est fortis et isti sunt fortes, et non aliquis istorum est fortior fortis, igitur fortis, est fortissimus istorum igitur exponentes magistri sunt male patet consequentia et antecedens probatur quia posito quod per li isti demonstrantur Plato et Cicerone quorum quilibet sit minus fortis quam fortis, est antecedens verum ut patet et consequens falsum quod probatur quia ex ista fortis, est fortissimus istorum ratione superlativis sequitur quod fortis, sit unus de illis duobus quod est falsum ut patet igitur ipsa est falsa. Quinto arguitur quia videtur quod quarta conclusio magistri sit falsa scilicet aliquid est maximum istorum quod non est maximum istorum, vel li quod refert li ens inclusum

in aliquid aut li maximum aut li istorum: Si tertium sequitur quod ibi est mala latinitas si primum sequitur quod li quod est resolvable in, et, et ille ista illud per regulam de relatio et sic propositio est falsa quia equivalet huic scilicet aliquid ens est maximum istorum et illud ens quod est maximum istorum non est maximum istorum quod est impossibile. Si dicitur secundum sequitur idem quia etiam illud relationum quod debet resolui ex quo nullum est impedimentum.

Ad primum negatur quod ille exponentes non sint bone et cum dicitur quod illa consequentia non valet quia antecedens est verum et consequens falsum negatur et dicitur quod dato quod tu solus sis albus ista est vera tu es ita albus sicut homo quod potest probari per dicta magistri quia tu es ita albus sicut tu: et tu es omnis homo albus igitur tu es albus sicut homo nec ex isto sequitur quod homo alius a te sit albus sicut dicebatur in argumento. Ad secundum dicitur quod concludit et quod ultra exponentes Pauli oportet ponere quartam exponentes ita quod ista et consimiles, a. est maius fortis, sic probatur, a. est magnum et fortis, est magnus et tam, a. quam fortis, sunt finite magni et non fortis, est ita magnus sicut, a. igitur, a. est maius fortis, et sic patet et quod sicut consequens erit falsum ita et antecedens pro patet consequentia parte.

Ad tertium tu responde. Ad quartum dicitur quod concludit et dicitur quod ista fortis, est fortissimus istorum sic habet exponens fortis, est aliquis istorum et est finitum fortis et isti sunt finitum fortes, et nullus istorum non fortis, est ita fortis sicut fortis, vel nullus istorum non fortis, est fortior fortis, igitur et cetera. Ad ultimum dicitur quod ista conclusio mihi videtur falsa sicut etiam dicit Petrus, ad, et argumentum probat, scias tamamen quod intellectus magistri fuit bonus et iudicio meo est iste ut patet per suas exponentes scilicet quod aliquid ut ipsum, a. sicut ipse dicit est maximum inter ea quorum nullum est maximum istorum trius et iste sensus est verus. Quantum ad quartum restant peti

tionem prima an iste stet simul tu fuisti maior forte et tu fuisti minor forte. respondo. quod sic quia posito quod heri fueris maior forte. et pridie heri minor iste cent vire ut patet quod non habent immediate exponi sed reduci ad. o. sic heri in. a. o. vel tempore tu fuisti maior forte. igitur tu fuisti maior forte. deinde probatur antecedens exponibiliter sic heri in. a. o. vel tempore tu fuisti finite magis. et in eodem a forte. fuit finite magis. et non in eodem. o. forte. fuit ita magnus sicut tu igitur et cetera. Et ita dicatur de ista tu fuisti minor forte.

Secunda petitio an ista sit possibilis forte. et albius homine respondetur de intentione magistri et. p. ad. tuani et clientonis et aliorum quod non quod gradus comparatiuus distribuit li homo pro omnibus hominibus albis et ex consequente pro forte.

Adde generaliter omnis propositio affirmatiua de comparatiuo habens primum terminum comparationis conuertibilem aut inferius ad secundum terminum comparationis distributum est impossibile sicut patet de istis homo aut risibile est albius homine et forte. est albius homine.

Et si tu diceret dicendo forte. est albius homine li homine distribuitur pro oibus hominibus albis alijs a forte. et a primo termino comparationis et sic propositio ista est possibilis. respondeatur quod secundum dicta et secundum istos doctores hoc non est verum immo gradus comparatiuus distribuit terminum a se recedentem etiam pro primo extremo aut pro significato primi extremi comparationis.

Tertia petitio an sicut ista est impossibilis forte. est albius homine ita et ista forte. est albius hominum rati. quod non quia gradus superlatiuus non distribuit pro primo termino comparationis sicut comparatiuus ut patet exponentibus. **Q**uarta petitio an valeat ista consequentia ego sum ita albus sicut tu igitur tu es ita albus sicut ego. rati. quod non. unde generaliter res magis talis puta alba vel nigra comparata rei que est minus talis est ita aut

tante talis sicut illa et non econuerso volens dicere quod res que est alba ut octo gratia exempli est ita aut tante alba sicut ista que est ut duo et non econuerso quia li ita aut tante non dicunt precisionem.

Quinta petitio est ista an sequatur tu eris maior forte. igitur tu eris maior quam eris forte. respondetur quod non quia antecedens est simplicis comparationis et reducitur ad. o. antequam exponatur et consequens est de duplici et non sic reducitur. et ita stat oppositum consequentis cum antecedente in casu facto in prima petitione ut patet nec etiam valet econuerso ut patet quia posito quod nunquam eris simul cum forte. et eris pedalis et forte. continue semipedalis est antecedens verum ut patet per exponentes et consequens falsum quia ex illo sequitur quod tu eris simul cum forte. ut patet reducendo ad. o. quod esset falsum in casu. secundum tamen Petrum. ad. habemus dicere istam consequentiam valere quia ipse non ponit differentiam inter propositionem de duplici et de simplici comparatione sed hoc licet sit verum non est secundum dicta communia.

Capitulum de li differt.

Offerat aliud et cetera. In hoc capitulo videbuntur tria primo modus exponendi. **S**ecundo arguetur contra. **T**ertio erunt petitiones. **Q**uantum ad primum dicitur quod propositio de li differt aut est affirmatiua aut negatiua si negatiua probatur per affirmatiuas ut patet si affirmatiua aut de presenti aut de futuro aut de preterito si de presenti exponere illam per tres ut dicitur per Paulum exemplum tu differre ab asino exponere sic tu es et asinus est et tu non es asinus igitur et cetera. si sit de futuro non debes eam immediate exponere sed reducere ad certum. o. vel tempus secundum magistrum argumento. xxi. primi dubij exemplum si vis probare istam tu differres ab asino dicas sic in. a. o. vel tempore tu differres ab asino igitur tu differres ab asino

et facta tali illatione proba antecedens sic
 in .a.o. tu eris et in .a.o. erit asinus et non in
 .a.o. tu eris asinus igitur etc. Et similiter de
 preterito dicat et nisi fiat talis reductio non
 esset bona probatio sicut etiam dictum est de
 gradu comparationis et esset falsa ista propo-
 sitio tu differres ab asino que tamen secundum
 eodem viam concedis quod autem esset falsa pater
 quia tu non differres ab asino quod erit post mil-
 le annos ex quo non eris secum. **Quantum**
 ad secundum arguitur contra modum exponendi
 positum hic a magistro quod si talis modus esset
 bonus sequitur quod valeret ista consequentia
 de forma tu eris et for. erit quando tu eris et
 tu non eris for. igitur tu differres a for. sed ista
 non valet igitur talis modus est malus consequen-
 tia patet cum maiori et minori probat multipli-
 citer et primo sic a termino stante ampliati-
 ue ad eundem statum appellatiue et econuer-
 so non valet consequentia de forma sed hic ar-
 guitur a termino stante ampliatiue etc. igitur pa-
 tet consequentia cum maiori et minori probat
 quia si for. in exponente stat ampliatiue ut pa-
 tet et in exposita appellat tempus futurum.
Secundo probat illa minor sic istius conse-
 quentie antecedens est verum et consequens fal-
 sum igitur ipsa non valet patet consequentia
 et antecedens probat et pono secundum intencio-
 nem Petri. 218. vel saltem ad imaginatio-
 nem quod .a. anima sit separata a corpore .b.
 et stabit sic per annum et in fine vniatur hec
 anima corpori ex quibus resultabit for. et po-
 no quod tu eris solus per medietatem istius
 anni tunc patet antecedens esse verum pro prima
 et tertia parte et secunda probat quia iste bina-
 rius ex .a. anima et .b. corpore erit quando tu
 eris quia immediate huius anni et iste binarius est
 vel erit for. quia erit for. in fine anni igitur for.
 erit quando tu eris quod autem consequens
 principale sit falsum probat quia per regulam
 dictam in appellatione temporis ista tu dif-
 ferres a for. significat quod tu differres ab
 eo quod erit for. pro tempore pro quo dif-
 ferres ab eo quod est falsum Et confirmatur
 quod ille modus exponendi non sit bonus et
 pono quod tu non eris a dequate cum anti-
 christo sed eris in eodem centenario anno
 tunc patet istam esse falsam tu differres
 ab antichristo et tamen ista sunt vera tu eris

et antichristus erit quando tu eris quia in
 tempore in quo tu eris puta in centenario isto
 et tu non eris antichristus ut patet. **De**
 cundo principaliter contra illum modum
 exponendi arguitur sic ex illis exponetibus
 sequitur quod tempus erit sed tempus fore
 est impossibile igitur ille exponentes sunt
 male patet consequentia cum maiori et mi-
 nor probatur quia da tu oppositum. scilicet quod
 tempus erit puta hora futura que vocetur
 .a. et arguitur quod non erit quia medietas
 prima .a. hore non erit igitur .a. hora non erit
 patet consequentia et antecedens probatur
 quia da tu oppositum. scilicet quod prima medietas
 .a. hore erit et appellatur .b. et secunda .c. et ar-
 guitur quod ista sit falsa .b. medietas erit
 quia ista habet sic probari hoc erit. et hoc est
 vel erit .b. medietas. igitur .b. medietas erit
 ubi patet quod secunda resoluens est falsa quod
 probatur quia nondum est medietas ut patet
 cum nondum sit nec erit medietas. quod pro-
 bo quia vel .b. erit medietas quando .c. erit
 aut quando .c. non erit. non primus quia qua-
 do .b. erit .c. non erit ex quo successiuo repu-
 gnat habere partes simul. nec etiam quan-
 do .c. non erit quia .b. tunc non erit medietas
 quia nihil erit medietas nisi dum erit cum
 alia medietate sui totius. Sed quando .c.
 non erit .b. non erit cum alia medietate sui
 totius igitur .b. tunc non erit medietas et sic
 patet quod partes successiuas non erunt et ex co-
 sequenti quod successiuas ut tempus et mo-
 tus non erunt quod fuit probandum. **Ad**
 primum dicitur quod argumentum bene
 probat et dicitur de intentione magistri lo-
 co supra allegato quod talis propositio de-
 bet prius reduci ad .o. et deinde probari si
 autem non velis illam sic reducere et velis
 tenere modum positum hic in logica par-
 ua dic quod ista et consimiles tu differres a
 for. sic debet exponi tu eris et erit for. ade-
 quate quando tu eris et tu non eris for. sic
 quod si for. in secunda exponente appellet
 sicut in exposita et tunc cessat argumentum
 primum cum suis confirmationibus quia
 dicitur quod minores in illis confirmatio-
 nibus erunt falsae si sic summantur ut patet
 ex casu. **Ad** secundum principale con-
 ceditur quod successiuus erit et quod .a. ho-

ra futura erit et cum arguitur b. medietas non erit igitur. a hora futura non erit bene respondendo negaretur consequentia ut negat Paulus. **¶** tamen pro nunc negatur antecedens et dicitur quod b. medietas erit et dicitur quod ista est vera. b. erit medietas et cum dicitur aut quando. c. erit aut quando. c. non erit dicitur quod quando. c. erit quia. b. erit medietas in .a. hora in qua etiam. c. erit ideo erit medietas quando. c. erit et cum dicitur quod successivo repugnat habere partes simul dicitur quod verum est si u. simul dicat adequationem; si autem non repugnat sicut est in proposito. unde licet. b. erit quando. c. erit non tamen. b. erit adequate cum. c. **¶** Quantum ad tertium sit prima petitio quomodo stat si asino in ista tu differres ab asino. **¶** rñ. secundum. p. **¶** capitulo primo quod si asino stat distributive absolute pro omnibus asinis futuris. et sic propositio est falsa secundum ipsius quia tu non differres ab asino qui erit post te Sed secundum magistrum dicitur quod si asino stat distributive non pro omnibus asinis futuris sed pro his qui in certo tempore erunt tecum quia ista habet reduci ad. o. et sic propositio est vera et ita precise dicendum est superius de comparativo Sed tu dices Petrus. **¶** concedit istam in capitulo apellationum ut patet. **¶** **¶** rñ. quod ipse ibi non loquebatur de intentione propria vel si sic sibi contradixit Secunda petitio an iste sentiat simul tu differres ab albo et tu eris albus. **¶** rñ. quod secundum modum exponendi positum in principio ille stant simul quia stat quod in certo tempore puta cras tu differres ab albo et tamen post cras eris albus sicut etiam iste stabant simul tu eris maior sor. et tu eris minor sor. Sed exponendo si differres secundum modum positum a magistro hic in logica parva autem secundum opinionem. **¶** p. **¶** ille repugnant ut patet. **¶** Tertia petitio an ista sit vera populus est differres ab asino. **¶** rñ. quod si differres potest tamen participialiter et nominaliter Si primum propositio est vera sicut ista cui equium scilicet populus differt ab asino si secundum dicitur quod illa est falsa quia significaret quod populus esset ali-

qua res que differret ab asino quod est falsum quia populus non est una res ut patet.

Capitulum de exclusivis.

¶ Exclusivorum et. In isto capitulo tria faciam primo ponam unum notabile. Secundo arguam contra magistrum. tertio ponam petitiones. **¶** Quantum ad primum est sciendum quod iste sunt dictiones exclusivae scilicet tantus solus tantum modo solum solummodo et precise. Sed si tantus et si solus tenentur dupliciter uno modo adiective et tunc sunt nomina categorizantia non facientia propositionem exclusivam et non habentia vim confundendi exemplum unius tu vides tantum spacium quantum sor. exemplum alterius solus sor. currit et est sensus quod sor. qui est solus currit. **¶** Alio modo tenentur ille dictiones exclusivae et sic sunt termini similes thegorizantia habentes vim confundendi precise per contrarium quam signum unius vel scilicet subiectum confuse tantum mobiliter et predicatum confuse distributive mobiliter et faciunt propositionem exponibilem ut tantus homo currit et solus sor. currit et exponitur ut dicit magister sic homo currit et nihil non homo currit igitur et. **¶** Quantum ad secundum arguitur contra modum exponendi datum a magistro et primo sic ista consequentia non valet populus est aggregatum et nihil non populus est aggregatum. igitur tantum populus est aggregatum. et tamen hic arguitur secundum modum magistrum igitur talis modus est falsus. patet consequentia cum minore et maior probatur quia consequens est falsum ut patet ex quo cumulus granorum est aggregatum et non est populus et antecedens est verum pro prima parte scilicet populus est aggregatum et secunda probatur scilicet nihil non populus est aggregatum. quia da tu oppositum scilicet aliquid non populus est aggregatum et patet quod hoc est falsum quia tunc unum esset multa entia disiectiva quod est falsum. **¶** Pro solutione huius argumenti nota quod in exponendo propositionem exclusivam affirmativam in primo ordine ubi non est nega-

tio potest esse error ideo distingue sic aut nota exclusionis cadit super termino impo-
tante numerum aut non. si primum proba-
tur per notam pluralitatis exemplum tan-
tum tres homines currunt exponit sic tres
homines currunt et non plura quam tres
homines currunt igitur et. Si secundum
hoc dupliciter quia vel nota cadit super ter-
mino qui potest stare pro re vna. aut non.
Si secundum exponit per negativam in nu-
mero plurali. exemplum tantum populus
est aggregatum exponit sic. populus est ag-
gregatus. et nulla non populus sunt aggre-
gati igitur et. ¶ Similiter dicatur de ista
tantum domus aut erectus est aggrega-
tum. si autem sit primus tunc exponit ut di-
cit magister in textu. Isto stante patet solu-
tio ad argumentum dicitur enim quod non
valet consequentia illa. quia secunda expo-
nens non bene sumitur sed debet sic sumi
nulla non populus sunt aggregatum que
est falsa ut patet quia duo homines de po-
pulo qui non sunt populus sunt aggrega-
tum. ¶ Quantum ad tertium sit prima
petitio an ista sit populus tantum homo est.
et forte apparet quod sic. Sed arguitur quod
non quia ex illa sequitur contradictio quia
sequitur tantum homo est igitur nihil non
homo est et sequitur tantum homo est igi-
tur homo est et ultra igitur anima est et sic
aliquid non homo est et sic sequitur quod
nihil non homo est et aliquid non homo est.
¶ Rñ. ponendo tres regulas pñe omnis
exclusiva de secundo adiacente primi ordi-
nis in qua nulla est negatio cuius subie-
ctum est terminus discretus significans re-
divisibilem implicat contradictionem pa-
ter de istis tantum sor. est. tantum brunel-
lus est. tantum. a. materia est aut fuit. et tan-
tum. b. albedo erit. quia ex istis sequitur
quod partes eorum sunt vel erunt que non
sunt illud totum. ¶ Secunda regula om-
nis talis exclusiva cuius subiectum est ter-
minus communis significans solum res
compositas ex partibus essentialibus seu
ex materia et forma implicat contradictio-
nem patet de istis tantum homo est. tantum
asinus est et cetera. ¶ Tertia regula omnis

talis exclusiva cuius subiectum est termi-
nus communis mere substantialis et signi-
ficat res non compositas ex materia et sor-
ma est possibilis patet de istis tantum al-
bedo est. tantum color est. quarum nulla
implicat contradictionem. ¶ Secunda pe-
titio an ista sit possibilis tantum sor. est al-
bus. rñ. quod si sor. sit albus ista non solu-
est possibilis sed vera quia ista tantum sor.
est albus significat quod tantum sor. est
sor. albus. cuius ratio est quia cum illo ad-
iectivo albus debet subintelligi aliquod
substantivum ut patet supra et nullus con-
venientius ponitur quam illud quod est a
parte subiecti unde iste sunt simul vere ta-
tum homo est coloratus et tantum asinus
est coloratus quia prima subordinatur huic
et tantum homo est homo coloratus. et se-
cunda huic tantum asinus est asinus colo-
ratus non tamen debemus concedere istas
tantum homo est coloratus et tantum asinus
est coloratus quia licet coloratum non
est adiectivum sed substantivum et signi-
ficat quod tantum homo est res colorata
quod est falsum. ¶ Et si dicat quomodo ex-
ponitur ista et consimiles tantum sor. est al-
bus dicatur quod sic exponitur sor. est al-
bus et nihil non sor. est sor. albus igitur et
cetera cuius exponentes sunt vere et hoc est
de intentione Paulus. 2d. et magistri in
quinto argumento primi dubij. ¶ Tertia
petitio an posito quod de hominibus cur-
rant tres et de asinis tres ista sit vera tan-
tum tres homines currunt et apparet quod
sic quia non plures quam tres currunt.
¶ Sed arguitur quod sit falsa quia sequi-
tur tantum tres homines currunt igitur tan-
tum tria animalia currunt patet consequen-
tia ab inferiori ad suum superius a parte
subiecti addita dictione exclusiva subiectis
et consequens falsum igitur et antecedens.
rñ. quod secunda exponens istius tantum
tres homines currunt potest dupliciter su-
mi scilicet improprie et proprie si primum
tunc in illa debet poni licet plures quod sit ad-
iectivum de licet homines et sic proposito est
vera. quia tres homines currunt et non
plures homines quam tres currunt. Si

secundum tunc in illa debet sumi li p[er] in
neutro genere q[uo]d si adiectiuum de li entia
et sic propositio est falsa quia habet sic expo
ni tres homines currunt et non plura quaz
tres homines currunt id est non plura en
tia quam tres homines currunt igitur et
vbi secundum exponens est falsa responden
do igitur dicitur quod si illa exponatur pro
prie est falsa si improprie est vera. et ad ar
gumentum tantum tres homines currunt
igitur tantum tria animalia currunt dicitur
quod quando exclusiua sic improprie expo
nitur non valet consequentia. tene illud q[uo]d
tibi placet. Quarta petitio an ista et con
similes sint affirmatiue tantum homo no
currit et videtur q[uo]d non quia verbum pri
cipale negatur Ad hoc quidam dicunt q[uo]d
ista est negatiua et probat argumentum
sed non est pure negatiua cum ex illa sequa
tur sua secunda exponens que est affirma
tiua. Probabiliter tamen posset teneri
q[uo]d data propositio est affirmatiua: cuius
ratio est quia in istis exclusiuis et in multis
alijs propositionibus exponibilibus sicut
in reduplicatiuis oportet negari nota et no
verbum: ratio autem huius est quia credo
tales propositiones ratione illarum nota
rum subordinari hyppotheticis et ideo sicut
ad hoc q[uo]d hyppothetica sit negatiua opor
tet negare notam ita hic oportet negare no
tam. et hoc credo esse verum supposito q[uo]d
hyppothetice sint affirmatiue vel negatiue
cuius oppositum aliqui tenent. Quinta
petitio an ista sit bona consequentia tan
tum animal est homo igitur animal tantu
est homo r[ati]o. quod sic vt patet: et ponuntur
tres regule prima ab exclusiua primi ordi
nis vbi nulla est negatio ad illam secundi
valet consequentia et non e conuerso exem
plum. sequitur tantum homo est animal.
igitur ho[m]i[n]i est al[ia] si sequit[ur] ho[m]i[n]i e[st] al[ia]:
igitur tantum homo est animal quia ante
cedens est verum vt patet resoluendo et ex
ponendo et consequens falsum. Secun
da regula a tali exclusiua primi ordinis ad
illam tertijs non valet consequentia vnde si
sequitur tantum animal videt hominem
igitur animal videt tantum homines quia
posito quod quicumque videt homines et

am videat asinum est antecedens verum
vt patet et consequens falsum quia quod
libet animal videt non hominem id est rez
que non est ho[m]i[n]e quia asinum et videt si
mul hominem et non hominem. Tertia
regula omnis categorica affirmatiua co
uertitur cum vna in qua ponitur nota ex
clusionis predicato exempluz sequitur ho
mo est animal igitur homo est tantum ani
mal et conuerso. Ex duabus primis re
gulis sequitur quod ab exclusiua secundi
ad illam tertijs non valet consequentia pa
ter hoc exemplo quia no[n] sequitur animal
tantum videt asinum igitur animal videt
tantum asinum patet etiam ratione quia
si ab illa primi ad illam secundi valet con
sequentia vt dicit prima regula et ab illa se
cundi ad illam tertijs valet oportet po
stea quod ab illa primi ad illam tertijs vale
ret cuius oppositum dixit secunda regula:
et sic sequitur quod affirmatiua primi aut
secundi ordinis stat cum negatiua tertijs.
Sexta petitio an li homo in predicato
istius tantuz animal est omnis homo stet
distributiue et videtur quod non quia sunt
duo signa: r[ati]o. quod sic et dicitur q[uo]d signum
vniuersale affirmatiuum non impedit di
stributionem note exclusionis nec e conuer
so. secundo dicitur q[uo]d signum negatiuum
sequens notam exclusionis non ipedit ei
distributionem exemplum tantuz animal
non est asinus stat li asinus distributiue.

Capitulum de exceptiuis.
Ojectiones exceptiue In hoc capitu
lo tria facia[n]t. primo annotabo ali
qua circa textum: secundo dubita
bimus contra. Tercio erunt petitiones.
Quantum ad primum nota q[uo]d note ex
ceptionis sunt iste preter preterquam et ni
si et sunt termini similes categoricis nihil
significantes et habentes officiu[m] sed li pre
ter pro n[on]a tenetur duobus modis scilicet
diuinitate et exceptiue. exemplum primi
et preter quinque sunt quinque et probat
ratio propositio sic demptis quinque a de
cem residuum est quinque exemplum se
cundi omnis homo preter for. currit simili
ter li nisi tenetur dupliciter vno modo con
ditionaliter vt nisi tu es animal tu non es

bō alio mō exceptie vt nullus bō nisi for. cur
 rit qñ tenet p dñō alr pōt ponē tā i p pōe af
 firmatiua quā i negatiua. ¶ Sed qñ tenet
 exceptiue nō ponit nisi i negatiua. Silt qñ te
 net p dñō alr pōt pgrue pōt cū tñio nō distri
 buto vt hī dicā for. nō cur. nisi moueat z hēt p
 bari sicut p dñō alr s3 qñ tenet exceptie p pē
 excipit a tñio distributo vt null⁹ bō nisi for.
 cur. ¶ Secō nota qd sicut dīc mgt exceptiua
 affirmatiua vt ista oīs hō pter for. cur. expōit
 p duas i quaz pma rēouet p dñatū a pte ex
 capta z i bā p dñatū idē p dñatūz affirmatiue
 d subiecto exceptie z pte ex capta iñitā: ex^m
 ista qz hō pter for. cur. sic expōet for. nō cur.
 z qz hō nō for. cur. ¶ 3° nota qd i exceptiua
 affirmatiua vt i ista oē al pter hoīez ē brutū
 stat i al distributiue i mobili z li hoīez qd ē
 ps extra capta p fūse tñi mobili. z silt p dñatū
 tñi bñ mgt. z idē dicat d exceptiua negatiua
 p pā nisi qd p dñatū stat p fūse distributiue z
 nō p fūse tñi. Quātū ad b3 dubitat ptra modū
 exponēdi qz illo dato seqt qd posito qd oē al
 currat ista p pō ē hā oē al pter lapidē cur. q
 tñ a nullo pcederet igit talis mod⁹ mal⁹ p3
 2^a z añs. pbat qz sue exponētes eēt hē vt
 p3 exponendo. ¶ Secō arguit sic dato isto
 mō oē qd posito qd tu videas oēs hoīes q
 st i ista domo z for. sit foris qm tu nō videas
 ista eēt hā tu vides oēs hoīes existētes i ista
 domo pter for. z tñ ista a nullo pcederet igit
 talis mod⁹ mal⁹ p3 2^a cū minori z maiori p
 bat qz expōentes sūt hē. s. tu nō vides for. seu
 tu nō vides for. existētē i ista domo. z tu vi
 des oēs hoīes existētes i ista domo nō for. vt
 p3. ¶ Tercio arguitur qd ps extra capta nō
 stat p fūse tñi mobili qz si statet illo mō tunc
 valeret ista 2^a oē al pter hoīez ē brutū igit
 oē al pter substantiā ē brutū s3 hec nō v3 igit
 si stat ps extra capta illo mō p3 2ª cum ma
 iori qz ibi argueret ab inferiori ad suū supi⁹
 p fūse tñi mobili z maiori. pbat qz ill⁹ pñtie
 añs est vep z pñs s^m cū bā exponēs sit s^m vt
 p3. ¶ Ad p^m dicēt. p. m. qd illa est s^m oē al
 pter lapidē cur. z dicēt qd vna exponētū ē s^m
 z qd illa nō expōit sic dīc paul⁹ s3 expōit p
 tres ex^m oē al pter lapidē cur. expōit sic oē
 al nō lapis cur. z lapis nō cur. z lapis ē al vbi
 3ª exponēs ē s^m z ista solutio appet mibi hīc non
 pōt cuitari qñ illa pcedat qz tñ pcedē mibi
 nō placet. ¶ S3 tu dices bñ mgt illa nō ē p

pā s3 nō soluit ar^m qz exponētes sūt hē S3 for
 te dices alr. s. qd mgt vlt qd subitelligat 3^a
 exponēs sic dīc. p. m. Illud nō ē vep qz si vlt
 ler hī tñc d itētōe sua iste repugnat oē al p
 ātur^m ē al. z ānichit^m nō ē al q tñ bñ cū nō re
 pugnat vt p3 ista i bā pñtie. ¶ Ad bñ rñ.
 oīno silt. ¶ Ad 3^m dīc qd ps extra capta stat
 p fūse tñi mobili z cū dīc qd illa 2^a d bēt vales
 negat s3 z ad regulā cū dīc qd ibi a^m ab inferio
 ri ad suū supi⁹ p fūse zc. dīc qd nō a^m oīno affir
 matiuē cū arguat cū li ptercludēte negatio
 nē vt p3 z ita nō ē ptra regulā. ¶ Quātū ad
 3^m s3 lex pñtieōes p^a an ista sit p pā oē al p
 lapidēz ē s3 a. rñ. bñ. p. m. qd sic qz ista hēt
 oīa reqsita ad exceptiua z ē pñcā oīo z p pō.
 s3 ē s^m z ipōia vt p3 exponēdo bñ ipm z hoc
 credo eē vep. tñ bñ paulū dīc qd illa ē i. p pā
 vt p3 ex dictis suis. ¶ Secda pñtie an exce
 ptiua repugnet sue pñcā rñ. bñ. p. m. qd
 sic vbi i exceptiō nō pōat aliud sūmā hēgof
 ma vt pater ex suis exponētib⁹ vñ iste repu
 gnāt oē al pter ātur^m ē al z oē al ē al z pma i
 plicat p contradictionē vt p3 p suas exponētes.
 S3 bñ mgt dīc qd exceptiua nō repugnat p
 iacētū vt p3 ab eo i textu z idē nō ē de itētōe sua
 qd i exponēdo sub itelligat 3ª exponēs sic dī
 cit. p. m. 3ª pñtie an exponēdo ista oē al p
 ter bonē cur. c^o ps extra capta ē tñm^o coīs
 i p^a exponēte ego debeā remouē p dñatū a p
 te extra capta vlt vlt pñcā. s3 bñ a vñū
 debeā exponē sic null⁹ bos cur. z oē al nō bos
 cur. vel dicē bos nō cur. z oē al nō bos cur. rñ.
 bñ Paulū arg^o octauo pmi dubij qd p dñatū
 tñ d3 remoueri vlt a pte extra capta s3 hō
 credo. bñ tñ oē hā cā. xvij. s3 pñtie dīc o^m. s.
 qd d3 remoueri pñcā tñ tene illud qd pl3
 s3 tñ scias qd si tñs paulū hēs dicē qd ps ex
 tra capta sup pōit magis p fūse i exponēte qz
 i expōita qz i exponēte distributiue z i expōi
 ta p fūse tñi mobili. ¶ Quarta pñtie an ista
 2ª sit possibilis tu icipis scire oēm p pōem p
 ter a. z tñ tu icipis scire a. z appet qd nō qz oē
 tu icipis scire oēm p pōem pter a: igit tu nō i
 cipis scire a. ab expōita ad exponētē. rñ. bñ.
 p. m. qd illa 2^a ē pñtie z hā pñtie isto casu
 qd sint sō^m tres p pōnes i mūdo due hē qd
 icipias scire p pñtieōē de pñtie s3 3^a q vocet
 a sit s^m z imēdiate post hoc erit hā z scita a re
 tūc p3 hā p pñtie. s. tu icipis scire a. z pma
 pbat. s. tu icipis scire oēm p pōem pter a. qz
 nūc scis oēm p pōem pter a. vt p3 z nō ime

diatē aū h̄ sciūsti oēm ppōnē pter. a. vt pz
 igit̄. Et ad ar^m i o^m dī qd̄ ibi n̄ arguit ab
 exposita ad exponēre qz illa n̄ h̄z expōitōne
 exceptiue s̄z rōne de li incipit. Et si dī igit̄
 stabūt ista siml̄ tu icipis scire oēm ppōnē p
 ter. a. et tu icipis scire oēm ppōnē et sic n̄ repu
 gnabit exceptiua p̄iacenti e^o m^o dixit. p. ad.
 rñ. qd̄ i istis ppōnib⁹ q̄ n̄ sunt pure excepti
 ue n̄ ē i p̄no vt pz i sa petitiōe. Quia pe
 titio quōd p^r ista n̄ oē al^r pter for. cur. rñ. qd̄ si
 li n̄ neget totā ppōnē sic appz illa h̄z p̄bati
 p̄ p̄dictoriū vt pz. Sexta petitiō an va
 leat ista p^r oē al^r pter antix^m ē al^r igit̄ oē al^r p
 ter hoicm ē al^r appz qd̄ sic qz arguit ab ife
 riori ad supius cōfute tñ mobl̄ et affirmati
 ue. Et alia pte appz qd̄ n̄ qz fm̄ p̄paulū
 aū ē vcz et p̄no^m cū p^r sua expōnēs sit f^r.
 rñ. qd̄ n̄ v̄z p^r et ad regulā pz solutio supra
 qz regula itelligit̄ qd̄ arguat sine negatiōe
 tā iplicite quā explicite qualiter non est hic.

Capitulum de reduplicatiuis.

Propō reduplicatiua et. In isto ca^o
 ponā vnū notabile deide vnā peti
 tiōe. Et ad p^m nota qd̄ ppō
 i q̄ pōit li i q^m reduplicatiue tētū sp̄ ē distin
 guēda qz vel li i quātū reduplicat et denotat
 p^m seu p̄comitātā seu p̄sequitiōne formale
 p̄dicati ad terminū reduplicatū: vel li i q^m
 reduplicat et p̄portat cām. ex^m i ista for. i quā
 tū hō ē al^r v̄l li i quātū reduplicat p̄comitan
 tiā seu p^m formale et aialis ad hoicz sic qd̄
 ex ppōne de li hō sē illa de li al^r ceteris non
 mutatis v̄l cām sic qd̄ terminus reduplica
 tiu⁹ aut sig^m e^o sit cā qd̄ tale p̄dicatū i sit su
 biecto et alijs qb⁹ i ē Si p^m illa ppō ē h̄a et
 expōit p̄ tres sicut expōit mḡ. sic for. ē hō et
 for. ē al^r et si aliqd̄ ē hō illud ē al^r vbi i 3° expo
 nēte sit p^r formal^r hois ad al^r Si hō li i quan
 tū reduplicet cām dico qd̄ ista ē f^r: qz cū i ista
 for. i q^m hō ē al^r li in q^m cadat supra li hō de
 notat qd̄ hō ē cā qre aliqd̄ sit al^r sic. f. qd̄ nō
 pōt tale p̄dicatū al^r significari de aliquo nisi p^r
 de eo p̄dicat̄ t̄min⁹ reduplicat⁹. f. li hō qd̄ ē
 f^m qz de aliquo puta de asino significat li al^r de
 quo tñ n̄ significat li hō qd̄ ē t̄min⁹ reduplica
 tiu⁹ vt pz. S̄z bñ p̄cedit qd̄ for. i q^m hō ē n̄
 sibil^r et qd̄ for. i q^m rōnal^r ē disciplinabil^r pz qz
 cā qre aliqd̄ ē disciplinabile ē qz rōnal^r et sibil^r
 cā qre aliqd̄ ē n̄sile ē qz est hō loq̄ndo de cā
 fm̄ logicos qz si de aliquo p̄beat dici qd̄ sit
 n̄silio o³ qd̄ p̄us de eo dicat̄ qd̄ sit hō loquē

do de p̄ori ad modū logicorū. Et ad fm̄
 sit ista petitiō an ista sit h̄a replicādo p^m hō
 i q^m hō ē coloratus. Et ad h̄ dicit. p. ad. qd̄
 sic qz expōnētes s̄t h̄c. Et cā at̄ dic̄ qd̄ ista
 ē f^r qz cū 3^a expōnēs. ista si aliqd̄ ē hō illud
 ē hō colorat^r n̄ ē p^r bōa et formal^r cū sit vna
 p̄ditōal^r i q̄ ē imaginabile o^m p̄ntis stare cū
 ante sine p̄dictiōe mō sicut dēū ē supra ad
 h̄ qd̄ tal^r reduplicatiua sit h̄a o³ qd̄ possit sic
 ri p^r n̄ solū bōa s̄z bōa et formal^r iter t̄r^m re
 duplicatū et p̄dicatū.

Imediate duas et. In isto e^o p̄ ar^r p
 tra mḡm. Scdō ponē due petitiōes.
 Et ad p^m ar^r p̄ sic datis expōnē
 tib⁹ mḡi oē qd̄ duo p̄dictoria s̄t siml̄ h̄a
 i^r ille expōnētes male pz p^r et aū p^r et pono
 casū mḡi. f. qd̄ hora p̄tā fuerit diuisa i p̄tes
 p̄portales. p̄portōe dupla miorib⁹ imiatif
 ad h̄. o. p̄no et qd̄ i q̄l^r p̄te p̄i tu fuero alb⁹ et
 i q̄l^r i p̄i niger. et capio istas duas tu imedia
 te aū h̄ fuisti alb⁹ et tu imediate aū h̄ n̄ fuisti
 alb⁹ et ar^r sic iste sūt fil^r v̄t et iste sūt p̄dictio
 rie i^r due p̄dictorie sūt fil^r h̄c pz p^r cū mior
 ri qz singlis affi^r et singlis neg^r de p̄silib⁹ et.
 sūt p̄dictorie et m^o p^r qz tu qñ fuit aliq̄
 ps p̄ fuisti alb⁹ s̄z imediate aū h̄ fuit aliq̄ p^r
 p. i^r tu imediate aū h̄ fuisti albus. Et si tu
 qñcūqz fuit aliq̄ ps i p̄ n̄ fuisti alb⁹ s̄z imedi
 ate aū h̄ fuit aliq̄ ps i p̄ i^r tu imediate aū h̄
 n̄ fuisti albus qd̄ fuit. p̄b^m. Et h̄o ar^r sic ista p^r
 nō v̄z post hoc. o. tu eris dēu⁹. o. qd̄ ē p̄no et
 nullū erit. o. post hoc qñ iter illud et hoc tu eris
 i^r imediate post hoc tu eris. et tñ h̄ic ar^r ab ex
 ponētib⁹ pauli ad expōitā i^r sic expōnētes
 sūt male pz p^r cū miori et m^o p^r et pono q
 celū nūc p̄ q̄scat et q̄scet sic p̄ hora vt ita lo
 q̄r. Et sic qd̄ p̄spatū vnus hoī vt ita loq̄r
 nullū erit ips nec. o. s̄z bñ post d̄nde iter mo
 ueat et pono qd̄ imedio illius hore vt ita lo
 q̄r tu nascaris tū in isto casu illa exposita q̄
 ē p̄no. s̄z imediate post hoc tu eris ē f^r vt pz et
 expōnētes et cū p^r qz post hoc tu eris vt pz
 et nullū erit. o. post hoc qñ inter illud et hoc tu
 eris vt pz qz nullū erit. o. nisi h̄inc ad hora 3
 mō pz qd̄ inter illud et hoc tu eris qz eris ime
 dio illius q̄tis vt pōit casus. Et ad p^m rñ.
 p̄cedēdo qd̄ iste sūt fil^r h̄c tu imediate aū h̄c
 fuisti albus et imediate aū h̄c n̄ fuisti albus s̄z
 negat̄ qd̄ sint p̄dictorie et ad p̄bationē cū
 dē singlis affi^r et. pōt dupl̄ rñ. p̄ qd̄ ille nō
 sūt singles nisi vocal̄ et appenē tñ s̄z h̄c b̄p

potest ex quo subordinat hypothese. ista in
 si e hz coia deca. **¶** Ho pat dici qd n spinglis
 affir² e singlano neg² sut p²radictoria vt p²
 supra sz o² qd singlis neg² sit pur neg² q²l²
 si e de ista tu immediate an hoc n fuiti albus
 vt stati patebit i p² petide. **¶** Ad fm dicit.
 p. ad. qd ar^m cludit tu tn hz mgz dic o^m e
 cu di qd ille exponetes sit de e xposita f² ne
 gal imo di q² si exponetes itelligat vt debet
 itelligi e n vt sba sonat vna eap erit f² sicut
 sua xposita vti sba expones isti². s. imediate
 p² h² tueris dz sic sumi nullu erit. o. vltisura
 p² hoc qn inter illaz e hoc tu eris q e f² sicut
 sua xposita vt patet qz lz nullu erit tempus
 vl. o. post hoc qn inter illud e hoc tu eris erit
 tn aliqua mensura post hoc et non inter illa
 e hoc tu eris puta erit eum vel eternitas vl
 aliquod. p²portionale istis. Quatum ad fm
 sit prima petio an ista sit negatiua imediate
 te post hoc tu no eris e appet quod sic qz in
 ea verbum pncipale negat e ex alia parte ap
 parer qd no ga ex ea segtur sua p²iacens q
 est affirmatiua. **¶** Ad hoc dicitur quod si quis
 teneat illam esse hypotheticaz habet tene
 re qd non est negatiua cuius ratio est quia
 cum illa ratione de li imediate in quo inclu
 ditur nota copulatiōis subordinetur vni co
 pulatiue oportet ad hoc vt fiat negatiua qd
 negetur li imediate in quo est talis nota e n
 verbu qualiter non est in p²posito figs tn
 tenet illam esse categorica sicut comuniter
 tenetur dicat qd illa est negatiua sed no pu
 ra ex q non est inconueniens qd seqtur affir
 matiua. **¶** Secunda petio an iste conuer
 tant imediate post hoc tu eris e an quodli
 bet. o. futur² post hoc tu eris. **¶** Ad hoc va
 rij varia dicunt pmo. **¶** p. ad. caplo p²prio
 dicit quod non qz pma est x²a e sba est impos
 sibilis qz hz sic resolu tuc tu eris e tunc erit
 ante quodlz. o. futur² post hoc igit² ac. vbi
 sba resoluens e impossibilis Alij de quoy nu
 micro est magister in scdo dubio argumento
 xxxviii. dicunt quod sic e quod vtraque est
 vera e dicunt qd non debet resolu sed exponi
 ratione de li quodlibet sic post aliquod. o. fu
 turu post hoc tu eris e nullum erit tempus
 aut. o. futur² post hoc qn ante illud tu eris
 igit² ac. vbi p² qd exponetes sunt de. Alii
 possent dici e forte melius qd ille n p²uertant
 sicut dicit. **¶** p. ad. Sed bn iste conuertuntur

imediate post hoc tu eris e quodlibet. o.
 futur² post hoc erit aliquid inter quod e hoc
 tu eris sic qd p²mo terminus probabilis
 sit li quodlibet e li ante no pcedat e erit tuti
 or via e itelligo ibi p. o. oem mēsurā sic dixi
 i solutiōe si arguisti. **¶** Cap. de li icipit.

Accipit dupliciter exponitur e cete.

In isto capitulo arguitur pmo
 contra modum exponendi magi

stri sic ab xposita ad exponetes **¶** Pauli no
 valet p². igitur ille exponentes non sunt bo
 ne p² p² e a²no probatur qz non segtur for
 incipit esse igitur in. o. quod est p²no for. no
 est e imediate post. o. qd e p²no for. erit patet
 qz a²no est vep²posito quod for. nunc p²mo
 sit e p²no falsum pro prima parte vt patet.

¶ Sedo arguitur sic ista consequentia non
 valet in. o. qd est p²esens anial non est homo
 e imediate post. o. qd est p²esens animal erit
 homo igitur incipit animal esse homo e ta
 men hic arguitur ab exponētibus ad expo
 sitam secundum **¶** Paulum igitur ille expo
 nentes sunt male patet consequentia cu mi
 nou e maior probatur. quia illius consequē
 tie antecedens e vep² e p²no f^m qd p²sequē
 sit f^m p² qz p²tinue an al² fuit hō igit² n i car.
 al² e homo. qd tn a²no sit vep² p² p² sba pte
 e p² pma p²bas qz afm² n e hō e qz afm² e
 al² igit² al² n e hō. **¶** **¶** 3° arguit sic datus istis
 exponētibus pauli de ista p² f². s. qd. a. aia i
 pit e postquā icipit e igit² iste exponētes sit
 male p² p² e a²no p²bas e pono qd aia for. i
 cipiāt e p² remotionē d p²nti sic vult. **¶** p. ad.
 vel saltē ad imaginationē e p² p² qz i. o. qd
 e p²no hec aia n e postqz icipit e e imediate
 post erit postqz icipit e igit² hec aia icipit e
 postqz icipit e p² p² ab exponētibus ad expo
 sitā e a²no e vep² igit² e p²no qd a²no sit vep² p²
 p² pma pte qz ei² o^m e f^m e sba ps e t² x²a vt
 p² exponendo rōne d li imediate. **¶** Ad p^m
 rn. fm. p. ad. c^o p²prio e fm mgm p² dubio
 arg^o. xvi. qd i rei xitate p²o de li icipit n dz
 exponi sed hz p²bari p² cās xitatis iō n miz
 si ab illa q appet xposita ad illas q appene
 exponentes n v² p² qz bn scit² qd a p²pōne
 bēnte cās xitatis ad suā cām n v² p² lz bn
 ep². e hoc pcludebat ar^m e bene. **¶** Ad fm
 pcedit qd illa p² n v² e negat² mior. s. qd ar
 guat ab exponētibus ac. qz vt dictū e li inci
 pit n hēt expōi. Et si dicit qd adhuc stat ar^m
 qz arguit ab vna cā xitatis ad p²pōez bēn

te illa negat et dicit quod illa est non bene sumit. pro
quo nota quod ad assignandum bene casus relationis
istius incipit aliter est homo aut similis in quibus a parte
subiecti est tunc cois ois quod in negantia propter
semper ille tunc stet distributivus. ex^m si vis be
ne probare ista in caput aliter est homo debes sic arguere
i. o. quod est propter nullum aliter est homo et in mediate post
aliter est homo igitur et. et non debes dicere i. o. quod est
propter aliter est homo et sic propter solutio quod dicit quod si
causam relationis debite sumas ipsa erit forma sic et sua
propter. Ad 3^m procedit quod propter est etiam ut pro
bat ar^m Et si arguitur contra sic hec anima incipit esse
postquam incipit esse igitur postquam hec anima ince
pit esse ipsa in cur. esse est bona et propter est forma igitur
an^m. quod propter sit forma probatur quod habet se resolu
tione hec anima incipit esse. et nunc est vel in cur. esse post
quod hec anima incipit esse igitur et. ubi ha resolutio
est in propter p^mte. Ad hoc r^m. nega do illaz
p^mtiat. si hec anima incipit esse. post quod incipit esse igi
tur post quod hec anima incipit esse ipsa incipit esse quod
ar^m ratio istate p^mfuse tunc ad eundem statum determi
nate. Pro quo nota quod si adverbium post
quod et alia adverbia temporis et similiter adverbia loci non
sunt termini simpliciter categorici. sed categorici
potentes suscipere p^mfusione a li incipit et sunt di
cuntur quod quibus appetit in voce simpliciter sub
ordinat tunc non in relatiuo aut non tantum. ex^m
ide est dicitur quod et dicitur in tpe vel i. o. i quo et ide
est dicitur post quod et post tempus in quo similiter ide est dicitur
ubi et loco in quo et sic de multis alijs et sic a p
pone de li post quod vel de aliquo alio ad homo non p^mfuso non
v3 2^a et propter solutio argum^mti et quod ibi ar^m a ter
mino statum p^mfuse tunc in mobili ad eundem statum de
terminat. Et solutio istius argum^mti sequitur
tria. p^m quod ois iste propter nes sit hec. s. for. in caput
esse quod ipse non esse for. incipit cur. quod non incipit cur.
for. incipit cur. post quod incipit cur. patet ois iste
in hoc casu imaginabili. s. quod for. similiter incipiat
et et cur. p^m remotione de p^mti ut propter probando
Secundo se quod appone de ad homines loci vel
temporis p^mfuse tunc ad illa de p^msimilibus ad
homines non p^mfuse non v3 2^a. p3 quod non esse for. incipit
esse quod non incipit esse igitur quod for. non incipit esse incipit
esse quod an^m est vep ut propter probando p^mreotione de
p^mti casu superiori et propter est forma quod probat quod se
quod quod for. non incipit esse incipit esse. igitur in tpe vel i.
o in quo for. non incipit esse incipit esse et ultra ois tpe
vel i. o. i quo for. non incipit esse incipit esse igitur in ali
quo tpe vel. o. for. non incipit esse et in illo for. incipit
esse ut propter p^mlam de resolutione relatiui sed vlt^m

propter est forma et impossibile ut p3 1^a et p^m an^m quod
fuit probandum. et ita de p^msimilibus dicat. Ad 3°
sequit quod appone de talibus ad homines p^mfuse
p^mfuse tunc ad propter absolutas et sine ad homi
is non v3 2^a. p3 quod non sequit tu incipis esse quod tu in
cipis cur. igitur tu incipis esse propter post quod tu
non incipias esse sed bene incipias cur. nec sequit tu
incipias esse ubi plato est igitur tu incipis esse nec
sequit de^m incipit esse quod hoc. o. est igitur de^m inci
pit esse propter hoc ad determinati superiori. et similes pos
sent fieri propter nes de li definit. Cap. de li tor^o
Tor^o conuertibiliter et. In hoc ca. p^m ar^m
contra dicta magis boni erunt p^mtionones
Quatuor ad p^m ar^m quod li tor^o sim
cathe^m non conuertat cum quibus p^m probat quod dato
o^o sequit quod ista est p^mcedenda tor^o est p^m. propter
f^m quod illa non videtur p^mfecta ois et 2^a p^m quod p^m
magis est sensus quibus p^m est p^m. Secundo ar^m
contra ide sic dato illo sequitur quod ista est et ha to
r^o for. est p^m s3 hoc est forma igitur et illud ex quo se
quitur. p3 2^a cum maiori et p^m m^o quod illa totus
for. est p^m et vna affirm^a cuius subiectum et p^mdem non
supponit p^m codem ut p3 de li for. et de li p^m 1^a
illa non est ha. Ad 3° ar^m contra magis dicitur quod
so^m tunc li tor^o tunc simpliciter cathe^m cum p^mcedit tota
propter pone contra ista non tor^o for. cur. li tor^o tunc
simpliciter cathe^m et tunc non p^mcedit tota. propter pone^m et. p3
2^a cum maiori et maiori p^m sic ita tunc li tor^o in
ista non tor^o for. cur. sicut iusta quod est sua p^mtradie
toria tor^o for. cur. sed iusta tunc simpliciter cathe^m 1^a
et illa Ad 2° ar^m contra 3^a p^mne magis sic ista
est ha to^m quod est in mundo. est in oculo tuo et ipse di
cit quod est 1^a male p3 2^a cum maiori et maiori p^m
quod si illa non est ha hoc id est quod li tor^o tunc tunc
simpliciter cathe^m sed li tor^o non tunc sic sed cathe^m 1^a
illa est ha p3 2^a ite^m cum maiori et minor p^m quod
li tor^o ibi est vnu cathe^m quod est vnu non sub
stativum neutri generis cum habeat post se li quod quod
est r^m substantie et neutri generis. Ad p^m nega
tur 2^a de quod ista est in p^mgrua totus est p^m et de
quod non est de intentione magis quod semper cum li totus
tunc simpliciter cathe^m p^muertatur cum li quibus p^m sed b
so^m habet cum ei coniungitur substantivum quod non est in
illa ut p3. Ad 3° p^m p^mceditur quod illa est ha et
cum de quod ista est vna affirm^a et subiectum et p^mdem
non supponit p^m codem de quod est vep quod ista in voce
non habet subiectum quod tunc ipsa subordinatur vni in quod
subiectum et p^mdem supponunt p^m codem puta huic
quibus p^m for. est p^m ipsa est ha et hoc sufficit ut p3
supra. Ad 3° de quod non est de intentione magis
quod li tor^o debeat p^mcedere tota. propter ad hoc ut

matur simcathegorice ut ar^m probat hoc
 n. e impossibile qz tuc oportet qd li totus p
 det se ipm sed de intencione sua e qd li totus p
 cedat totu subiectu sic e in illa z io tatur sim
 cathegorice. **Ad 4^m** dicit. p. ad.
 qd illa e a ut ar^m pbat si tñ via tenet p au
 lu nega qd li totu matur cathegorice z
 nega qd li qd sit rlm de li totu sz die qd e r l z
 vnus substatui inclusi in li totu z qd nos d
 bemus iudicare de vocalibus p metalia z n
 alr z p3 solutio. **Ad 5^m** ad fm si lex petio
 nes. p^a qre e qd cu li totus pueratur cu li q
 l3 po dicimus qd tatur simcathe^a z pueratur
 cu li ens pferm ex suis partibus tatur cathe^a.
 rñ. qd hoc io e qz li totus p mo sumptus in
 cludit li q l3 qd e vnu simcathegorema hñe
 vim pfundendi vt p3 sed bo mo sumptu n in
 cludit simcathegorema vt p3. **Seda peti**
tio an ista sit ylis totus for. est ho rñ. qd fm
 dea supiora ista e ylis qz subordinatur yli.
 ca tñ qre mgi fecit caplm diuersuz de istis e
 duplex p^a qz erat poneda distinctio de li tot^o
 ba e qz ista vocalr n appz ylis. **3^a** petio
 an posito qd for. oficiat manus ista sit a for.
 e totus ho z appz qd sic qz for. e ho pfectus
 ex suis partibus i^a for. e tot^o ho p3 p^a z añs
 p^a Sic ois pars for. e in for. i^a for. e ens per
 fectm ex suis partibus p3 p^a uter z añs. p^a ex
 ponedo sic ps for. e in for z nulla e pars for.
 qñ illa sit in for. i^a omnis pars for. est in for.
 p3 p^a cu maiori z m^o est nota qz ei^o om^o in
 plicat ptradictioez ex alia parte appz q illa
 sit f^a qz for. defit manus rñ. q illa e f^a z cu d^o
 for. est ens perfectm ex suis partibus rñ. q ali
 qd esse perfectm ex suis partibus est duplr uo
 mo qz est perfectm ex partibus qñ h3 z sic oē
 habens partes est perfectm alio mo qz est per
 fectm ex partibus qñ nallr debet hē z sic nō oē
 habens partes est perfectm ex suis partibus
 qz i^a le cui defit manus aut pes qm fm cōez
 cursu debet hē nō est perfectm isto mo z ita ca
 pitur perfectum in proposito z patet falsitas
 propositionis. **Quarta petio an ista sit**
vera totus for. est minor for. rñ. quod ista e
 distinguenda quia vel li totus conuertitur
 cu li q l3 pars absolute vt dicit mgi vel puer
 titur cu li q l3 pars integrali. Si p^m ppō e f^a
 qz nlla duaz partu centraliū e minor for. qz
 nec aia intellectua e minor for. cu n sit qñta
 nec corpus for. e minor for. vt p3 si ho h3 of
 quod illa e a qz q l3 pars integrali for. e mi

nor for. qz caput z pes zc. **Ad 2^a** petio an
 aliquod indiuisile vt puta deus dicatur totu
 rñ. quod nō qz li totu quocunqz sumatur h3
 respñ. ad partes indiuisile at nō h3 partes.
Sexta petio an valeat ista 2ª totus ho e
 hois i^a totu al^o est hois z videtur forte quod
 sic rñ. quod nō qz añs e vcz z pñs f^m vt p3
 exponedo z hoc io e qz ar^m ab inferiori ad suū
 superius confuse distribuitur vt patet.

Capitulum de li semper.
Semper pueritur zc. In isto cap^o se
 qñtuor petiōes. **1^a** an li semper
 sit terminus cathegoricatus vel
 simcathe. rñ. quod li semper est finis^o pñas
 q subordinatur cathe. z simcathe. z nō est pu
 ra dictio sz est pplexu vt p3 supra cu diceba
 mus quod li ep^o erat cōplexu z ita li semper
 nec est finis^o cathe. nec simcathe. Et si ar^m
 quod omnis terminus aut est cathe. aut sim
 cathe. rñ. quod vcz est de incōplexo nō aut
 de cōplexo z ita de li totus dicatur. **Secū**
da petio an ista sit qñta semper fuit ho. rñ.
 quod sic qz est ylis eo quod subordina f yli.
3ª petio qd significat ista aliquādo fuit
 ho. respō. quod sicut ista q est sua cōtradictio
 ria semper fuit ho est distinguenda qz pōt si
 gnificare vel quod omni tempore aut. o. ab
 solute fuit ho sic quod li tempore fieri apliati
 ue p eo quod est vl fuit vl pōt significare q
 omni tempore fuit ho nō absolute sz fm exi
 gentiā xbi sic quod omni tempore pterito fu
 it ho. ita illa aliquādo fuit ho aut aliquādo
 non fuit ho h3 pñlr distingui. **Ad 4^a** petio
 an iste repugnet hoc semper fuit. z hoc ince
 pit esse. rñ. quod nō qz celū semper fuit ex q
 in omni tempore z in omni. o. pterito fuit z
 tamen incepit esse secundum veritatem.

Capitulum de li ab eterno.

Ab eterno duplr zc. In hoc cap^o. fa
 ciā qñtuor p notabo duo circa litte /
 rá bo arguā ptra mgi m 3° ponā pe
 tiōes qñto mouebo vñ dubiū. **Ad 1^a** ad
 p^m nota quod li ab eterno aduerb^o li sumptū
 inuocē est vñ simplex z vna dictio habens
 vim pfundendi cōfufe tñ sicut li semper sic
 quod dicendo ab eterno deus pduxit mūdū
 aut hominē li mūdū z li hominem stat pfu
 se tñ moblr. Secūdo nota quod ppō cuius
 p^mus terminus est li ab eterno aduerbialr
 sumptū. f. p vt cōuertitur cu li eternalr pōt
 duplr exponi vno mō fm. p. ad. sic eternalr

seu ab eterno. a. fuit dicatur. a. fuit et non in-
 pit nec definit. a. esse igitur et. Secundo mo-
 exponitur li ab eterno fm Paulu sic ate ali-
 quod tempus pñi finitum a. fuit et non est vel
 fuit aliquod tempus pñi finitum aut. o. qñ
 ante illud. a. fuerit igitur ab eterno. a. fuit.
Cad fm ar^o pñi mgñm sic ponatur q
 deus per añu ateqz pduxit mūdū vt ita di-
 xerim pduxerit sor. et sequitur quod ista fm
 ipz sit vera ab eterno deus pduxit sor. de nō
 eē ad eē. Sz hoc ē fm i^o mod^o mgñ ē malus
 p3 p^o cū m^o i qz iueritate sor. n̄ fuit pductus
 ab etno seu etnalr vt p3 qz sol^o deus fuit eē
 nalr et m^o p^o exponēdo qz añ aliq d tps p
 tñi finitū dñs pduxit sor d n̄ eē ad eē et nullū
 ē vl fuit. o. aut tps pñi fm qñ añ illd dñs p
 duxerit sor. d n̄ eē ad eē vt p3 i^o ab etno et.
CSecdo et forti^o ar^o sic sit ita ad imaginatōez
 q d mib sit. et p motionē de pñti icpiat eē
 sor. et deide eelū et mor^o ci^o et tps et eē qd p^o
 motuz celi ista sit et ab etno seu etnalr sor.
 fuit Sz h̄ ē fm i^o modus mgñ ē falsus p3 p^o
 cū miori qz iueritate sor. icpīet eē et m^o p^o
 qz añ aliq d tps et. et nullū ē vl fuit tps vel.
 o. pñi et. i^o et. **C**Ad ista arg^o posset aliqs
 dicē qd et balr pcedūt et n̄ ptra mōz expōnē
 di mgñ bñ itellectū et posset dicē qd dñ i et
 expōnēte dñ et nullū ē vl fuit. o. aut tps pñi
 et. p. o. aut tps itelligit ois in fura sic qd sit
 scñs et nlla ē vl fuit in fura pñi finita qñ añ
 illā sor. fuerit pductus de n̄ eē ad eē et sic ista
 erit f^o sic expōsita et p3 solutio pñi argumēti
 Sz ista solutio lz soluat p^o ar^o n̄ tñ soluit
 fm qz si sor. icpīset eē illo mō añ ipm nlla
 fuisset in fura qz nec tps nec eūū nec etnitas
 vt p3. iō mgñ n̄ pōt bñ dñēdi. **C**Volēdo tñ
 aliqd dicē o3 dicē qd mgñ i suis expōnētib^o
 pñi supōebat etnitate mūdi et tps et iuxta illd
 dabat expōnētes. **C**Ad 3° sit p^o pñtiō
 q diff^o ē iter li sp ab etno et ppetuo rñ. qd sp
 pñe fñpīc tps et pōt pōi pñe tā cū etbo d p
 etno quā d futuro vñ ita pñe dicim^o sp fu-
 it de^o sic sp erit de^o. li at ab etno. pñe fñpīc
 pñi et pōi cū etbo d pñi vñ pñe dicim^o de-
 us ab etno fuit et n̄ dicim^o dñs ab etno erit
 lz dicim^o i etnū erit et li ppetuo pñe fñpīc fu-
 tur et n̄ magis pñe dicim^o h̄ ppetuo erit
 quā h̄ ppetuo fuit. iste tñ diff^o p^o excepta n̄
 fñm lñ vñlco. **C**Secda pñtiō an ista p^o sit
 bōa h̄ etnalr fuit i^o h̄ sp fuit. dñ qd n̄ qz ante
 mūdi creationē etnalr dñs fuerat et tñ n̄ sp

fuerat ex quo nullū fuerat tps. nec oē ē et c^o
 h̄ sp fuit i^o h̄ etnalr fuit qz añ ē vñ et pñi
 fm vt p3 d celo qd sp fuit ex quo oī tpe vl. o.
 pñi fuit et tñ n̄ etnalr fuit. **C**3° pñtiō an
 ista sit et etnalr h̄o fuit. rñ. qd fm modū ex-
 ponēdi ipius mgñi quē mōz seqf i dubio fu-
 turo ista ē et vt p3 exponēdo. **C**Ad 4° ad qñ
 tñ sit h̄ dubiū an ista iplicet pñtiōez ab
 etno dñs pduxit mūdū d n̄ eē ad eē et ar^o du-
 plr qd sic p^o sic ex illa vñ cōn adiectio i^o illa i
 plicat pñtiōez p3 p^o et añs p^o qz seqf ab
 etno de^o pduxit mūdū d n̄ eē ad eē i^o ab et-
 no mūdū hūit eē. Sz ar^o qd n̄ ab etno hūit
 eē qz eē de^o pduxit mūdū d n̄ eē ad eē. igit
 qñqz fuit et qñqz n̄ fuit et sic n̄ ab etno hūit
 eē. **C**Et pñtiōez sic iplicat pñtiōez mū-
 dū ppetuo fore et ipm ifutur cōrūpi vt p3. i^o
 a sil iplicat pñtiōez ipm ab etno fuisse
 et fuisse pñtiōez ex illa ab etno de^o pduxit
 mūdū d n̄ eē ad eē eē ipm ab etno fuisse et
 eē pñtiōez igit illa ē et iplicat. **C**6° sic h̄ illa n̄
 iplicaret appi ista n̄ iplicaret ab etno de^o p-
 duxit d n̄ eē ad eē. a. lapidē i pcauo lūe et def-
 licitū fñe n̄. sz ista iplicat. igit et illa. p3 p^o cū
 maiori et mior p^o qz ex illa eē pñtiōez eē
 .n. ab etno de^o pduxit. a. lapidē d n̄ eē ad
 eē i pcauo lūe dñe lictū fñe n̄ igit a. lapis ab
 eterno fuit et pbo q d n̄ ab eterno fuit qz eē
 ab eterno de^o pduxit. a. lapidē et. dñe lictū
 fñe n̄ igit a. lapis dñe lictū nūc qñ aut. a. la-
 pis dñe lictū p tps ifm aut fm n̄ p^o qz lapis
 fñe n̄ fñe n̄ i pcauo lūe n̄ dñe lictū ad eē p
 tps ifm si dñ fm tñc signo illd tps p q d dñe
 dñ et qñ aut. a. lapis añ fuit aut n̄ fuit n̄ ē dñ
 eē dñ p^o qz tñc. a. lapis qñ fñe n̄ i pcauo lūe
 p tps ifm q d ē ptra casū ponēte qd. a. lapis
 fuerit fñe n̄ fñe n̄ si dñ fm igit. a. lapis n̄ ab
 etno fuit et sic eē pñtiōez. **C**In o^o ar^o sic
 ista n̄ iplicat ab etno h̄o pduxit hoīem de
 n̄ eē ad eē i^o nec illa ab etno de^o. et. p3 p^o
 qz sic vñ ē dñe lictū coib^o pñtiōez pñtiōez
 ita et alia et añs p^o qz illa n̄ solū ē possib^o sz
 et vt p3 exponēdo qz añ aliq d tps pñi fm
 h̄o pduxit hoīem de n̄ eē ad eē. et nullū ē vl
 fuit tps pñi fm qñ añ illd h̄o pduxerit hoī-
 nē de n̄ eē ad eē i^o et. p3 p^o ab expōnētib^o ad
 expōsita et añs ē vñ igit et pñi. **C**Itñ. ad
 dubiū p pono vñ notabile deide qñqz p^o
 nec et rñ. argumētor q^o ad p^o nota qd dñe lictū
 dicē al h̄o pduxit ab etno de n̄ eē ad eē et
 ab etno homo pduxit animal de non esse

ad eē parer quia i prima termini stant deter
minatē et nō pōt eē nā nisi vn⁹ hō determinat⁹
et vnū al' eternalit' fuerit. i. hāc at' stat' termi cō
fufe tñi et pōt eē nā imo vt pz p suas expo
nētes iā ē nā quāuis nullus hō et nullū al'
eternalit' fuerit. Et ita pōt dicat de istio mun
dū de⁹ ab eterno pduxit de nō eē ad eē et ab
eterno de⁹ pduxit mūdū de nō eē ad eē p. n.
si pōt imaginari nisi tā de⁹ quā ēt determinia
tus mūd⁹ ab eterno fuerit s; hāc pōt imagia
ri poito qd nullus de⁹ et nullus mūdus eter
nalit' fuerit. Istō stāte pōt ista p. ista ppō si
iplicat ab eterno deus pduxit mūdū de nō eē
ad eē q. p. n. significat i duob⁹ casib⁹ p. ponendo
qd deus fecerit de mūdō sic de hoie sic qd p
duxerit eos gūrabiles et corruptibiles sicut
fecit de hoib⁹ et tunc pz qd sicut ista ē nā ab
etno deus pduxit hoies de nō eē ad eē vbi li
hoies stat cōfufe tñi ita ista cēt i illo casu nā
ab etno de⁹ pduxit mūdū de nō eē ad eē ex
q. tñi nō eē qd aliqis mūd⁹ fuerit etnalit' sicut
ex p. nō eē qd aliqis hō fuerit ab eterno seu
eternalit'. Et si dī si ab eterno deus pduxit
mūdū igitur aliquando deus produxit mū
dum. tñi. concedendo consequentiam et con
sequens et conceditur tanquam vcz et i per
tinēs qd iā sūt circiter seprē milia annoz qd
pduxit mūdū et tāquā sequēs hēs pcedere
qd i ist⁹ aū. pduxerat alios mūdōs. et si dī
qn aū dī qd nō debes certificare. Et Secūdo
pōt ita ppō significari i h. casu. s. qd vnū deter
minatū mūdū deus ab eterno pduxerit de
nō eē ad eē quē ifinites ad nihilauerit et cre
auerit. v. g. imaginādo ipō pñi fuisse ifm⁹ et
fuisse diuisū i secla i i pñiēdo ab. o. i. q. sum⁹ et
pcedēdo i ifm⁹ et qd deus i p. seculo seu cēteā
rio ānoz pduxerit. a. mūdū et p. fm. a. mun
dus sit ad nihilatus et i 3. itez creatus et sic i
ifm⁹ isto stāte p. p. ab eterno deus pduxit
a. mūdū de nō eē ad eē igit' ab eterno deus p
duxit mūdū de nō eē ad eē pz p. ab iferiori
ad suū supius p. fufe tñi mobili et āno ē vcz
vt pz exponēdo igit' et pñs. Et Scda p. est
ista sicut ista nō iplicat ab eterno deus pdu
xit mūdū de nō eē ad eē ita nec ista mūdū de⁹
ab eterno pduxit de nō eē ad eē vbi li mūdū
fiet determinatē. et ista p. n. significat solū i hō casu
ponēdo. s. qd cū dē mūdū deus ifinites crea
uerit et adnihilauerit. Et Tertia p. ab eterno
fuit ita qd a. mūdus ē et ab eterno fuit ita qd
a. mūdus nō ē pz ista p. exponēdo quālz sui

ptē i casu pcedēte. Et ista p. nē seqt' qd nō
prius fuit ita qd a. mūdus ē quā. qd a. mū
dus nō est et tñi in q. lz sui. p. ductionē prius fu
it ita qd nō est quā qd est pz correlatiū intel
ligenti. Quarta si ab eterno deus produ
xit mūdū necessārio pduxit mūdū p. bas qz
si ab eterno pduxit mundum ab eterno sine
eternalit' fuit ita qd produxit mūdū et ex pi
nō potuit eē ipm nō pduxisse mūdū et sic ne
cessārio pduxit mūdū Et p. firmat qz si ab
eterno produxit mūdū tūc seqt' qd pduxit
mūdū et nō potuit esse ipsum nō pduxisse
mūdū et sic necessārio produxit mūdū. in q.
libet tñi. p. ductione mundi p. iungenter p. tūc
pduxit mundus vt pater. Quia p. ista
ppositio implicat contradictionem ab eter
no deus pduxit. a. mundum de nō esse ad
esse et tñi semel pduxit ipsuz p. quia ex illa
eē cōtradictio sē. n. ab eterno de⁹ pduxit.
a. mundum de non esse ad esse i. a. mūd⁹
eternaliter fuit et sē ab eterno deus produ
xit. a. mundum de nō esse ad esse et semel pro
duxit i. a. mūd⁹ accepit. esse post non esse
tunc signo mensuram in qua non erat et euz
ante nō fuisset ex quo solū semel pducebatur
i. nō ab eterno seu eternaliter fuit quod est
contradictio. Et istis stantibus pz solutio
argumentorū. Ad p. pcedit qd ab eterno
mundus fuit et negatur quod sequatur non
ab eterno mundus fuit et ad probationēz cū
dicitur mundus quandoqz fuit et qñque nō
fuit igitur non ab eterno fuit negatur conse
quentia quia stat oppositum consequentis
cum antecedente in casu illo quod idem mū
dus plurica fuerit generatus et corruptus.
Et ad confirmationē negatur quod im
plicet contradictionem mundum perpe
tuo fore et ipsuz corrumpi nam pñto quod
vnus modus per vnū seculum futurum
erit et per aliud non et per tertium erit et per
quartum non et sic vltra patet quod ille mū
dus ppetuo erit et tñi corrumpet. Et Ad fm
pcedit pñtia lz si valeat d. forma et pcedit qd
ista nō iplicat ab eterno de⁹ pduxit. a. lapidē
d. nō eē ad eē igit' p. cauo lūe relicū fūe nē et ne
gat qd ex illa seqt' p. tradictio et pcedit qd ex
illa seqtur qd a lapidē ab etno fuit et negat
qd seqt' qd nō ab etno fuit vñ aduerte qd tu
bēs dicē qd a. lapidē ifinites fuit gñrat⁹ aut
pduxit adeo i p. cauo lūe et qd ifinites dīcē
dū dōz sū et corrupchāt p. et dīcē de⁹ cū rpe

ba fursu nūq̄ tñ iste lapis mouebat fursuz
ex quo erat d̄ relic⁹ sue nē tñe ad ar^m cū dē
signo. tēp⁹ i quo d̄cedit signet⁹ t̄ dico qd̄ illd̄
ñ fuit p^m tps i quo d̄cedit qz b̄ ñ ē dabile qz
i infinitis tpsib⁹ añ d̄fēgit t̄ ita ar^m ñ pcedit
¶ Et si petis an iste lapis p̄fuerit fursū qz
dorsū rñ. qd̄ ñ qz ab eterno fuit fursū t̄ ab et
no fuit dorsū tñ i oi suo motu p̄us fuit fursū
qz dorsū t̄ p̄ infinita. o. stetit fursū lz p̄ nullū
tēp⁹ steterit fursū t̄ tādē hēs obligatorie rñ.
sic ille q̄ admittit vnū ip̄sibile fm̄ eē possibile
tñ fm̄ imaginationē. ¶ Cap^m d̄li iñ^m.

¶ Minutū. tēl̄ isto cap^o faciā tria p̄ ad
notabo aliq̄ circa exp̄sitiōez. ¶ Se
cūdo arguā p̄tra mḡm. ¶ 3° ponā
p̄titiōez. ¶ Quātū ad p^m nota qd̄ ista dic
tio mag^m sumit̄ dupl̄r vno mō ip̄pe t̄ sic cō
uertit̄ cū li p̄tinuū t̄ sic linea t̄ sup̄ficies dicūt
magna. alio mō ip̄pe t̄ sic p̄uertit̄ cū li lōgū
latū t̄ p̄fūdū t̄ sic linea t̄ sup̄ficies ñ sūt ma
gna s̄z sō^m cōp⁹. ¶ Secūdo nota qd̄ aliqd̄ cēt
pedale aut bipedale ē tripl̄r. s̄. vel sō^m fm̄ lō
gitudinē t̄ sic linee s̄t pedales aut fm̄ lōgitu
dinē t̄ lantūdinē t̄ sic sup̄ficies s̄t pedales aut
fm̄ oēm dimensionē t̄ sic solū cōp̄dā s̄t peda
lia vt posito qd̄ vnū cōp⁹ fm̄ oēm dimensio
nē sit pedale. ¶ 3° nota qd̄ aliqd̄ cē duplū
aut triplū ad al̄ d̄pōt̄ eē q̄tūō moīs aut fm̄
lōgitudinē rñ aut fm̄ lōgitudinē t̄ latitudi
nē aut fm̄ oēm dimensionē aut fm̄ numerū.

¶ 2° ad ē; ar^o p̄tra mḡfz dicētē qd̄ li iñ^m
tenet̄ cathē⁹ qñ limitat̄ i subiecto t̄ subiūgit
qd̄ ista limitatio sit qñ adiectiue vel s̄be tenet̄
ar^o igit̄ sic. sp̄ li iñ^m tenet̄ adiectiue vel s̄be
igit̄ sp̄ tenet̄ cathē⁹ qd̄ ē p̄tra ip̄z p̄z p⁹ t̄ añs
pbat̄ qz ñ videt̄ qñō possit alr̄ teneri. ¶ Se
cūdo ar^o p̄tra sex p⁹ nes mḡfz sic i oib⁹ ill⁹ p⁹
pō ē s̄ igit̄ p⁹ nes s̄. p̄z p⁹ t̄ añs pbat̄ qz si
ñ cēt̄ s̄ b̄ iō cēt̄ qz li iñ^m in illis teneret̄ fm̄
cathē⁹ sed in rei v̄itate li iñ^m tenet̄ cathē⁹
cū in eis teneret̄ adiectiue vt p̄z igit̄ ille ñ sūt
s̄e sed s̄. ¶ 3° ar^o sic ista p⁹ ñ v̄z infinita ē
linea giratiua igit̄ aliquāta ē linea giratiua
t̄ in duplo maior ē linea giratiua igit̄ mod⁹
exponēdi pos̄it⁹ a mḡfz ñ ē bon⁹. p̄z p⁹ t̄ añs
pbat̄ qz añs ill⁹ ē v̄ez d̄mostrata linea gi
rat̄e p̄tes p̄pōt̄d̄ales vñ⁹ colūne t̄ p̄ñs ē s̄^m
qd̄ pbat̄ sic linea ñ ē magna igit̄ ñ in duplo
maiō ē linea giratiua. p̄z p⁹ t̄ añs pbat̄ qz si
linea cēt̄ magna ēē qd̄ linea pedal̄ cēt̄ peda
lit̄ magna s̄z b̄ ē s̄^m igit̄ linea ñ ē magna. p̄z

p⁹ iter cū maiōi t̄ minor. pbat̄. qz da tu o^m
s̄. qd̄ linea ped̄ l̄ sit pedal̄ magna t̄ arguit̄
sic oē peda li. Magnū ē cūl̄z pedal̄ magno
eq̄le. sed linea pedal̄ ē pedal̄ magna t̄ cōp⁹
pedale ē ē pedal̄ magnū igit̄ talis linea cēt̄
eq̄l̄ cōp̄d̄i. s̄z p̄ñs ē ip̄sibile igit̄ t̄ añs ē ñ p
maiōi igit̄ p̄ mino a qd̄ fuit pbat̄ dū. ¶ Ad
ista rñ. ad p^m d̄r negādo qd̄ li infinitū sp̄ re
neat̄ adiectiue vel s̄be imo d̄r qd̄ qñqz tenet̄
aduerbialr̄ t̄ tñe p̄uertit̄ cū li in infinitū seu
cū li iñ^m sic qd̄ dū dico iñ^m cōp⁹ deus pōt̄
pducē ē s̄^m iñ^m seu iñ^m de⁹ pōt̄ pducē cōp⁹
t̄ sic p̄z solutio. ¶ Ad fm̄ d̄r qd̄ oēs ill⁹ p⁹
neat̄ s̄t s̄e t̄ qd̄ li iñ^m tñtur s̄me cathē⁹ t̄ cū d̄r
qd̄ tñtur cathē⁹ qz tñtur adiectiue d̄i qd̄ v̄ez
ē d̄ t̄ute fm̄ oīs tñ itētiō mḡfz ē qd̄ li iñ^m ñ
tñatur adiectiue s̄z tñatur p̄ li iñ^m nec ē op⁹
i v̄itate qd̄ p̄cedet̄ cū subit̄itūo lz mḡfz sic
dixerit̄. vñ. p̄pe d̄bem⁹ dicē iñ^m nūcz̄ m̄ po
tes nūcz̄are t̄ ñ iñ^m nūcz̄ tu potes nūcz̄are.
¶ Ad vltimū d̄r qd̄ p̄pō d̄li iñ^m ñ d̄z expōi
p̄ li duplo mai⁹ cap̄iēdo li mai⁹ p̄pe s̄z d̄z
expōi p̄ li duplū s̄z exigētū t̄ m̄i seq̄ntis ex^m
iñ^m cōp⁹ de⁹ pōt̄ pducē dicatur aliquātū cō
p⁹ de⁹ pōt̄ pducē t̄ i duplo mai⁹ t̄ sic v̄ltra.
S̄z dicēdo infinitā lineā de⁹ pōt̄ pducē sic di
catur aliq̄z tā lineā de⁹ pōt̄ pducē. t̄ i duplo
lōgiorē. t̄ i triplo t̄c. S̄ilr̄ de sup̄ficie t̄ nū. ro
dicatur. ¶ 2° ad 3° sit p⁹ p̄titiō. an oē pe
dalr̄ magnū sit oē pedalr̄ magno eq̄le rñ. qd̄
accipiēdo magnū i p̄pe hoc ñ ōz qz linea pe
dal̄ ñ ē ē eq̄l̄ cor̄pori pedal̄i q̄zuis qd̄z illoz̄
sit pedalr̄ magnū accipiēdo li magnū i p̄pe.
s̄. p̄ cōtinuo s̄z accipiēdo magnū p̄pe d̄r qd̄
p̄titiō ē s̄a s̄a p̄titiō an vnū refe pedalr̄ lō
gū sit tāte magnū q̄zre magnū ē lapis peda
l̄r lōg⁹ t̄ pedalr̄ latius. rñ. qd̄ ñ imo d̄r qd̄ ē
minus alr̄ seq̄retur qd̄ medietas vnus lapi
dis capta fm̄ lōgitudinē cēt̄ tāte mag⁹ q̄zre
magnū cēt̄ suū totū t̄ sic ñ oē totū q̄zaratūū
cēt̄ maius sua p̄te integrali qd̄ ē s̄^m. ¶ An ad
hoc qd̄ aliq̄ duo in aiata sint eq̄l̄r magna ōz
qd̄ ip̄sio reductis ad p̄fēs figuras nullū s̄z
aliq̄z mēsurā excedat ali d̄ q̄l̄r ā cēt̄ d̄ illo s̄e
t̄ lapide vt p̄z.

Finis.

¶ Explicat̄ qd̄ā ānotatiōes sup̄ logica. p̄p.
¶ Adire p̄ eximū arūū t̄ medicat̄e doctore
mḡfm̄ Jacobū Ricciū de Arctio.

¶ Imp̄sūz Venetijs p̄ me Guillemū Tri
dinēlez d̄ m̄d̄s. fer. āno d̄ñi. 1488. 3° nonas
Octobris. DEVS R̄AT̄ZAS. Añ.

